Пътят на милостта
Мухаммед
и чудесата на Корана

Осман Нури ТОПБАШ

ГЛАВНО МЮФТИЙСТВО

Съдържание

Призив към милосърдие.....7
Увод.....11
Удостояването с чест на света от идването
на Гордостта на битието - Мухаммед
(Аллах да го благослови и с мир да го дари).....15
Образцовият живот на Пратеника и мястото му
сред другите пратеници.....41
Оценка на езичниците за живота
на Пратеника на милостта.....53
Примери от характерните качества
за Пратеника на милостта.....63
Богобоязливостта и душевната чистота на Пратеника на
милостта.....64
Смирението на Пратеника на милостта.....79
Вежливостта, състраданието и алтруизмът
на Пратеника на милостта.....85
Отношението на Пратеника на милостта към хората…….89
Вежливостта на Пратеника на милостта към бедните ……...93
Отношението на Пратеника на милостта към жените 106
Отношението на Пратеника на милостта към животните 108
Отношението на Пратеника на милостта към сираците...112
Наставленията на Пратеника на милостта за комшийските права.....113
Отношението на Пратеника на милостта към враговете
и неверниците.....115
Опрощаващият Пратеник на милостта.....116
Щедростта на Пратеника на милостта 120
Щедростта на сподвижниците.....122
Искреността, правдивостта и честността
на Пратеника на милостта.....125
Свенливостта на Пратеника на милостта.....126

на добро за хората.....127
Верността на Пратеника на милостта.....130
Хилйе-и Шерифе - достойното му описание.....137
Описанието на достойния облик
на Пратеника на милостта.....139
Примери от превъзходния му морал и поведение.....141
Неповторимата смелост на Пратеника на милостта…….144
Горещите песни на пословичната любов към Пейгамбера
(Аллах да го благослови и с мир да го дари).....147
Обобщение.....156
Чудесата на Пратеника на милостта в Свещения Коран.....159
Стил и красноречие.....164
Стилистични особености на Корана.....166
В Свещения Коран няма човешка намеса
Закъснение на откровението.....171
Порицаването на Пратеника чрез откровение.....173
Получаване на обобщено откровение.....178
Коранът известява за неведомото.....183
Научните открития в Корана
В областта на биологията.....193
В областта на дактилоскопията.....198
В областта на дерматологията.....199
Образуването на млякото.....200
Майчината кърма.....200
В областта на астрономията.....202
В областта на ботаниката.....210
В областта на геологията.....211
В областта на физиката.....214
В областта на генетиката.....216
В областта на здравеопазването.....217
Заключение.....223
Литература.....226
Кратък терминологичен речник.....231

ПРИЗИВ КЪМ МИЛОСЪРДИЕ

Когато ми предложиха да издам българския превод на *Полъхът на милостта – Мухаммед* ме обзе известно колебание. Въпреки това, след като задълбочено прочетох книгата, се убедих, че българоговорещите мюсюлмани, а и хората, изповядващи други религии, ще я харесат и ще извлекат полза от нея. Тя разглежда една от най-силните, характерни за живота на Пророка Мухаммед черти, която – преднамерено или случайно – дълго време е пренебрегвана. Разказът внушава неговото милосърдие, което, без съмнение, е доминиращото през целия му живот. Днес и мюсюлманите, и хората, изповядващи други религии, трябва да знаят, че никоя друга историческа личност не е проявявала толкова милосърдие, каквото демонстрира примерният живот на Пророка Мухаммед. Неговият пример е особено актуален в съвременния свят, който все повече и повече става подвластен на егоистичния и материалния начин на живот. Тази книга е призив към милосърдие както в нашите социални взаимоотношения, така и в нашето взаимодействие с природната среда чрез задълбочено връщане към забележителния пример за милосърдието към цялото човечество, който ни дава животът на Пророка Мухаммед.

Полъхът на милостта — Мухаммед е отлично въведение в живота на Пророка Мухаммед, разказано от известния турски автор Осман Нури Топбаш, който посвещава своя живот на изучаването, прилагането на практика и разпространението на учението на Последния Пратеник. Авторът леко открехва прозореца на знанието за тези, които искат да надникнат в живота на един човек, чийто пример днес е следван от една пета от населението на земята. Никоя друга историческа личност не оказва по-силно въздействие върху човечеството и човешката история от Пророка Мухаммед. Той проповядва една от главните световни религии и през своя живот поставя основите на една от най-ярките цивилизации, които светът познава. Тази книга разкрива величието на Пророка Мухаммед, което се обосновава чрез факта, че в своя личен живот и във взаимоотношенията си с хората той прилага най-

високите морални принципи. С това поведение той достига до сърцата на бедните, нуждаещите се и онеправданите и е способен да ги въздигне в учители на цялото човечество. Неговата любов, състраданието и милосърдието му озаряват не само хората и животните, но и целия останал свят. Той е Пророкът, отличаващ се с човешкия си лик и с любовта си към всички.

Името, което е дадено на Пророка Мухаммед от Аллах в Свещения Коран, е Милосърдие за световете. Светът на хората е само единият от световете, които Аллах „Господа на световете", сътворява. Безграничното и вечно състрадание на Аллах, който се самоопределя като Всемилостив и Милосърден, се проявява сред хората в живота на Неговия Пратеник. Това състрадание не загубва своята сила в хода на завладяването на Арабия и победата над неговите врагове, а напротив, в много случаи – както твърди историята – неговите врагове извличат полза от милосърдието му. Той никога не си позволява да удари дете, роб или жена; изисква и от другите същото поведение. Никога не отказва помощ на онзи, който се нуждае от нея.

Любовта към Пророка Мухаммед е част от ислямската религия. Така както всички мюсюлмани трябва да обичат Аллах, те трябва да обичат и неговия Пратеник. Без тази любов вярата е неприемлива. Любовта им към Аллах и Неговия Пратеник трябва да е по-силна от любовта им към всичко останало. Мюсюлманите изразяват своята любов и уважение към Пророка Мухаммед, като винаги когато споменават името му, го почитат с фразата „Аллах да го благослови и с мир да го дари", на арабски „салляллаху алейхи ве селлем". Тя се превръща в неотменна част от общуването им с Пророка. Когато човек научи за живота на Пророка, тази любов по естествен начин израства в сърцето му и го изпълва изцяло.

Надявам се, че тази книга ще запълни празнината в българската литература за Пророка Мухаммед, като представя на преден план една доста незасегната страна от неговия живот – неговото милосърдие. Именно от милосърдие се нуждаем в съвременния свят, който силно изпитва

необходимостта от диалог между цивилизациите и религиите. Призивът на Аллах към милосърдие чрез Неговия Пратеник Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) трябва да отеква в сърцата на тези, които следват неговите стъпки, а няма по-добър пример за милосърдие от тези личности, които Аллах е избрал да направляват човечеството.

Басри Зилябид

УВОД

Слава на Всемогъщия Аллах, Който облагодетелства нас, немощните си раби, с радостта и спокойствието на вярата!

Благослов на Вечнославния на вселената, чрез който човечеството бе изведено от тъмнината към светлината!

Основната причина да направим опит да опишем живота на Пратеника на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем), който ни служи за пример, е желанието да представим светъл лъч от неговата духовност на изнемощелите сърца на хората, които подведени от страстите си, са попаднали под властта на егоизма и са се поддали пред силата на материята. Ще изтъкнем достойнството и съвършенството на Великия Пейгамбер (салляллаху алейхи ве селлем), който е приветстван и възвеличен с почит от Великия Творец на вселената, от неживите създания и безбройните ангели.

В една от тайните на мухаббета (любовта) – причина за съществуването на света, се крие стремежът на обичащия да овладее състоянието на обичания. Обичащият, колкото и да е неспособен и немощен, ще дари обичания със своята любов според достойнството му.

Всички хора се нуждаят от посредничеството и застъпничеството на Пророка.

Не е възможно чрез човешкия разум напълно да бъде разбрана великата истина за него и след това разбраното да се изрази с думи. Действително думите за неговата възвишена същност завършват с безкрайно мълчание. Езиците са напълно безсилни да опишат превъзходния му живот. Думите, с които изразяваме сърцата си, винаги са недостатъчни. Въпреки това във всяко нещо, което разказва и напомня за него, се открояват различни негови действия, изключителната му духовност, поетичност и красота. Безбройните украси и божествени прояви във вселената са отражение и усмивка от неговото сияние.

В този скромен труд, неколкократно преиздаван, се постарахме да изложим според собствените си разбирания, възможности и способности една част от чудесата на Корана – факела на напътствието на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), който ще продължи да осветява сърцата до Съдния ден.

Като че ли почти нищо от чудесата и призивите на предишните пратеници не е достигнало до наши дни, а в същото време чудото на Корана – като изключителна благодат

за щастливата общност на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) – ще продължи до Сетния ден.

Тази божествена почит напомня за важността на нашето служене и за величието на благодатта, с която сме дарени.

Както книгата на Аллах се съхранява на достойни и почитани места, така и Всевишният Аллах да съхранява великото си поверие (Корана), гравирайки го в сърцата ни, откъдето извират най-възвишените ни чувства; да го направи изцеление за душите ни и спасение в земния и отвъдния живот!

Всяко семе се оформя според свойствата на почвата, в която е положено, независимо от способностите си. И ако Полъхът на милостта е проникнала в сърцата ни, но семето й е останало недорасло, то този недостатък се дължи единствено на нас. Но колкото и да не е безгрешна тази книга, написана с надеждата да бъде приета от Пратеника на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем), молим се и Великият Аллах да я стори градина и извор на духовно излияние за сърцата ни.

Колко са щастливи онези вярващи, които са привързани с любов към Аллах и Неговия Пейгамбер! Тази любов е най-силна от всяка друга.

Скъпи читателю!

Нека да отправим поздрави към Пратеника на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем), за да заздравим връзката си с него, защото се нуждаем от неговото посредничество и застъпничество в Съдния ден.

Нека Всевишният Аллах да вдъхне в сърцата ни възвишена благодат от духовния климат на единствения пътеводител в правия път – Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), и да напои изобилно сърцата ни с безкрайната му духовност!

Нека сърцата ни да носят вечно обичта към Аллах и Расулюллах! Нека Великият Аллах ни удостои със застъпничеството му!...

Амин!...

Осман Нури Топбаш

21.08.1997

Истанбул

УДОСТОЯВАНЕТО С ЧЕСТ НА СВЕТА
ОТ ИДВАНЕТО НА ГОРДОСТТА НА БИТИЕТО –
МУХАММЕД
(Аллах да го благослови и с мир да го дари)

Благослов за Първенеца на световете – Мухаммед Мустафа!

Благослов за Пейгамбера[1] на всички живи същества – Мухаммед Мустафа!

[1] Пейгамбер – Пророк. (Всички бележки са от преводача.)

Благослов за имама[2] на двата храма – Мухаммед Мустафа!

Благослов за дядото на Хасан и Хюсеин – Мухаммед Мустафа!

Обгърнал вселената със своята безгранична божествена милост, Всевишният Аллах е дарил човека – най-съвършената проява на собствената си милост – с някои качества, които му отреждат достойното превъзходство над останалите същества.

И това превъзходство обаче се оказало недостатъчно на човека, за да достигне великата истина в желаната от Аллах степен. Ето защо, за да помогне на човека успешно да намира пътя към Него, към божествените му блага – разум, схващане, разсъдък, – Аллах добавил още едно – благодеянието, резултат от напътствията на пратениците Му. Най-доброто от съвършените блага е първото, сътворено в духовния свят „Нури Мухаммеди", и последното, изпратено в материалния свят в земния си облик – последният Пророк, чрез когото е изразена почитта.

Най-добрият сред сътворените – Расулюллах[3] (салляллаху алейхи ве селлем)[4] , озари света през 571 г. сл. Хр. на 20 април (месец рабиулеввел) преди изгрев слънце срещу понеделник сутринта.

Всеизвестна истина е, че първото сътворено нещо е неговата светлина, след което всички останали творения са създадени в чест на тази светлина.

При появата на Пейгамбера милостта на Аллах заляла света. Утрото и вечерта се променили. Чувствата се задълбочили. Развихрили се думите, беседите. Всяко нещо придобило друг смисъл, друга красота. Идолите били повалени на земята. Срутили се колоните и кулите в дворците на Медаин, страната на персийските владетели. Пресъхнало езерото Саве. Сърцата на хората се изпълнили с щедрост и благодат, защото това, което се случвало във времето и пространството, било първата благодат от идването на последния Пейгамбер.

Баща му заминал да търгува в Шам[5], на връщане се разболял

---

[2] Имам – Водач.
[3] Расулюллах – Пратеникът на Аллах.
[4] Салляллаху алейхи ве селлем – Аллах да го благослови и с мир да го дари.
[5] Шам - област която обхваща дн. Сирия, Ливан и Йордания.

и починал в Медина два месеца преди святото раждане. Според арабския обичай благословената рожба останала до четиригодишна възраст при щастливата си дойка Халиме.

Когато бил на шест години, майка му Амине заедно със слугинята на баща му Умму Еймен го завела в Медина, за да посетят гроба на Абдуллах – бащата на Светлината на битието (салляллаху алейхи ве селлем). Неочаквано Амине се разболяла и починала в местността Ебва. Там я погребали. Колко красноречиво е казал поетът:

„О ти, която безжизнена лежиш в Ебва,
в твоята градина цъфна
най-красивата роза на света..."

Така Светлината на битието (салляллаху алейхи ве селлем) останал и без майка. После се върнал заедно с Умму Еймен в Мекка.

На осемгодишната му възраст починал и дядо му Абдулмутталиб, а не след дълго и усърдният му закрилник чичо му Ебу Талиб напуснал този свят. Така той останал без всякаква подкрепа от семейството си. След това негов покровител, пазител и възпитател бил единствено неговият Господ. Но в най-трудния момент от живота му родните му оказвали подкрепа, която се основавала единствено на мъдростта да бъде пример за подражание за хората.

Останал сирак, детството и юношеството му преминали в благородство и непорочност – предпоставка за достойно и светло бъдеще.

Когато станал на 25 години, се оженил за Хатидже (радияллаху анха)[6] , която била една от най-знатните жени на племето Курейш. Тази благородна жена с богатството и душата си станала за него нов извор на подкрепа. Тя била с петнайсет години по-голяма от Пейгамбера (салляллаху

[6] Радияллаху анха – Аллах да е доволен от нея.

алейхи ве селлем) и вече вдовица с деца. Пратеникът на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) живял с нея целомъдрен и достоен за подражание живот.

След като се върнал от пещерата Хира разтревожен, че надали някой ще му вярва, й казал:

„О, Хатидже! Кой би ми повярвал? " Достойната съпруга му отговорила:

„Кълна се в Аллах, че Той, Всевишният и Превеликият, не ще те посрами, защото ти покровителстваш близките си. Помагаш на слабия. Раздаваш на бедния, помагаш на нуждаещия се, почиташ госта си. Помагаш на хората в праведността... О, Пратенико на Аллах! Аз вярвам в теб и те одобрявам. Призови най-напред мен към пътя на Аллах!" – така тя първа повярвала в него и го насърчила в деянията му.

Пратеникът на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) никога не забравил нейната всеотдайна душа, изискаността и изящността й. След смъртта на Хатидже (радияллаху анха) винаги когато колел животно, изпращал част от него на близките й. С цялото си поведение тя останала незабравим и скъп спомен за Светлината на битието (салляллаху алейхи ве селлем).

Първия си брак, продължил двайсет и четири години и преминал през младостта му, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) изживял единствено с Хатидже (радияллаху анха). По-късните му бракове се основавали изцяло на ислямски и политически цели. Повечето от жените му били по-възрастни от него и вдовици. Измежду съпругите му само Айше (радияллаху анха) била девственица и по-млада. Причината за многобройните му бракове била създаването на необходимите обстоятелства за решаване на религиозните въпроси, свързани с жените.

Със своята проницателност и далновидност Айше усвоила перфектно шериатските въпроси, отнасящи се за жената. Дълги години след смъртта на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) тя предавала тези знания на мюсюлманските жени. С това тя поставила една от здравите основи, свързани с някои от шериатските предписания. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) е казал:

„Научете половината от религията си от Айше!"

Една от мъдростите на брака му с Айше била, че Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) желаел да укрепи и чрез роднинска връзка близостта си с Ебу Бекир (радияллаху анх)[7], който е единият от двамата[8] в пещерата Севр.

Възвишените цели и мъдрости от тези бракове могат да бъдат преценени единствено от хората с вяра и съвест.

Ако причината за тези бракове били страстите, както твърдят злонамерените хора, благословеният Пейгамбер нямаше да изживее своята младост в брак с вдовица с деца и по-възрастна от него с петнайсет години.

Онези, които са свикнали да разглеждат нещата повърхностно и да гледат на брака само от ъгъла на страстите, са безсилни да проумеят тази истина. Несправедливите и налудничави мнения на онези, които са изпълнили сърцата си със злоба, са отражение на мрачния им свят.

След като Мухаммед (саллялаху алейхи ве селлем) изживял целомъдрена младост и възвишен семеен живот, на четирийсет години бил удостоен с пророчеството. Шест месеца преди да навърши четирийсетгодишна възраст, Божията мощ отредила намиращата се в околностите на Мекка пещера Хира да се превърне в духовно училище.

В това училище на щедрото знание, където обучението се извършвало тайно, той получил уроци за земното и отвъдното. Когато станал на четирийсет години, му била отредена мисията да призовава към правия път, а свидетелство за пророчеството му е Божията заповед:

„Чети в името на твоя Господ, Който сътвори..."

(Ел-Алак, 96: 1)

Първите шест месеца от пророчеството му преминали под формата на достоверни сънища. Всъщност пещерата Хира е като посятото в земята семе. Тя е място, където посятото покълва и израства, като ще остане завинаги забулено в тайни

---

[7] Радияллаху анх – Аллах да е доволен от него.

[8] Израз от айет в Корана (Ет-Тевбе, 9: 40), в който се разказва историята на пророка Мухаммед и Ебу Бекир в пещерата Севр, където едва не били от тръгналите по следите им неверници.

за хората (относно онова, което се е случило в нея). Привидно факторите, подтикващи Пратеника (салляллаху алейхи ве селлем) към пещерата, били тревогата му за положението на хората, които тънели в заблуда и низост, както и милостта му, която обгръщала целия свят. На практика това бил подготвителен период за низпославането на Корана – вечния факел от Аллах за хората – чрез посредничеството на чистосърдечния Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) към човешкия разум. Това състояние било подобно на искри, пламнали от сблъсъка между земята и електричество с високо напрежение,което изисквало да остане в тайна онова, което се осъществявало между Всевишния Аллах и Неговия Пратеник в една пещера далеч от хорските погледи. Настъпил моментът да излезе наяве вроденият талант на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) да поеме тежкия товар – откровението на Всевишния Аллах, което за останалите раби било непосилно, – точно както и необработеното желязо се калява заради заложените в него свойства...

Не съществува разум, който да разгадае същността на това тайнство, и думи, които да не се обезсмислят в стремежа си да обхванат смисъла му.

Онези, които са неспособни да погледнат към този тайнствен свят през прозореца на сърцата си, са нещастниците, които се събират под черното знаме на Ебу Джехил и Ебу Лехеб.

Животът на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) е изпълнен с толкова достойни прояви, които надминават дори и представите на предишните пейгамбери. Единствено за него Великият Аллах запазил обръщението хабиби (любими). Само той измежду пратениците е бил възнесен към небесата (мирадж).

Неговото превъзходство над всички пратеници е потвърдено в Месджид-и Акса (Палестина) с имамета (водачеството) му. Тайнството на Муса (алейхисселям)[9] лен тераний[10] му се

[9] Алейхисселям – мир нему.

[10] Тайнството „Лен тераний": за определено време Муса (алейхисселям) бил подложен на подготовка, преди да говори с Всевишния Аллах на планината Сина. За целта бил накаран да говее трийсет дни, след което били добавени още десет, така станали общо четирийсет дни. Това бил етап от подготовката

явило като „каабе кавсейни ев една"[11]. Намазът, който е срещата с Аллах, е дар за неговата общност като едно малко възнесение (мирадж).

След тринайсетгодишна борба за призоваване на хората в Мекка към правия път, по време на преселението (хиджрет), на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) му била посочена втора пещера – пещерата Севр. Тя вече не била за обучение, а специално училище за потапяне в божествените тайни и развиване на сърцето. Престоят му в нея продължил три денонощия. Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) не бил сам. С него бил и приятелят му Ебу Бекир (радияллаху анх) – най-достойният и превъзходният след пратениците. Ебу Бекир (радияллаху анх) бил удостоен с честта и славата да го съпътства три дни в пещерата. Така станал „един от двамата". *Светлината на битието* Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) казал на своя скъп другар:

„Не страдай! Аллах е с нас..." (Ет-Тевбе, 9: 40)

Така му вдъхнал спокойствие, че Аллах е с тях. Това било началото на скритото споменаване (зикр-и хафи) и успокояване на сърцата (итминан) с Всевишния Аллах. Тоест

му за общуване с Аллах, като бил откъснат от съблазните на живота. Всемогъщият Аллах говорил с Муса (алейхисселям) не чрез материални средства като език или глас, а чрез своето извечно съвършено качество – Говорещия (ел-Келям). Седемдесет души, които били доведени за свидетели заедно с Джибрил, не чули и не почувствали този божествен разговор. Муса (алейхисселям) изпаднал в безсъзнание пред божественото явление. Загубил представа за време и място – дали е на земята, или в Отвъдния свят. След това в него се появила голяма любов и стремеж да види Всевишния Аллах. Великият Аллах му казал: „Лен тераний!" (Не ще можеш да Ме видиш!). Муса (алейхисселям) неволно продължил да настоява, а Всемогъщият Аллах му рекъл да погледне планината и ако може да я види, ще види и Него. Според преданията светлина от Аллах се отразила в планината, преодолявайки безброй прегради. След което планината се сгромолясала. От този ужас Муса (алейхнсселям) изпаднал в безсъзнание. Когато се свестил, прославил Всевишния Аллах и го помолил за прошка, тъй като бил прекалил.

[11] „Каабе кавсейни ев една" (на разстояние два лъка или по-близо). Пратеникът на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) бил прекаран от другата страна на Сидрату'л-мунтеха (лотосовото дърво на крайния предел), границата, която ис е преминало никое творение, дори и Джибрил (алейхнсселям). Тогава се състояла срещата на такова разстояние, каквото се споменава в знамението - „на разстояние два лъка или по-близо", което е непонятно за хората. Това е сравнение, което е допустимо за нашите ограничени представи.

пещерата Севр била мястото, където започнало основното възпитание на сърцето и първият етап от това божествено пътешествие през безкрайното, тайнствено пространство, което ще го отведе при Аллах.

В пещерата Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) провъзгласил тайните на сърцето, което е извор на сияние, най-напред на Ебу Бекир (радияллаху анх). Така се образувала първата халка от „златната верига", която ще продължи до Съдния ден. Вярата винаги е черпела сили от любовта към него (Пейгамбера). Основният стимул на всички духовни пътешествия е любовта към Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) и единственият път за достигането до Аллах отново е любовта към него. Защото условието на обичта, законът на любовта е да се изпитва любов към обичания и заради тази любов да се обичат онези неща, които обича обичаният. Не е възможно с ограниченото си възприятие да разберем тази божествена любов. Надяваме се, че следващият разказ ще окаже своето въздействие върху всяко сърце в зависимост от собствените му способности и разбирания.

Ебу Бекир Съддик (Правдивия), който през целия си живот изпитвал наслада от беседите на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), удостоен да бъде довереник на пророческите тайни и станал свидетел на различни проявления, е копнеел за него, дори и когато били заедно.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) веднъж казал:

„Не съм се възползвал от богатството на никой друг толкова, колкото от богатството на Ебу Бекир... “

Ебу Бекир отговорил:

„Аз и богатството ми не сме ли единствено за теб, о, Пратенико!” (Ибн Мадже. Федаилю Асхаби’н-Неби, 11)

Така той показал всеотдайността си с всичко свое към Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) и че всичко е преходно.

В суфизма това представлява степен, наречена *фена фи'р-расул*[12].

Ебу Бекир (радияллаху анх) изразходил цялото си богатство по пътя на Аллах и Неговия Пратеник. Дори когато Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) казал: „*Помогнете на армията!*", Ебу Бекир дал цялото си богатство. Тогава Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) го попитал:„ *Какво остави за семейството си, о, Ебу Бекир?"* А той отговорил с възторг: „Аллах и Неговия Пратеник!" (Серрадж. *Ел-Люма,* 169)

Муавийе ибн Еби Суфян казал за него:

„Светът не пожела Ебу Бекир и той не пожела света..."

Трябва да се знае, че когато Ебу Бекир (радияллаху анх) дал цялото си богатство, а Расулюллах не го възпрял, е изключение само за него и е израз на това, че семейството на Ебу Бекир било дарено с търпение и силно упование в Аллах.

Съвместният помощник, подкрепящ и приютяващ двамата велики пътници, бил Всемогъщият Аллах. Жалките нещастници, които дошли до входа на пещерата, не могли да видят нищо щруго освен паяжина.

Както е казал поетът:

Паякът не бе нито във въздуха,
нито във водата, нито на земята...
А бе в очите, които
не виждаха истината!

Под Божието покровителство тези двама достойни пътници пристигнали в село Куба – в близост до Медина. В очакване на почетните гости хората празнували и се веселели. Горещите мелодии на „Талеа'л-бедру алейна" (Луната изгря над нас) се леели в небесното пространство и изпълвали сърцата с радост. Датата отново посочила 12-ия ден на месец рабиулеввел (рождението на Пророка). В историята започнало новото летоброене по хиджра, което ще отбелязва събитията, които ще се случат до Съдния ден.

---

[12] Фена фи'р-расул – изчезване или живително умиране в Пратеника на Аллах, т. е. единение с качествата му.

След този ден Медина се превърнала в място на разцвета, прогреса и огледалото на исляма. С това преселение угаснало тъмното лице на неверието. Джамията на Пейгамбера (саллялаху алейхи ве селлем) и джамията Куба придобили особено значение и се превърнали в свещени места, за да напомнят до Съдния ден за това достойно преселение.

Енсарите (местните мюсюлмани в Медина) предложили богатствата си на преселниците с думите:

„Ето богатството ми, вземи, половината е твое!...”

Така, с безкрайна самоотверженост и себеотрицание били поставени основите на ислямското братство. Медина била удостоена с високата си степен и с безкрайната почит в исляма. Езаните, свещените месеци (рамазан), свещените празници, раздаването на зекят, битките в Медина станали пример с особена сила и възвишеност за общността.

Битката при Бедир била първото съпротивление на вярата срещу неверието и завършила с победа. Религиозната привързаност победила родствената. Ебу Бекир (радияллаху анх) се бил със сина си, Ебу Убейде ибн Джеррах (радияллаху анх) – с баща си, а Хамза (радияллаху анх) – с брат си. В тази ужасна битка Всевишният Аллах мобилизирал и армия от ангели. Ангелите, включили се в това вълнуващо и възвишено събитие, също се отличили с достойнство пред останалите ангели. За да не се възгордеят мюсюлманите след тази велика победа, Аллах низпослал следния айет:

„Не вие ги убихте, а Аллах ги уби, и не ти хвърли, когато хвърли, а Аллах хвърли, за да подложи вярващите на добро изпитание от Него. Аллах е всечуващ, всезнаещ." (Енфал, 8: 17)

В битката при Ухуд, която се състояла непосредствено след битката при Бедир, загинал Хамза (радияллаху анх). С него броят на шехидите (убитите по пътя на Аллах) достигнал седемдесет души. Всеки път, за да се отслужи погребален намаз за шехидите, били донасяни по десет шехиди заедно с Хамза (радияллаху анх). След молитвата деветимата били погребвани. Отново били донасяни деветима шехиди при Хамза (радияллаху анх) и се отслужвала молитва за тях. По този начин Пратеникът на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) няколко пъти изпълнявал намаз за любимия си чичо и първенец сред шехидите.

Така се откроявала страшната и тъжна картина на битката при Ухуд. Всичките – сладки и горчиви – страни на живота били приемани с дълбоко покорство. Упованието, отдадеността и съгласието със съдбата добили най-висш смисъл. Случило се и нещо, което разтърсило небесата и земята – когато две халки от ризницата на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) се забили в благословеното му лице, пробили бузата му и счупили единия му зъб, всички сподвижници и ангели изпаднали в дълбока скръб.

Тогава Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем), за да не капе кръв от благословеното му лице по земята и да не последва наказание свише, избърсал лицето си с ръце и отправил следната молба към Аллах:

„О, Господарю! Те са невежи и не знаят какво вършат. Напъти ги!”

Веднъж Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) попитал ангела Джибрил:

„Имал ли си някога трудни моменти и изпитвал ли си вълнение, когато слизаш на земята?"

На което Джибрил (алейхисселям) отговорил:

„Да, на четири места.

Първият път – когато Ибрахим (алейхисселям) бе хвърлен в огъня.

Вторият път – когато Ибрахим (алейхисселям) опря ножа в шията на сина си Исмаил (алейхисселям).

Третият път – когато Юсуф (алейхисселям) бе хвърлен в кладенеца. Тогава слязох на земята развълнуван и разтревожен. Изпълних Божия повеля, като го спасих.

Четвъртият път – в деня при Ухуд, когато неверниците те бяха наранили и строшили зъба ти. Тогава Великият Аллах ми заповяда:

„Стигни моя раб! Да не капне кръв по земята! Ако падне една капка кръв на земята от Моя любимец, кълна се в Своето величие, че на земята не ще поникне нито едно растение, нито едно дърво...”

Точно в този момент също бях разтревожен. Преди да падне кръвта от благословеното ти лице на земята, аз я задържах.”

В битката при Ухуд се откроили толкова впечатляващи моменти.

По същия начин и в битката при Бедир сподвижниците непоколебимо последвали Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), като изпитвали неописуемо божествено вълнение и му казали:

„О, Пратенико на Аллах! Ние повярвахме в теб, повярвахме с искреност в Корана, който ти е низпослан от Аллах, и се заклеваме да ти се подчиняваме и да те следваме. Каквото искаш прави, заповядвай, ние сме с теб! Кълнем се в Аллах, Който те изпрати, че ако ти влезеш в морето, и ние ще влезем с теб, никой от нас не ще се поколебае!...”

В битката при Ухуд един миг нехайство спрямо заповедта на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) и моментно увличане по земните блага променили изхода й. Това станало причина за закъснението на победата след получаване на Божие предупреждение. От друга страна, тази битка заема особено място в сърцето на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Той често посещавал Ухуд и шехидите, които загинали там, като казвал:

„Ние обичаме Ухуд, и Ухуд обича нас!”

И до Съдния ден за ислямската общност Ухуд с видните си шехиди ще бъде място за посещение, напоено със сълзи от любов към Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем).

В битката при Хендек *Светлината на битието* Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), докато чупел един твърд камък, който никой по-рано не могъл да счупи, при първото удряне газал, че вижда как се срутват дворците на Кайзер (Византия), при второто удряне – как се срутват дворците на Кисра (Персия); а при третото – как се срутват дворците в Сана (Йемен).

Така известил, че до всички тези страни ще достигне словото на Аллах, и вдъхнал надежда в отчаяните сърца за бъдещите победи.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) благовестявал, из близко бъдеще истината непременно ще унищожи лъжата, чертаел всеобщата карта на напътствието, когато недостижимото ще бъде достигнато.

Битката при Хендек била съпроводена от страдания, умора, глад, студ, тъмнина, непоносими трудности и мъки. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) отправил следната молба:

"О, Аллах! Истинският живот е единствено отвъдният живот. Подкрепи енсарите (помощници) и мухаджирите (преселтщи)!..."

С това изразил маловажността на всички земни страдания и мъки пред вечния отвъден живот и насочил своите сподвижни към него.

В резултат на последователни победни битки Мекка разтворила обятията си за своите любими чеда и с една духовна победа, възцаряваща прошка, мир, сигурност и напътствие. Носталгията по Мекка, съпровождана от мъка, гнет и изпитания приключила. Многогодишните страдания се превърнали в радост. Било дадено най-голямото опрощаване в историята в знак на най-дълбока признателност – дори много убийци на мюсюлмани били удостоени с напътствие.

След като Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) превзел родния си град Мекка, достойните енсари (мединци) започнали да говорят помежду си:

„Всевишният Аллах разтвори Мекка за Своя Пратеник (салляллаху алейхи ве селлем). Може би завинаги ще остане тук и не ще се върне в Медина."

Въпреки че енсарите коментирали това само помежду си, Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) им казал същото, за което говорели. Енсарите се засрамили и си признали грешката. Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) им казал:

„Аллах да ме опази от подобно нещо! Моят живот и моята смърт ще бъдат с вас..."

По този начин той изразил своята неизмерима преданост и се върнал в озарената Медина.

Накрая на прощалния хадж било низпослано последното знамение от Корана. Чрез него било известено, че религията е вече напълно изградена. Същевременно се подразбирало, че мисията на това велико творение (Пейгамбера), изпратено като милост за световете, е завършена и че е време той да се върне при своя Господар. Светлината на битието три пъти получил уверение относно известяването на религията, като казал:

„О, сподвижници мои!
Известих ли ви?
Известих ли ви?...
Известих ли ви?... "

После разтворил ръце към небето и помолил Всевишния Аллах да бъде свидетел:

„Бъди свидетел, о, Господарю!...
Бъди свидетел, о, Господарю!...
Бъди свидетел, о, Господарю!..."

Така свещеното послание, низпославано в продължение на двайсет и три години, било предадено на общността като Божия милост до Съдния ден.

Както споменахме вече, пророчеството на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) започнало с едно свещено проявление, преди да бъде създадено семейството на Адем

(алейхисселям), т. е. първият блеснал бисер бил „Мухаммедовата светлина”.

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) е първата и последната страница от пророческия календар, защото той чрез своята светлина – метафизично – се появил преди Адем (алейхисселям), а във физическа форма – след всички пейгамбери. От гледна точка на времето е последният пратеник, а от гледна точка на сътворяването е първият. Защото пророческият календар започнал с първото творение – „Нур-и Мухаммеди" (Мухаммедовата светлина) – и приключил с „Джисманийет-и Мухаммеди" (Мухаммедовата физическа форма). Поради това може да се каже следното:

Адем (алейхисселям) – пратеникът, на който ангелите били задължени да му се поклонят.

Идрис (алейхисселям) – носещият тайнството на небесното царство.

Нух (алейхисселям) – пречистилият земята от неверието чрез потопа.

Худ (алейхисселям) – унищожилият с урагани и ветрове селищата на неверието.

Салих (алейхисселям) – унищожилият чрез земетресения онези места, където били прекалили с греховете.

Ибрахим (алейхисселям) – превърналият огъня на Немруд, в който бил хвърлен, в розова градина с упованието и отдадеността си към Аллах.

Исмаил (алейхисселям) – символ на предаността, упованието отдадеността към Аллах; до Съдния ден по време на хадж ще се напомня на вярващите с разказите за него.

Исхак (алейхисселям) – отец на пратениците от рода на Израилевите синове.

Лют (алейхисселям) – опечаленият пратеник на народа от “Содом и Гомор”, унищожени заради разврата и моралната деградация.

Зюлкарнейн (алейхисселям) – пренеслият знамето на Тевхид (еднобожието) от изток на запад.

Якуб (алейхисселям) – изпитаният с любовта и раздялата със сина си и увековеченият заради проявеното си търпение.

Юсуф (алейхисселям) – след като известно време бил роб, се борил със самотата в затвора, странстването, мъките,

страданията и лишенията и станал управник на Египет. Завладял сърцата, а с красотата си засенчвал светлината на звездите.

Шуайб (алейхисселям) – изпълнилият сърцата на хората с възхищение заради ораторството си и нареченият Хатибу'л-Енбия (Ораторът на пратениците).

Хъзър (алейхисселям) – учителят на Муса (алейхисселям) по божествените тайни.

Муса (алейхисселям) – разрушителят на управлението на Фараона и отворилият с тоягата си път през Червено море.

Харун (алейхисселям) – достойният брат на Муса, който му помагал навсякъде и по всяко време.

Давуд (алейхисселям) – възхищаващият планините, камъните и дивите зверове, когато споменава Аллах.

Сюлейман (алейхисселям) – пейгамберът, носещ огромното си владение извън сърцето си.

Узейр (алейхисселям) – възкресеният след стогодишна смърт като пример за възкресението в Съдния ден.

Еюб (алейхисселям) – мислителят и живото олицетворение на търпението.

Юнус (алейхисселям) – прекрачилият тъмнините (спасявайки се от корема на Кита) чрез искреното си задълбочаване в смисъла на покаянието, молбата и споменаването на Аллах.

Иляс (алейхисселям) – удостоеният с Божията благословия с обръщението „мир за рода на Иляс”.

Елйеса (алейхисселям) – превъзхождащият световете.

Зюлкифил (алейхисселям) – праведният пратеник, дарен с Божията милост (рахмет).

Локман (алейхисселям) – известният с мъдрите си съвети; водачът на лечителите на физическите и духовните болести.

Зекерия (алейхисселям) – измъченият пратеник, запазил своето упование и преданост, като не казал „ох" дори когато го нарязали на парчета с трион.

Яхя (алейхисселям) – мъченикът, загинал предан като баща си.

Небесният Иса (алейхисселям) – чиято отличителна черта е пречистване на душата; лекуващият болните чрез богослужение и искрени молитви, съживяващият мъртвите.

С други думи, сякаш сто и двайсет хилядите пратеници със своите и Божиите проявления се изсипват в сърцата на хората като плодотворен дъжд от гъсти априлски облаци. За тази верига на напътствие от пратеници Мухаммед Мустафа (салляллаху алейхи ве селлем), който е изпратен като милост на световете, е вест за щастие и благополучие.

Според преданието от Ибн Аббас (радияллаху анх):

„Аллах създал майка ни Хавва от мъртвото ребро на Адем. По това време Адем (алейхисселям) спял. Когато се е събудил и видял до себе си Хавва като една фиданка, сърцето му я възжелало и протегнал ръка към нея. Тогава ангелите се провикнали:

„ - О, Адем, не я докосвай!... Все още не си венчан!...” По-късно Адем и Хавва били венчани. Условието на мехира (задължителния откуп) било да отправят три пъти поздрав за Мухаммед Мустафа (салляллаху алейхи ве селлем). Това била първата венчавка пред Аллах и пред Мухаммедовата реалност. По такъв начин поздравът към Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) придобил възвишен смисъл и го изпълнил с милост, благодат и щедрост.

Според предание на Омер (радияллаху анх) след известно време Адем (алейхисселям) заради неволната си грешка се помолил на Всевишния Аллах за прошка чрез Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) с думите:

- О, Господарю! Моля те да ми простиш заради Мухаммед!...”

Всевишният Аллах го попитал:

„ - О, Адем! Откъде познаваш Мухаммед, когото все още не съм създал?” Адем (алейхисселям) му отговорил:

„ - О, Аллах! Когато Ти ме създаде със Своето могъщество и ми вдъхна от Своя дух, повдигнах главата си и видях над клоните ка арша (трона), че пише «ЛЯ ИЛЯХЕ ИЛЛЯЛЛАХ МУХАММЕДУН РАСУЛЮЛЛАХ» (Няма друг бог освен Аллах, Мухаммед е Пратеникът на Аллах). Тогава разбрах, че Ти бе съчетал името Си с най-любимия от създанията Си!...

След това Великият Аллах казал:

„Правилно каза, о, Адем! Наистина той е най-любимият за Мен от всички създания; (когато Ме молиш) моли Ме заради него! Аз те опростих (защото ти Ме помоли за него). Знай, че

ако го нямаше Мухаммед, нямаше да те създам.” (Хаким. *Мустредрек*, т. 2, 672; Бейхаки. *Деляил*, т. 5, 488-489)

Според информацията, с която разполагаме от източниците, една от кърмачките на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) е била щастливата Сювейбе. Тя била робиня на един от най-големите врагове на Пратеника – Ебу Лехеб, който е и негов чичо.

Когато Сювейбе известила Ебу Лехеб, че му се родил племенник, поради родствената си обвързаност я освободил. Тази негова радост, породена само от обвързаността към рода му, станала причина да бъде намалено мъчението му през нощите срещу понеделник.

След смъртта на Ебу Лехеб една нощ го сънували и го попитали:

„ – О, Ебу Лехеб, какво е положението ти?” Ебу Лехеб отговорил:

„ – В ада съм! В мъчение!... Само в нощите срещу понеделник мъчението ми се облекчава. През тези нощи изсмуквам вода измежду пръстите си, което ме успокоява, защото в понеделник сутринта Сювейбе бе дотърчала при мен да ме извести за рождението на Божия Пратеник (салляллаху алейхи ве селлем), и затова аз я освободих от робство. В замяна на това Аллах се смили над мен, като облекчава мъчението ми през нощите срещу понеделник.”

Ислямският учен Ибн Джезери е казал:

„ – Дори неверник като Ебу Лехеб се възползва от милостта на Аллах в Джехеннема (Ада) единствено затова, че е проявил уважение към Пророка от обвързаност към племето си в деня, в който се е родил Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), а какви благодеяния и щедрост може да получи от Всевишния Аллах един вярващ, който почете тази нощ от любов към Вечната гордост на Вселената, разтваряйки сърцето и трапезата си!.. Онова, което подобава, е да се заредим с духовна енергия, като се изнасят многобройни беседи през месеца, в който се е родил; като се дават гощавки за мюсюлманите, за да се извлече полза от атмосферата на този благословен месец; да се спечелят сърцата на бедните,

сираците, самотните, слабите, наскърбените, като им се раздава садака (милостиня) и се чете Коранът...”

Този сирак и неук не се е учил от хората, той е изпратен като спасител на цялото човечество, вестител за неведомото и който учи другите на Истината.

Муса (алейхисселям) е донесъл някои Божии закони (повели). Давуд (алейхисселям) бил известен с превъзходните си и мелодични молитви към Аллах. Иса (алейхисселям) бил изпратен, за да учи хората на добър нрав, въздържаност в задоволство към земните блага. Пратеникът на исляма Мухаммед Мустафа (салляллаху алейхи ве селлем) е донесъл всички тези неща. Постановил е Божиите повели. Показал е как да се пречиства сърцето и как човек да се моли на Аллах. Научил е най-добрия нрав и с живота си е бил за пример. Съветвал е хората да не се поддават на измамния разкош в земния живот. Накратко, събрал е в личността и поведението си компетентността и мисията на всички пратеници. Произхождал е от знатен род, притежавал е благородно възпитание, блажена красота и съвършенство.

Несъмнено четирийсетата му годишнина е повратна точка за човечеството.

Четирийсет години той е живял в невежо общество. Повечето от неговите превъзходства, които по-късно щял да демонстрира, били все още неизвестни за неговия народ. Не бил известен като държавен лидер, проповедник и оратор. Не само че не бил известен като велик пълководец, но дори не бил и обикновен войник. Не го чували да говори за историята на редишните пратеници и народи, за Съдния ден, нито пък за Дженнета (Рая) или Джехеннема (Ада). Той е живял превъзходен живот, изпълнен с висш морал. Но след като се върнал от пещерата Хира с Божието откровение, коренно се променил.

Когато започнал да призовава, цяла Арабия била смразена от страх и вцепенение. Превъзходното му красноречие и ораторското изкуство им въздействали чудодейно. Изведнъж надпреварата в поезията, литературата и красноречието стихнала. Оттук нататък никой поет не закачвал на стената на

Кябе своя стих, с който бил спечелил съревнованието. По този начин една многовековна традиция останала в историята. Дори дъщерята на известния Имриу'л-Кайс, след като чула текст от Корана и останала смаяна, казала:

„ – Това не е слово на човек! Ако на света има такива слова, стиховете на баща ми трябва да бъдат свалени от стената на Кябе! Отидете и ги свалете, а на тяхно място закачете тези слова!..."

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) отправил предизвикателство към целия свят да измислят сура[13], подобна на сурите от Корана. И ако имат помощници, други освен Аллах, да ги призоват на помощ, но и до днес това предизвикателство остава без отговор...

Великият Аллах повелява:

„**А ако се съмнявате в това, което сме низпослали на Нашия раб, донесете една еура, подобна на неговите, и призовете вашите свидетели освен Аллах, ако говорите истината!**" (Ел-Бакара, 2: 23)

Един неук човек, появил се в едно невежо общество, далеч от цивилизацията, с науката и мъдростта си оставил безсилни своите съвременници и чак до Съдния ден ще бъде недостижим със своите безброй чудеса. Коранът засяга както минали исторически събития, така и много научни въпроси, свързани с бъдещето, като от 1400 години до днес нито едно научно откритие не е могло да го опровергае. Всяка година обаче дори известните съвременни световни енциклопедии добавят по един том с корекции и обновяване на текстовете си.

Пейгамберът (салляллаху алейхи веселлем) действително потвърдил, че е халифът (наместникът) на Аллах на земята, който е изпратен за цялото човечество.

Той поставил най-съвършените социални, културни, икономически, обществени, управленски и международни

[13] Сура – глава от Корана.

правила, истински мъдрости могат да се разберат от най-добрите учени след дългогодишни проучвания и широк опит във връзка с човека и материята. Несъмнено, колкото повече човечество се развива в областта на научната теория и практическия толкова по-добре се разбира Мухаммедовата истина.

Въпреки че този Велик Пратеник не е държал никога меч в ръката си, не е минавал през военно обучение и само веднъж е участвал в битка, и то като наблюдател, с дълбокото си милосърдие към цялото човечество се превърнал в истински воин – участвал в най-тежките битки в името на тевхид (вярата в единия Аллах), което е нужно за обществения мир. В повечето случаи войската му била по-малобройна в сравнение с вражеската, но все пак за девет години успял да завоюва цяла Арабия. С военната тактика и духовната сила, които вдъхвал у дивите и недисциплинирани хора от своята епоха, Мухаммед (салляллааху алейхи ве селлем) постигнал знаменателни успехи и победи. Неговите последователи успели да разгромят дори най-мощните за времето си империи – Римската и Персийската. Така се осъществили неговите предизвестия и обещания според по-ранните му думи:

*“Кажете „Ля иляхе илляллах", за да бъдат ваши Иран и Визант*ия!”

Въпреки неблагоприятните условия Пратеникът на Аллах (салляллаху алейхи веселлем) извършил най-голямата революция в човешката история – спрял агресията на угнетителите и утешил угнетените. Благословените му ръце станали гребени за косите на сираците. Утешителните му лъчи отдалечили сърцата от скръбта.

Колко хубаво е изразил това турският поет Мехмед Акиф:

Бе пораснал Сирака и станал на четиридесет (години),
кървавите крака, газещи главите, се осъзнаха.
На един дъх спаси човечеството този непорочен,
с един дъх повали Кайзера и Кисра (Персия)!
Съживи се слабостта, чието единствено право бе да бъде тъпкана!
Погина гнетът, който се не сещаше да залезе!
Да! Бе милост за световете, затова простря
исляма и крилете си над страни, очакващи справедливостта.
Светът каквото притежава, дължи на него!
Задължено му е обществото, задължен му е човекът...

На този безгрешен му е задължено човечеството цяло.
О, Господи, възкреси ни на Съдния ден с тази вяра!...

Ако Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем), събрал в себе си всички добродетели, не беше удостоил света с идването си, хората до Съдния ден биха страдали под лапите на гнета и жестокостта – слабите биха били роби на силните. Равновесието щеше да се наруши и да клони в полза на злото. Светът щеше да принадлежи на потисниците и силните.

По този повод поетът е казал:

„О, Пратенико на Аллах!
Ако ти не бе дошъл на света,
розите нямаше да цъфтят,
славеите нямаше да пеят,
светът щеше да е непознат за Адем.
Битието нямаше да има смисъл и щеше да тъне в скръб!"

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) участвал в 27 битки и около 44 или 50 малки похода, наричани Серийе. Ислямът бе утвърден със завоюването на Мекка и завършен със следното знамение от Корана:

„... Днес изградих за вас вашата религия и изпълних Своята благодат към вас, и одобрих исляма за ваша религия..." (Ел-Маиде, 5: 3)

Вече бе настъпило времето за най-голямата раздяла и най-голямата среща. Един ден преди да се разболее, Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) отишъл в гробището Дженнетул Баки, намиращо се в Медина. Отправил следната дуа (призив):

"О, Аллах! Опрости намиращите се тук!"

Така се простил с умрелите. След като се върнал, дошло време да се прости и със сподвижниците си. За последен път наставлявал, като накрая изрекъл следните слова:

"Великият Аллах остави един от Своите раби да избере между украсите на земния живот и благата при Аллах. Този роб избра благата при Аллах!..."

След тези думи Ебу Бекир (радияллаху анх) с

чувствителното си сърце разбрал, че това е прощално обръщение на Хазрети Мухаммед. Много се натъжил. Душата му се изпълнила с тъга, започнал да плаче и казал:

..О, Пратенико на Аллах! Готови сме за теб да жертваме и бащите си, и майките си, и душите си, и децата си...!”

Никой друг от присъстващите не могъл да разбере това дълбоко чувство и деликатност на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), защото, както е споменато в айета - „... **и бе един от двамата**...”, в пещерата Севр бил само Ебу Бекир (радияллаху анх). За него Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Всичко, което имам в сърцето си, разкрих на Ебу Бекир!...”

След като сподвижниците видели, че многопочитаният приятел на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) Ебу Бекир плаче, учудено си казали:

„Не ви ли учудва плачът на този старец, след като Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) спомена за праведния раб, който желае да отиде при своя Господар?...”

Когато досетливо Ебу Бекир (радияллаху анх) разбрал за тъжната раздяла с Пейгамбера, започнал да стене като ней[14].

(М. Асъм Кьоксал. *История на исляма*, т. 11, 35-36)

Господарката на дженнетските (райските) жени – Фатима (радияллаху анха) – толкова се натъжила заради временната раздяла с благословения си баща – Пратеника на милостта, че казала:

„Когато Гордостта на вселената (салляллаху алейхи ве селлем) се пресели в отвъдния свят (ахирета), ме сполетя такава мъка, че ако бе сполетяла тъмнината, тя щеше да промени облика си.”

За нас, живите, той остави два прекрасни пътеводителя – Корана и сюннета. Те са предписанието за земното и отвъдното щастие – вечният спомен за Светлината на битието Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

След като се върнал в Медина, в резултат на тежко боледуване, което продължило тринайсет дни, на 8 юни 632 г.

---

[14] Ней – духов музикален инструмент, който се прави от тръстика. В литературата е символ на съвършения човек.

(12 рабиулеввел 11 г. по хиджра), понеделник, за него се разтворили небесните селения и се срещнал с най-прекрасния си покровител.

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) имал пророчески белег на гърба между двете си лопатки. Много от сподвижниците изпитвали силно желание да целунат този белег. Имам Бейхаки казва:

„След като Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) се преселил в отвъдния свят, по неговото благословено лице не се забелязала никаква промяна, поради това сподвижниците изпаднали в съмнение за смъртта му. Есма (радияллаху анха) я потвърдила чрез пророческия белег. След като видяла, че белега го няма, разбрала, че той е починал.” (Тирмизи)

Религията била изградена. Сподвижниците лично потвърдили, че е известена на хората, и било поискано и Всевишният Аллах да засвидетелства това. След което Светлината на битието (салляллаху алейхи весселлем) бил призован във вечния дом.

Пейгамберът (салляллаху алейхи весселлем) бил роден на дванадесетия ден на месец рабиулеввел в понеделник. Тогава му била вдъхната и пророческата мисия от Всевишния Аллах. Ебу Катаде предава следното:

„(Пейгамберът) бил попитан за говеенето в понеделник. Той отговорил:

- Този ден е рожденият ми ден и в този ден ми бе дадено пророчеството...” (Муслим)

Отново на дванайсетия ден на месец рабиулеввел в понеделник сутринта влязъл в Медина и поставил основите на ислямската държава, която ще съществува до Съдния ден. И накрая, пак на дванайсетия ден на месец рабиулеввел в понеделник, се преселил в отвъдния свят. Според Божията мъдрост рождението му, пророчеството му, преселението му и смъртта му се свързват с дванайсетия ден на месец рабиулеввел – понеделник, което е признак за свещеното значение на този месец. Според проявлението на великолепието и красотата на

Аллах в този месец се изпитват заедно радост, вълнение и тъга. Радостта от идването му и скръбта за смъртта му се изпитват едновременно. Той чака с милосърдие своята общност в отвъдното, за да се застъпи за нея.

Преселението на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) от земния в отвъдния свят и изневярата на земния живот, който останал лишен от Пророка, са описани от Азиз Махмуд Хюдаи по следния начин:

Кой очаква вярност от теб?
Ти не си ли лъжовен свят?
Не си ли ти земният живот,
който предаде Мухаммед Мустафа?

ОБРАЗЦОВИЯТ ЖИВОТ НА ПРАТЕНИКА И МЯСТОТО МУ СРЕД ДРУГИТЕ ПРАТЕНИЦИ

Животът на Мухаммед (салляллаху алейхи весселлем) е

най-прекрасният пример за всеки един от нас: за държавен и религиозен лидер, за онези, които са се привързали към Аллах с любов, за скромността и благодарността им към техния Господ. Който ги дарява с блага.

Той е прекрасният пример с търпението и предаността си, проявявал в трудни моменти; със задоволството и щедростта си към придобитото след спечелена битка; със съчувствието и отношението си към семейството. Достоен пример за подражание заради милосърдието си към слабите, самотните и робите, както и заради снизходителността и прошката си към съгрешилите.

Ако си богат, помисли за скромността и щедростта на този велик Пейгамбер, който владеел целия Арабски полуостров и на когото всички арабски лидери се покорили с любов!...

Ако си от слабите, вземи пример от поведението на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), който е живял под грабителското и потисническо управление на езичниците в Мекка.

Ако си победител, завоевател, следвай примера на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), който победил с храброст и преданост в битките при Бедир и Хунейн.

Ако бъдеш победен (Аллах да пази), спомни си за покорения Пейгамбер (салляллаху алейхи ве селлем), който храбро обикалял между убитите (шехиди) и ранените сподвижници.

Ако си учител, спомни си за Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), който учил асхаб-и суффа[15] на божествените повели в джамията на Пейгамбера (Месджид-и Небеви), като им предавал от благодатта на своята чувствителна душа.

Ако си ученик, представи си Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), който сяда пред носещия откровението ангел Джибрил-и Емин!

Ако си проповедник или духовен наставник, вслушай се в Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), който завладявал с мъдрост сърцата на сподвижниците си в Месджид-и Небеви.

---

[15] Сподвижниците на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), които непрестанно изучавали религията под една стряха около Месджид-и Небеви.

Вслушай се добре в благозвучния му глас!

Ако искаш да защитаваш, да известяваш, да издигаш истината и ако в този момент няма кой да те подкрепя, обърни поглед към живота на Пратеника (салляллаху алейхи ве селлем), който говорел на угнетителите за Истината и ги призовавал към напътствието, въпреки че бил лишен от всякаква подкрепа!

Ако си строшил гръбнака на противника и си го победил, ако си сломил упорството на другите срещу теб и ги превъзхождаш, ако си унищожил лъжата и си обявил истината, тогава си представи Пророка (салляллаху алейхи ве селлем), който макар и победител, влиза с преклонена глава в Свещената Мекка в знак на дълбокото си смирение и признателност пред Аллах.

Ако си земеделец и искаш да подредиш работата си, вземи за пример Пратеника (салляллаху алейхи ве селлем), който назначил най-способните хора да управляват, след като завладял земите на Бену Надир, Хайбер и Федек.

Ако си съвсем самотен, спомни си за единствения любимец и сирак на Абдуллах и Амине!

Ако си зрял младеж, обърни поглед към живота на младежа бъдещия пророк, който пасял в Мекка стадото на своя чичо Ебу Талиб.

Ако си търговец, спомни си за положението на Великата личност от търговския керван, пътувал от Сирия за Бусра.

Ако си съдия, припомни си далновидния и справедливия му подход при поставянето на Хаджер ел-Есвед (Черния камък) на мястото му в Кябе, когато мекканските племена били готови да воюват помежду си. Повторно обърни поглед към историята и погледни Пратеника (салляллаху алейхи ве селлем), който равнопоставял бедните и заможните и отсъждал най-справедливо между хората, докато седял в джамията (Месджид-и Небеви) в Медина.

Ако си съпруг, обърни внимание на прелестния живот, дълбоките чуства и състрадателното поведение на този благословен човек, който бил съпруг на Хатидже и Айше (радияллаху анхума).

Ако си баща, се поучи от отношението на тази Велика личност към дъщеря му Фатима (радияллаху анха) и към

внуците му Хасан и Хюсеин (радияллаху анхума).

Какъвто и да си, в каквото и положение да се намираш, ще откриваш, че най-прекрасният наставник и пътеводител Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем)... Чрез неговия пример можеш да поправиш всяка своя грешка... Да поправиш делата си... Чрез неговото сияние и примера му можеш да се избавиш от капаните на живота, за да откриеш истинското щастие. Впрочем неговият живот е като букет от чудни и красиви цветя с аромат на благовонно вещество.

Ако някъде по света случайно попаднеш на някоя справедлива система за управление на хората, която да сближава с милост и състрадание; ако в едно общество богатите с разбиране подават ръка на бедните, силните защитават слабите, здравите помагат на немощните, заможните поддържат сираиците и вдовиците – бъди сигурен, че тези добродетели са винаги от пратениците и от онези, които ги следват.

Тази истина се откроява много ярко в живота на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), защото той е най-върховата точка на пророчеството.

Дори немюсюлманите признават неговото съвършенство.

Английският учен и философ г-н Карлайл е написал книга със заглавие *Героите*[16]. В нея той представя най-великите личности от всяка област, като анализира техния живот и постижения. Например:

„Кой заслужава да бъде номер едно в поезията? Кой заслужава да бъде номер едно в лидерството?” и т. н. Карлайл, който изтъква, че е християнин, споменава това в своята книга, като окачествява и определя Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) за най-съвършената личност в пророчеството.

В средата на миналия XX в. в холандския град Лахей се формирал съвет от учени и мислители, които определили стоте най-велики личности на света. Те били християни, но

---

[16] Carlyle, T. *On Heroes, Her-Worship and the Heroic in History*. University of Nebraska Press, 1966.

предпочели за личност номер едно Пратеника Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

Всъщност истинското достойнство е онова, което и немюсюлманинът се оказва принуден да потвърди и признае!... Достойнството и талантът на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) са били оценени дори и от онези, които не вярват в него.

Основание за тази висока оценка се дължи на изключителния живот на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), който олицетворява съвършения морал, даващ отговор на всеки конкретен въпрос. Единствено неговият живот може да бъде пътеводител и наставник във всички области на живота за хората, намиращи се в различни състояния. Той е основната мярка на възпитание за всички хора по земята. Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) осветява пътя на онези, които търсят истината. Неговото пътеводителство е светлина, която озарява всеки, който търси правия път, и не го заблуждава. Той е единственият наставник на човечеството.

Обкръжението, което той наставлява, представлява общност от хора, принадлежащи към всички съсловия. Въпреки различните си нации, езици, цветове, съсловия, социален статут и култури те се събирали и обединявали в нея. Не съществували никакви условия, които да пречат на човека да влезе в тази общност. Тя не принадлежала само на определен народ, а посрещала и дарявала със знание всеки един, който се отзове на поканата, единствено поради факта, че е човек. Нямало значение дали си слаб или силен...

Обърнете внимание колко различни са тези, които последвали Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Сред тях ще видите видни личности, като: кралят на Абисиния – Неджаши (Негус), водачът на Меан – Ферве, водачът на Химйер – Зюлкиля, Фируз-и Дейлеми, един от лидерите на Йемен Меркебуд, валиите на Умман Убейд и Джафер.

Ако повторно ги разгледате, редом до големците и кралете ще видите Билял, Ясир, Сухейб, Хаббаб, Аммар, Ебу Фукейхе подобни на тях роби и слаби. Както и Сумейййе, Любейне, Зинниаре, Нехдийе, Умму Абис, които били беззащитни робини.

Сред великите сподвижници на Пейгамбера (салляллаху алейхи веселлем) имало както хора с превъзходен разум, блестящи мисли и непоколебими възгледи, така и достойни за най-деликатните дела, компетенти да разрешат всички светски въпроси, способни да управляват държави по най-далновидния и достойния начин.

Онези, които последвали Мухаммед (салляллаху алейхи веселлем), управлявали градове и области. Благодарение на тях хората достигнали щастието. Почувствали вкуса на справедливостта. Разпространили мира и спокойствието между хората. Накарали ги да живеят като братя.

Френският философ Лафайет, един от тези, които формулират основните идеи на френската революция през 1789 г., – още преди да бъде разпространена известната „Декларация за човешките права”, изследва всички правни системи и след като открива превъзходството на ислямското право, възкликва:

„– О Мухаммед! Никой не можа по-добре от теб да приложи справедливостта, която ти постигна!...”

Поведението на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) и вътрешното му въздействие върху околните били като еликсир, който издигнал едно диво, нецивилизовано и невежо общество до неописуема висота, наречена Асхаб – общност на сподвижници, за която човешката история все още мечтае. Те били обединени в една обща религия, под едно знаме, право, култура, цивилизация и управление.

Пейгамберът превърнал невежите, разбойниците и дивите хора в културни и цивилизовани. Престъпниците и аморалните – в богобоязливи, т. е. в праведни хора, които живеят с любов и страхопочитание към Аллах.

Това общество, което векове наред не е могло да възпита и да въздигне в световно ниво дори и един човек, чрез сиянието и наставлението на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) успяло да възпита и въздигне много хора. Като разпространители на вяра, знание и мъдрост, сподвижниците му пренесли своите добродетели по всички кътчета на света. Светлината, която слязла над пустинята, засенчила безкрайността и се разпростряла над всички хора. Така била постигната целта на създаването на вселената.

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) за кратко време постигнал онова, което нито един крал на земята не е постигнал; като идеален възпитател завладял сърцата на хората; всички земни блага били като на тепсия пред него, но той и тогава, без да се увлича по тях, продължил да живее скромно. Както и по-рано, живял бедно в своята къща от кирпич. Спял върху постелка от фурмови листа, обличал скромни дрехи, живеел по-зле и от най-големия бедняк. Понякога, като не намирал нищо за ядене, прославял своя Творец и връзвал камъни на корема си, за да потиска глада. Въпреки че греховете му били опростени, той продължил да служи на своя Владетел и да Му бъде признателен. През нощите дотолкова кланял намаз, че му отичали краката. Помагал на странниците. Бил утеха за сираците и самотниците. Въпреки своето величие лично се занимавал със слабите. Към тях дори се отнасял с повече внимание, воден от своето безкрайно състрадание и милост.

В деня на завоюването на Мекка, когато Пейгамберът бил най-мощният сред хората, негов съгражданин (мекканец) със страх, вълнение и треперещ глас му казал:

„– О Мухаммед! Научи ме на ислям!”

Тогава той го успокоил:

“Успокой се братко! Аз не съм крал или владетел. Аз съм сиракът на бившата ти съседка, която е яла месо, сушено на слънце (имал предвид майка си)!...”

С тези думи достигнал върха на скромността.

Пак в същия ден, когато Ебу Бекир (радияллаху анх) довел баща си нагръб при Пейгамбера, за да му предложи да приеме исляма, му казал:

„– О, Ебу Бекир! Защо караш възрастния си баща да се изморява? Не можехме ли ние да отидем при него?!...”

Всички държави приели с любов неговата закрила. Завладял целия Арабски полуостров. Можел да направи каквото си поиска, но въпреки това винаги си оставал много скромен и снизходителен. Винаги казвал, че не притежава нищо, а че всичко принадлежи на Всемогъщия Аллах. Понякога притежава определено богатство; кервани от камили, натоварени с богатство, приждали в озарената Медина, а Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) ги

раздавал на нуждаещите се и продължавал своя скромен живот.

В един от хадисите е казал:

„Ако притежавам злато колкото планината Ухуд освен дълговете си, нямаше да го държа повече от три дни!” (Бухари. Теменна, 2; Муслим. Зекят, 31)

Имало дни, когато не бил запалван огън за готвене в къщата на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) и много пъти си лягал гладен.

Един ден го посетил Омер (радияллаху анх). Огледал стаята навсякъде било празно. В къщата имало една рогозка, изплетена от палмови листа. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) спял върху нея. От нея по благословеното му тяло били останали следи. В единия ъгъл имало съд с ечемичено брашно, а до него на пирон бил закачен мех за вода. Това било всичко!... Когато целият Арабски полуостров се покорил на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), неговото земно притежание се състояло единствено от тази покъщнина. Омер (радияллаху анх), като видял колко бедно живее Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), не можал да се въздържи. Очите му се напълнили със сълзи. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) го попитал:

„– Защо плачеш, о, Омер!”

А Омер отговорил:

„ – Как да не плача, о, Пратенико! Кайзер и Кисра тънат в блага! А Пратеникът на Аллах спи върху рогозка!...”

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) утешил Омер (радияллаху анх):

„– Омер! Нека Кисра и Кайзер се наслаждават на земните блага! Отвъдните блага са достатъчни за нас!...”

В друга случка, подобна на тази, се проявил съвършеният пример на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), който казал:

„За какво ми е земният живот! Приликата между мен и земния живот е като пътник, който пътува в летен ден и заспива под едно дърво, после се събужда и продължава.” (Тирмизи. Зюхд, 44; Ибн Мадже. Зюхд, 3)

Животът му бил пример за всички членове на неговата общност: бедни, богати, слаби и силни. Дори когато умирал, не притежавал нито дирхеми[17], нито динари[18], нито роби, нито овце... Онова, което останало след него, било едно бяло муле, едно оръжие и градината Федек, която дарил за обществено ползване, т. е. не оставил наследство на наследниците си. Дори забранил на хората от своя род да взимат зекят[19], защото се опасявал, че мюсюлманите ще дават целия зекят на тях.

Това е най-ярък пример на тази неука личност, която се родила преди повече от 1400 години в периода на невежеството като истински лидер – днес и за всички времена, пълното подражание и следване на когото е невъзможно.

Никога не отдавал значение на богатството и лукса, на властта и величието, на удобството и изобилието. В неговата всеотдайна борба за разпространяване на единобожието (тевхид) земните блага и разкошът не представлявали кой знае какво за него.

Според предания на Айше (радияллаху анха) една жена от енсарите (медниците) я посетила. След като видяла, че леглото на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) се състои от една сгъната рогозка, дотичала до дома си и донесла една пълна с вълна постеля. Но когато Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) видял това, изразил недоволството си и казал:

„О, Айше! Върни тази постеля! Кълна се в Аллах, че ако бях поискал, Аллах щеше да накара планините от злато и сребро да се движат с мен и да ми ги подчини…” (Ахмед ибн Ханбел. *Китабу'з-Зюхд,* 30)

Това събитие е неопровержимо доказателство, че Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) не отдавал никаква стойност на земния живот.

Редом с превъзходните му качества била и силната му обич към неговата общност. В едно от знаменията на Корана това се описва по следния начин:

---

[17] Парична единица в сребро.
[18] Парична единица в злато.
[19] Законна милостиня. Една от основите на исляма.

„Дойде вече Пратеник при вас измежду вас самите. Тежко е за него вашето затруднение, загрижен е за вас, към вярващите е състрадателен, милосърден.” (Ет-Тевбе, 9: 128)

Достойната личност на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) е като част от айсберг върху водата, затова дори и със своите обикновени човешки дела той представлява недостижим връх. Нали Великият Аллах го е създал, за да бъде „най прекрасният пример” за хората. Поради това Всевишният Аллах го накарал да премине всички етапи от живота – от най-лошия (като сирак) до най-великия (като пророк и държавен лидер), за да могат обикновените хора в който и да е етап от живота си да взимат пример от неговите съвършени дела според собствените си сили и възможности.

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), за разлика от всички хора начело с философите, които претендират, че са пътеводители за останалите, започнал своя живот със съвършена самоличност, подкрепяна от Божията мощ. Той не изграждал и не усъвършенствал личността си постепенно, а още от дете показал своето съвършенство, което било предзнаменование на достойнството му за бъдещата мисия.

Философите, чийто разум не е възпитан чрез откровения *(вахий),* нямат всеобща мисия. От една страна, техните положителни или отрицателни идеи, свързани с морала, обществения мир и спокойствие, в по-голямата си част останали само в книгите, а други, които намерили място в живота, оцелели за съвсем кратко време. От друга страна, свързаните със съвършеното човешко поведение принципи на философите не могли да бъдат осъществени нито в собствения им живот, нито в живота на другите хора. Делата на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) обаче, които са мярка за морала, представляват най-съвършеният пример за хората.

Немският философ Ницше например написал стотици страници разсъждения на тема „супер хюман”, т. е. съвършения човек, но не успял да подкрепи това понятие с действителни примери от живота. То останало само на теория. Що се отнася до ислямския морал, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) чрез делата си, които изразяват

съвършеното човешко поведение, е пътеводител за хората до ден днешен и ще продължи да бъде такъв чак до Съдния ден.

И Аристотел, който нямал връзка с Божието откровение, основал някои закони и правила на етическата философия, но не съществува нито един човек, който да прилага неговата философия и чрез нея да е достигнал щастието. Защото сърцата на тези философи не са били пречистени, душите им не били превъзпитани, делата и идеите им не били усъвършенствани чрез изключителното Божие откровение. Поради това техните философски системи не напускали пределите на заседателните зали и книгите им.

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), преди да поеме пророческата си мисия, печелел любовта на хората и заради добрите му качества го нарекли *Ел-Емии* (Доверения) и *Ес-Садик* (Правдивия). Така той започнал своята мисия, след като била потвърдена самоличността му.

Много преди да стане пейгамбер, хората познавали неговите прекрасни нрави, доброта и преданост и го обичали. Неговото племе, нарекло го *Ел-Емин* (Доверения), безпрекословно приемало решенията му. Например когато възникнал спор между тях за това, кой по време на ремонта на Кябе да сложи „Хаджер ел-Есвед" (Черния камък) на мястото му, всички племена приели неговото правдиво решение. Защото Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) и преди пророчеството си, в периода на невежеството, стриктно се пазел от всякакво потисничество и несправедливост. Преди да стане пейгамбер, единственото сдружение, в което участвал, се наричало *Хилфу'л-фудул* (Споразумението между благодетелните). Тъй като било сдружение на справедливостта, основата на взетите от него решения била следната:

„Ако някой мекканец или чужденец бъде угнетен, веднага заедно с него ще се противопоставим на угнетителя, докато не бъде премахнат гнетът. Само чрез установяване на справедливи отношения между хората ще бъдат осигурени спокойствие и сигурност в обществото."

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) останал изключително доволен от това споразумение, което възпирало

гнета и нарушаването на справедливостта, и когато започнал пророческата си мисия, казал следното:

„Заедно с чичовците си присъствах в дома на Абдуллах ибн Джудан за споразумението между благодетелните. Толкова бях доволен от това сдружение, че дори ако в замяна на това ми бяха дали червени камили (т. е. земни блага), нямаше да се радвам толкова. Ако и сега бъда поканен да участвам в такова сдружение, пак бих се включил.”

Тези безбройни прояви на справедливост, милосърдие и добрина в живота на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) ще бъдат за пример на цялото човечество до Съдния ден. Всяко съвестно око, което може да види яркото сияние на това безподобно Светило, озаряващо света, не може да отрече истината за него. Колко немюсюлмани, но учени със здрав разум, по съвест признали достойнството и успеха на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем)! Един от тях е Карли, който казал:

„Неговото появяване носи избавление от тъмнината към светлината.”

Сър Муир е казал:

„Поправянето на човечеството никога не било толкова трудно и тежко, колкото по времето на Мухаммед. И ние не познаваме по-съвършена поправка и успех от спокойствието и успеха, които оставил след себе си.”

В английската енциклопедия *Britannica* по повод достойнството на Мухаммед е написано следното:

„Успехът, който постигнал Мухаммед, не бил постигнат от никой друг пророк или религиозен реформатор през всички времена.”

Б. Смит е казал:

„Неоспоримо и единодушно за всички е, че Мухаммед е най-великият реформатор.”

Стенли Лейн Поло признал следната истина:

„Денят, в който Мухаммед спечелил най-голямата победа срещу противниците си, е денят, в който спечелил най-голямата добродетелна битка. В този ден той, без да отмъщава на Курейшите, им простил и тази всеобща прошка обхванала жителите на цяла Мекка.”

Артър Гилман е казал:

„Изпитваме удоволствие от Неговото величие при превземането на Мекка. Това, което било извършено по-рано срещу него, можело да го накара да бъде отмъстителен. Но Мухаммед не позволил на армията си да пролива кръв. Проявил изключително милосърдие и благодарил на Аллах.”

Оценка на езичниците за живота на

Пратеника на милостта

До такава степен Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) спечелил доверието на арабите в периода на невежеството, че веднъж неговият безмилостен враг Ебу Джехил му казал:

.,О, Мухаммед! Аз не казвам, че си лъжец. Но не желая това, което си донесъл...”

Дори най-големите му врагове, въпреки че с разума си приемали неговото пророчество, го отхвърляли само заради злобата, която изпитвали към него.

В едно от знаменията на Корана се казва:

„Ние знаем, че те наскърбява онова, което казват. Но не теб взимат за лъжец, а всъщност угнетителите отричат знаменията на Аллах.” (Ел-Енам, 6: 33)

През 628 г. византийският император Херакъл победил персите и когато се върнал в Сирия, получил писмо от Пратеника на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем), чрез което го призовал към исляма. Владетелят проявил интерес към писмото, но към това, какво означава този призив. Затова заповядал да му доведат някои от сънародниците на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) и им задал няколко въпроса. В този момент в Сирия се намирал един от най-големите врагове на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) – Ебу Суфян, който водел мекканските търговци. Това била шестата година по хиджра, откакто Мухаммед (салляллаху

алейхи ве селлем) бил в примирие с Курейшите. Хората на Херакъл случайно ги срещнали и ги отвели при императора. В този момент Херакъл и хората му били в Ерусалим. Херакъл ги приел, докато при него се намирали видни римски личности, и заповядал да доведат преводач. По заповед на императора преводачът попитал:

„Кой от вас по произход е най-близък на този човек, който твърди, че е пророк?

Ебу Суфян казал:

„Аз съм му най-близък.”

След това Херакъл казал:

„– Доведете и останалите! Нека, докато разговарям с него, и те да са тук!”

После се обърнал към преводача:

„– Кажи им, че ще задам на този човек няколко въпроса за тази личност. Ако той ме лъже, нека ми кажат!”

По-късно Ебу Суфян, когато разказвал за това събитие, казал:

„Кълна се в Аллах, ако не се срамувах, че приятелите ми ще кажат, че съм излъгал за него, щях да излъжа.”

И продължил да разказва:

„Първият въпрос, който Херакъл отправи към мен, бе:

– Какъв е неговият произход? Аз отговорих:

– Неговият произход е знатен!

И Херакъл продължил да разпитва:

– Има ли някой от вас, който да е казал преди него, че е пророк?

Отговорих:

– Няма...

– Имало ли е владетели сред предците му?

– Не!... – отговорих. Попита:

– Онези, които го следват, видни хора ли са, или са от нисшето съсловие?

– От нисшето съсловие са – отговорих. Попита:

– Онези, които го следват, увеличават ли се, или намаляват?

Казах:

– Увеличават се...

Пак попита:

– Сред онези, които са приели неговата религия, има ли такива, които да са се отвърнали от нея?

Казах:

- Няма!...

Попита:

- Преди да твърди това, упреквали ли сте го в лъжа?

Казах:

-Не!...

И пак попита:

- Имало ли е случай да не държи на думата си?

На което отговорих:

- Не! Държи на думата си, само че в момента с него имаме временно споразумение и не знаем как ще постъпи!

Ебу Суфян казал:

- Не можах да намеря друго освен това, за да го наклеветя!...

Попита:

- Воювахте ли с него?

Казах:

- Да.

Попита:

- Как завършваха битките?

Отговорих:

- Понякога той побеждаваше, понякога – ние.

Попита:

- Какво ви повелява той?

Казах:

- Повелява ни да служим само на Аллах, да не съдружаваме с Него, да се откажем от идолите, на които са служили нашите предци. Също така ни повелява да отслужваме намаз, да бъдем праведни, да пазим целомъдрието си и да поддържаме роднинските връзки!

След това Херакъл казал на преводача:

- Кажи му!

Попитах за произхода му, ти каза, че има знатно потекло. Пейгамберите са такива, избират се измежду знатните от племената.

Попитах дали някой друг преди него е твърдял същото (че е Пейгамбер). Ти каза: „Не!” Ако преди него е имало друг, който да твърди това, той щеше да вземе него за пример.

Попитах дали измежду предците му е имало крале – ти каза, че не е имало. Аз казвам, че ако е имало някой от предците, който да е бил крал, той щеше да иска да върне владението му.

Попитах дали сте го чували по-рано да лъже – каза, че не сте го чували! Аз знам, че един човек, който не изрича лъжа спрямо хората, не изрича лъжа и спрямо Аллах!

Попитах дали онези, които го следват, са видни личности или от нисшите съсловия – каза, че са от нисшите съсловия. Всъщност първоначално пратениците ги следват такива хора.
Попитах дали тези, които го следват, се увеличават или намаляват – каза, че се увеличават. Една от особеностите на истинската религия е, че последователите й се увеличават, докато призоваването към нея приключи.

Попитах дали има такива, които след като са приели неговата религия, по-късно са се отвърнали от нея – каза, че няма. Когато радостта, породена от вярата, се вкорени в сърцето, става така.

Попитах дали се е случвало да не държи на думата си. Ти каза: „Не”! Пратениците не се отричат от думата си.

Попитах какво ви повелява. Ти каза, че ви повелява да служите само на Аллах, нищо да не съдружавате с Него, да изоставите идолите. Повелява ви също да отслужвате намаза, да бъдете праведни и да пазите целомъдрието си.

Ако това, което каза, е вярно, в най-скоро време тази личност ще владее земите под краката ми. Всъщност аз знаех, че този Пратеник ще дойде, но не предполагах, че ще е от вас. Ако знам, че ще мога да отида при него, бих направил всичко, за да го срещна. Ако бях при него, щях да измия краката му.”

После Херакъл поискал писмото от Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), което било изпратено чрез Дихйе на управителя на Бусра, а оттам – на него. Човекът, който го донесъл, го дал на Херакъл. Той го прочел.

В писмото пишело следното:

„Бисмилляхиррахманиррахим (В името на Всемилостивият и Милосърден Аллах).

От раба и Пратеника на Аллах – Мухаммед, за великия владетел на римляните!

Мир на онези, които следват напътствието!

Аз те призовавам към исляма. Приеми исляма, за да бъдеш в мир и Аллах да те възнагради двойно. В противен случай грехът на поданиците ти ще е върху теб."

"Кажи: „О, хора на Писанието, елате към едно общо слово между нас и вас – да не служим на друг освен на Аллах и да не Го съдружаваме с нищо, и едни от нас да не приемат други за господари освен Аллах!" А отвърнат ли се, кажете: „Засвидетелствайте, че сме мюсюлмани!" (Али Имран, 3: 64)

Ебу Суфян продължил разказа си:

„След като Херакъл приключи с думите си и прочете писмото, вдигна се шум и се чуха високи гласове. Изведоха ни навън и казах на приятелите си:

„Делото на Мухаммед се разчу. Кралете започнаха да го следват. Погледнете, дори владетелят на Бени Асфар (Херакъл) се страхува от него. Оттогава никога вече не загубих вярата си, че скоро той ще успее. И накрая Аллах ме дари с исляма!..." (Бухари. Китабу'л-Джихад, 102)

Според нас човечното отношение на римския император Херакъл към онова, което чул за исляма, не се дължало единствено на собственото му благородство. Изопачаването на християнската религия, която в същността си е била божествена религия и се е основавала на единобожието, по онова време било все още ново явление.

Споровете са известни в историята с името *Битката на иконите* и продължили около двеста години. Когато приключили, църквите се напълнили с изображения и статуи. Християнството било отдалечено от вярата в единния бог и смирено се покорило на системата, наречена *еканим-и селясе* – триединство. Така една истинска религия загубила своята същност и съвсем естествено ислямът бил изпратен, за да

поднови „истинската вяра”. Исторически факт е, че по това време все още се намирали хора, които пазели старата вяра в единния бог. Например Абисинският крал Неджаши (Негус) като държавен водач също проявил благородно отношение към сподвижниците на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) при преселението им в Абисиния поради непосилните мъчения, на които били подлагани от езичниците. Дори с тоягата в ръката си начертал една линия на земята и казал:

„Няма разлика дори колкото тази черта между онова, което казахте, и моята вяра!” Той пък бил последовател на учението „Арий”, което било запазило вярата в единния бог.

Предполага се, че и Херакъл притежавал такава вяра. Но няма историческо доказателство, което да потвърди, че е повярвал в посланието на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Този факт за пореден път доказва, че вярата е въпрос на съдба. От друга страна, това показва, че дори онези, които не вярвали в пророчеството му, признавали неговата почтеност и превъзходната му личност. Преди да се пресели в Медина, Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) съхранявал при себе си поверени му от езичниците различни ценности и затова упълномощил Али (радияллаху анх) да ги върне на собствениците им.

В своите стихове поетът Кемал Едиб Кюркчюоглу учтиво предупреждава и наставлява нехайните вярващи, които са далеч от сюннета на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) – неговия път, който обединява всички споменати и неспоменати дотук от нас красоти.

Жалко, жалко за онзи, който е далеч от почитта!
Това е огромна загуба за нехайния и в двата свята!

Нека Всевишният Аллах ни стори достойна общност, която да бъде привързана към Него с любов! Защото Расулюллах салляллаху алейхи ве селлем) бе недостижим по милосърдие н състрадателност!...

Не е ли достатъчно свидетелство за неговата недостижима всеотдайност, преданост, милост и състрадание това, че той с всички сили се стремял да напътства хората, а в замяна бил унижаван и замерван с камъни. Въпреки всичко Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) се молел за доброто на тези хора. Зейд ибн Харисе му казал:

„– О, Пратенико! Те смятат своето несправедливо отношение за уместно... А ти все още се молиш за тяхното добро?”

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) отговорил:

„– Че какво друго мога да направя! Аз съм изпратен не за наказание, а за милост...”

В заключение можем да кажем, че ако някои бедни духом хора въобще не се колебаят да оприличат Кришна и Буда с Аллах, да наричат пратеника Иса (алейхисселям) „син Божи”, да приемат Фараона и Немрут за богове, дори да изпитват обожание към животните, огъня и природните явления, то те много лесно биха приели една Велика личност като Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) за Бог.

Обаче Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) определял себе си така:

„Кажи: „Аз съм само човек като вас и ми се разкрива само...” (Ел-Кехф, 18: 110)

Към израза „Ешхедю енля иляхе илляллах ве ешедю енне Мухаммеден абдуху ве расулюх.” (Свидетелствам, че няма Бог освен Аллах и пак свидетелствам, че Мухаммед е Негов раб и пратеник), с който се потвърждава пророчеството му, той настоятелно добавил думата *абдуху* (Негов раб), за да предпази общността си да не изпадне в заблуда, както се случило с предишните народи.

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) винаги твърдял, че е слаб. По този повод е казал:

„Никой не може да влезе в Дженнета посредством делата и служенето си (ибадета)!”

Сподвижниците, учудени, го попитали:

„И ти ли, о, Пратенико!”

На което отговорил:

„Да и аз!... Само ако благоволението на моя Господар ме настигне. Защото, ако Неговата благосклонност, милост и опрощение не ме сполетят, аз не мога да вляза в Дженнета и моите дела не ще ме избавят!” (Бухари. Рикак, 18; Муслим. Мунафикун, 71-72)

Тези толкова много повели, от които дори и една подобна човечеството не може да изложи, са велико благодеяние от Аллах към Неговите раби. Каква деликатност, чудноватост, поучителност и преданост носи в себе си този призив. Истината за Корана и сюннета (примера на Пейгамбера – салляллаху алейхи ве селлем) може да бъде разбрана единствено ако човек проникне в необикновения нрав и дълбоката душевност на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем).

Никой смъртен не е успял да опише неговата същност и да я разкрие както подобава. Учените, мислителите, както и Джибрил, считали за чест да следват неговия път и да се възползват от неговата благодат.

Мисията на всички пратеници с изключение на Първенеца на Вселената (Мухаммед – салляллаху алейхи ве селлем) е ограничена в определено време и място. Затова много малко от техните дела са стигнали до нас. Но всички дела на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) с най-малката подробност, дори и интимният му живот са стигнали до нас чрез достоверни предания, отнасящи се за всяко време и място до Съдния ден. Причината за това е Божията воля, Която го определила да бъде Пейгамберът „на последното време” като „прекрасен”, т. е. съвършен, пример.

Затова Великият Аллах в Корана не се заклева в никой друг пратеник освен в живота на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) с думите „ле амрук” – “кълна се в твоя живот”.

Колко прекрасно е описано това от шейх Галиб:

„О, Господарю
Ти си господарят на пратениците и царят на възхвалените!
О, Господарю!
Ти си вечно щастие и лек за безнадеждните!
О, Господарю!
Ти си водачът в Деня на страшния съд!

О, Господарю!

Ти си Пейгамберът, потвърден с берат като „Кълна се в твоя живот!”...

О, Господарю!

Ти си Ахмед (Най-прославения), ти си Махмуд (Прославения), ти си Мухаммед!

О, Господарю!

Ти си утвърден водач за нас от Аллах!”

Друга особеност, характерна само за Пейгамбера (саллялаху алейхи ве селлем), е, че Всевишният Аллах в Корана се обръща към другите пратеници с техните имена – „О, Адем”, „О, Нух”, „О, Ибрахим”, „О, Муса”, „О, Давуд”, „О, Иса”, „О, Зекерия”, „О, Яхя”, докато към Него (салляллаху алейхи ве селлем) се обръща не на име, а с качествата му: „О, Пратенико”; „О, Пророче”; „О, ти, който се загръщаш”; „О, ти, който се обвиваш (в своите одежди)”. По този начин е показано какво трябва да бъде отношението ни към Пратеника на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем).

Никога не забравяй да отправяш поздрави към него! Защото имаш нужда от неговото посредничество и застъпничество в най-страшния ден.

ПРИМЕРИ ОТ ХАРАКТЕРНИТЕ КАЧЕСТВА

ЗА *ПРАТЕНИКА НА МИЛОСТТА*

Единственият човек в историята, чийто живот е установен и с най-малки подробности, е животът на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Всички негови думи, дела и чувства, всеки миг от неговия живот са отбелязани и останали в историята като една достойна страница.

Животът на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) до Съдния ден ще бъде пример за бъдните поколения. В Корана за него е повелено:

„Ти наистина имаш велик нрав.” (Ел-Калем, 68: 4)

Той е не само учител, който преподава Корана на теория, а служи за пример с начина, по който го прилага в живота си.

Според предание на Джабир (радияллаху анх) Расулюллах салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Превеликият Аллах ме изпрати, за да изградя добрия нрав.”

(*Муватта*, 904; Бейхаки. *Ес-Сюнену'л-Кубра*, т. 10, 192)

Когато еврейският учен Абдуллах ибн Селям за пръв път видял лицето на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), бил обзет от сияйното и далновидно изражение на лицето му. Учуден, той казал:

„Притежателят на това лице не може да бъде лъжец!” и повярвал в неговия призив.

Богобоязливостта и душевната чистота на *Пратеника на милостта*

Както споменахме по-горе, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) е Божи дар и съвършен пример за всички хора. Всеки човек, за да бъде щастлив, е задължен да го следва и да му подражава доколкото може. Делата на Пратеника (салляллаху алейхи ве селлем) са действителен пример за всекиго как трябва да се прилага ислямът. Само че, за да се приложи на практика което и да е от действията на Пратеника (салляллаху алейхи ве селлем), трябва да се обърне внимание на следното:

1. Някои дела са изпълняеми само за пратениците, другите хора са неспособни да ги прилагат – Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) винаги обяснявал това на своите приближени. Такива дела са: отслужването на намаз през нощите – не само понякога, а постоянно – до отичане на краката; както и непрекъснатото говеене (*савм-и висал*).

2. Други постъпки на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) се дължали на конкретна мъдрост или отделен въпрос, свързан с личността му. Например: оженването му за повече от четири жени; забраната за семейството му да приема подаяние (*садака*) или зекят до Съдния ден...

Колко поучителен е примерът му, когато раздавал на другите своя дял от плячката си след войни. Дори на смъртното си ложе той отново проявил това свое благородно качество.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) бил много болен и било дошло времето, в което да отиде при своя Господар. Обърнал се към Айше (радияллаху анха) и й казал да раздаде на бедните шест-седем динара, с които разполагал. След известно време попитал какво станало с динарите. Разбрал, че Айше (радияллаху анха), която била много заета покрай неговото боледуване, забравила да ги раздаде. Поискал динарите от нея, взел ги в благословената си ръка и казал:

„Пратеникът на Аллах – Мухаммед, не мисли, че ще отиде при своя Господ, докато не раздаде това на бедните!...”

После накарал да раздадат динарите на пет семейства от енсарите (медниците) и рекъл:

„Сега се успокоих!...”, след което задрямал.

Убейдуллах ибн Аббас разказва:

„Един ден Ебу Зерр (радияллаху анх) ми каза: „О, сине на моя брат! Ще ти разкажа една случка: Веднъж бях при Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем). Той ме хвана за ръката и каза:

„– О , Ебу Зерр! Ако имам злато и сребро колкото планината Ухуд, всичко щях да раздам по пътя на Аллах и когато умирам, не бих искал и един кърат[20] *да остане при мен.”*

И аз го попитах:

„– О, Пратенико на Аллах! Не би искал да оставиш един кърат или една везна?”

На което Пратеникът отговори:

„– О, Ебу Зерр! Аз намалявам, ти увеличаваш! Аз мисля за Ахирета (отвъдния живот), а ти искаш земния живот! Не бих оставил и един кърат, и един кърат, и един кърат!” (Три пъти повтори това.)

Това превъзходно състояние на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) е непостижимо за обикновения човек. Онези, които го следват и му подражават, не са отговорни в такава степен. Затова е рисковано мюсюлманите да се стремят да го следват и в такива специфични за него постъпки. Това е непосилно, понеже тази черта е характерна само за него...

Делата, които са характерни само за Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), не са свързани единствено с нещата, които споменахме. Неговото лично отношение към наследството не трябва да е пример за останалите. Той казал:

„Ние, пратениците, не оставяме наследство!”

Това не задължава останалите да раздадат всичкото си богатство, докато са живи.

Друго, което е известно, е, че Расулюллах (салляллаху алейхиве селлем) се гордеел с бедността си и казвал – *ел-факру фахри*. И това се отнася само за неговата личност като негово характерно качество. Не трябва да се приема като подтик към беднотията и немотията, напротив, съобразно думите му *„даващата ръка е по-добра от вземащата”* може да се каже, че мюсюлманите са подтиквани да печелят по подходящ – позволен, начин.

---

[20] Кърат – мярка за тегло, равна на теглото на четири средно големи ечемичени зърна.

Поради това съветите му по повод беднотията не притежават подстрекателен характер, а целят само да подсилят задоволството, уповаването и отдадеността към Божието предопределение.

3. Да се живее с богобоязливост (*таква*) и въздържание от земното (*зюхд*) е благодеяние, добродетел и приближаване към Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Не трябва всички членове на обществото да се подтикват към аскетизъм[21]; той е лично решение на човека. Поради това не трябва да се мисли, че аскетизмът, който изразява отрицателно отношение към земните блага и изисква богобоязливост, ще доведе до такова развитие на обществото, което ще е знак за изостаналост или унижение пред другите общности. Шериатските канони, които трябва да се съблюдават от всички индивиди на обществото, съдържат в същността си динамизъм и прогресивност и не биха допуснали подобно нещо.

Освен това не съществува никакво противоречие между шериатски правила като: „Човек, чиито два дена са равни, е в загуба.” Според това правило развитието и напредъкът се измерват в дни, а аскетизмът и богобоязливостта са израз на неблагосклонност и отдръпване от земните блага. Защото по своята същност равнодушието към земните блага се изразява чрез разума и сърцето, а не чрез действията и по явен за хората начин.

В този смисъл известният мистик и поет Мевляна е казал:

„Земният живот изразява нашето нехайство към Аллах!

Земният живот не е пари, жени и дрехи! Знай това!...”

Затова притежанието на много имоти и богатство, без да им отделяш особено място в сърцето си, но и без да ги пилееш, не противоречи на въздържаността към земните блага и на богобоязливостта. И обратно, ако изпитваш любов към богатството и следователно го обожествяваш дори и малко, това противоречи на въздържаността от земните блага и на богобоязливостта. Прекрасен пример в това отношение сред пейгамберите е Сюлейман (алейхисселям), а сред сподвиж-

---

[21] Аскетизъм - лишаване от земни блага; отшелничество.

ниците – Ебу Бекир, Осман, Талха, Абдуррахман ибн Авф (радияллаху анхум).

От друга страна, понякога въздържаност от земните блага (*зюхд*) може да се прояви освен поради неблагосклонност към тях и поради липса на възможности. Ако на човек му липсват материални възможности и той приема това със задоволство и отдаденост към отреденото от Аллах, без да престъпва Неговата повеля, той представлява достойна изява на човека при тези обстоятелства. Но при положение че има възможности, а показва с действията си немотия, това се дължи на погрешно разбиране на богобоязливостта. Пример за това показвал Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем), като понякога при непосилен глад връзвал камъни на корема си. За да изрази човек благодарността си към Аллах за благата му чрез щедрото раздаване на другите в Негово име, е по-подходящо да прояви въздържание от земните блага (*зюхд*) и богобоязливост (*таква*)! Да живееш, като прикриваш богатството си, означава, че тълкуваш богобоязливостта като скъперничество. Не е правилно по този начин човек да заблуждава себе си и другите.

Когато в рамките на тези принципи анализираме живота на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), ще видим, че той е бил най-богобоязливият (изпитвал най-голямо страхопочитание към Аллах и бил най-близък до Него). Заради своята богобоязливост той живеел като бедняк.

Айше (радияллаху анха) казала:

„Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) се пресели в отвъдното, без да се е наял с ечемичен хляб два дена поред!”

(Бухари. Ейман, 22; Ибн Мадже. Ет'име, 48)

Енес (радияллаху анх) разказва:

„Понякога канеха Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) да яде ечемичен хляб с ястие, приготвено от опашка на животно или от лой, които били вече почти развалени. И този велик човек се отзоваваше на поканите. Беше дал ризницата си като залог на един евреин. И затова, че раздаваше така щедро, докато умря, не можа да успее да си я върне.”

Заедно с това Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) не позволявал да се забранява заради неблагосклонността към земните блага онова ядене и пиене, което е позволено (*хелял*). Той ядял и пиел от позволените неща, но никога не преяждал. Веднъж дори казал на един човек, който се уригнал пред него:

„Остави уригването! Защото онези, които в земния живот преяждат, в Съдния ден най-дълго ще останат гладни!”

(Тирмизи. Съфату'л-Кияме, 37)

В друго предание казал:

„Никой не е пълнил по-лош съд от стомаха си. На човек са му достатъчни няколко залъка, за да се държи на краката си... Ако трябва да яде повече, нека една трета от стомаха си да отдели за храна, една трета – за вода, и една трета – за въздух!...” (Тирмизи. Зюхд, 47; Ибн Мадже. Ет'име, 50)

Така Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) посочил умерения път за хранене.

Изброеното дотук представлява необикновени предпазни мерки, които са насочени към контролиране на човешките страсти. Съобразно това училището на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) е възпитало по съвършен начин хората от всички съсловия, като се започне от най-бедните и се стигне до хората в държавното управление. Така сърцата достигнали щастието и спокойствието в зависимост от степента, с която следвали неговия пример. Всякакви хора били възпитаници на това училище – бедни, но признателни на Аллах, богати, които живеели съвсем скромно като бедняци и раздавали щедро по пътя на Аллах, както и държавни чиновници. В ислямската история са известни случаи, в които велики халифи носели на гръб като хамали храна на бедните и им я готвели. Фатих Султан Мехмед хан застанал пред съда редом с един християнин, когато делото му било решено в полза на християнина.

Подобни прояви на справедливост са милост и благодеяние, дарени на човечеството, от уроците на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) по въздържаност към светското и богобоязливост.

Колко прекрасно е описал въздържаността от земните облаги Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем):

„Неблагосклонността към земните блага не е нито забраняване на разрешеното, нито пък изоставяне на богатството... Неблагосклонността към земния живот означава да се надяваш повече на онова, което е при Аллах, от това, което е в теб, и когато те сполети беда, докато не те напусне, силно да се надяваш на наградата от Него...”

(Тирмизи. Зюхд, 29)

Колко добър и вечен пътеводител за хората е Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) със своята неблагосклонност към земното и задоволството си!

Въздържаността на човек от земните облаги е състоянието, при което трябва да се превъзпитават прекомерното желание и страсти към земния живот, да не се допуска увличане по преходните земни удоволствия, да не се приема земният живот със сърцето, да не се отдава важност на друго освен Аллах и Неговия Пратеник, да се изоставят нещата, които пречат на служенето на Аллах и нямат полза за отвъдния живот (*ахирета*). Чрез спазването на тези предписания се постига духовно и телесно спокойствие, а неспазването им, т. е. обвързаността към земния живот, представлява катаклизъм, носещ страдания, които погубват тялото и живота. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) е казал:

„Въздържаността към света успокоява сърцето и тялото. А обвързаността към света увеличава скръбта...”

(Ибн Мадже. Зюхд, 1)

В друго предание са казва:

„Откажи се от света и Аллах ще те обича! Откажи се от онова, което притежават хората, и те ще те обичат!...”

(Ибн Мадже. Зюхд, 1)

Както става ясно и от тези свещени хадиси, като основна предпазна мярка срещу опасностите на земния живот се препоръчва неблагосклонността към светското. Например Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), когато нямал какво да яде, говеел.

С хадиси като:

„Нито белият има превъзходство над черния, нито пък един народ превъзхожда друг! Единственото превъзходство е богобоязливостта...” (Ахмед ибн Ханбел)

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) винаги препоръчвал необвързаността към света и богобоязливостта.

В друг хадис Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) е казал:

„На мен не ми бе повелено да трупам богатство и да бъда търговец! А ми бе повелено: „Разпространявай Величието на своя Господар, бъди от кланящите му се и служи на Него!"

В друго предание се казва:

„Когато кланяш намаз, отслужвай го като че ли ти е последен! Не изричай слова, за които утре ще съжаляваш! Не изпитвай желание към онова, което желаят нехайните!"

(Ибн Мадже. Зюхд, 15)

Когато попитали Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем): „Кой човек е съвършен?", той отговорил:

„Който е чист, пречистен от грехове, съмнения, измама, лъжа и завист!...” (Ебу Давуд. Джихад, 5)

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) бил изключително внимателен както към забраненото (*харам*), така и към съмнителните неща. Дори веднъж в джамията Хасан, внукът на Мухаммед (саллялаху алейхи ве селлем), докато бил все още малко дете, седял в скута на дядо си и заедно с него наблюдавал как раздават фурмите за зекят. Взел една фурма и я сложил в устата си. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) го смъмрил и го накарал да извади фурмата от устата си, като му казал:

“Хвърли, хвърли! Хвърли тази фурма! Не знаеш ли, че ние не вземаме садака!” (Муслим. Зекят, 161)

За позволената (*хелял*) храна Мевляна Джеляледдин Руми е казал:

“Залъците са като семето. Негов плод са мислите и намеренията.”

„Залъците, които подбуждат в теб желание и копнеж да служиш и да се подчиняваш на Аллах, да изпитваш духовно спокойствие, са от позволеното (*хелял*). А залъците, които подбуждат ленивост към служенето и подчинението на Аллах и причиняват безпокойство в сърцето, са от възбраненото (*харам*).”

„Увеличавай позволените залъци в своя живот и се пази от съмнителните и забранените, за да почувстваш наслада от

служенето и подчинението на Аллах и да достигнеш смирението.”

Един от приближените раби на Аллах е казал:

„Не забравяй, че изпитването на наслада от служенето и подчинението на Аллах е най-голямото чудо!”

В Корана Всевишният Аллах повелява:

„Сполуката е за вярващите, които в своя намаз са смирени."

(Ел-Му'минун, 23: 1-2)

В обществото е разпространено мнението, че религията е съвкупност от религиозни принципи, които осигуряват единствено отвъдното (ахиретското) щастие. Тя не е система, която осигурява само отвъдното щастие, а е духовен климат, който подрежда обществения живот и създава за хората спокойна и сигурна среда.

Една нощ Омер (радияллаху анх), както обикновено, обикалял улиците на Медина. Когато минавал покрай една къща, без да иска, дочул разгорещен спор между майка и дъщеря. Спрял се, привлечен от разправията. Майката казала на дъщеря си:

„Дъще, сложи малко вода в млякото, което утре ще продадем!”

Дъщерята говорела:

„Майчице, не забрани ли халифът да се слага вода в млякото?”

Майката реагирала остро:

„Дъще, как по това време на нощта халифът би могъл да знае, че сме смесили млякото с вода?!”

Но момичето, чието будно сърце било изпълнено с богобоязън, отново се възпротивило срещу измамата на майка си и казало:

„Майко! Да приемем, че халифът не ни вижда. Аллах не ни ли вижда също? Тази измама лесно може да се прикрие от хората, но може ли да се прикрие от Всезнаещия и Всевиждащия Аллах?...”

Отговорът на това чисто момиче, чието сърце било отдадено на божествени истини, изключително трогнало халифа Омер (радияллаху анх). Водачът на вярващите Омер приел това момиче не като дъщеря на една случайна жена,

която продава мляко, а като шанс да я вземе за жена на сина си. От това чисто потекло се родил Омер ибн Абдулазиз, който се счита за петия от праведните халифи в ислямската история.

Този случай показва, че винаги когато човекът се придържа и се прехранва с позволеното, му се осигурява щастие и в земния, и в отвъдния живот. Поведение, което не подхожда на един вярващ раб, е, когато действа противоположно на това – не се задоволява с позволените неща, а посяга към съмнителното и забраненото.

За нещата, за които не се знае дали са забранени, но има вероятност да са, т. е. са съмнителни неща, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) е казал:

„Остави онова, в което се съмняваш, и стори онова, в което не се съмняваш!”

Същевременно обаче е грешно въпросът за съмнителните неща да се тълкува по такъв начин, че да се отбягват позволените блага и да се поражда ненужно съмнение към тях.

Както по всеки въпрос, така и по този ислямът повелява умерения път, защото целта му не е да затруднява човека, а напротив, да го накара да живее в радост и спокойствие, което той постига, като изгражда двореца на сърцето, защото всички красоти се намират в него, като ни помага да разкрием и да прилагаме в живота си душевните качества и съвършенства на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

Въпреки че греховете на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) били опростени, той кланял намаз през нощите, докато му отекат краката, и четял Корана, докато капнел от умора. Бил човекът, който най-много обичал Аллах, най-много Го споменавал и най-много се боял от Него.

Намазът е срещата между раба и неговия Творец, заставането пред Него с неписуемо вълнение за влюбените в Него. Онези, които желаят да вкусят още повече от тази безкрайна благодат, изпълняват допълнителен (*нафиле*) намаз.

В молитвата има отдаденост, която затруднява човешкото его. Дори това е достатъчно, за да се види, че ислямът е истина, а молитвата е истинско служене (*ибадет*).

Онези, които са подвластни на егото си, не могат да отслужват намаза, а тези, които не могат да прекрачат спънките на егото, я отслужват механически, затова много малко хора успяват да отслужат истинска молитва. Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) разкрива тази истина така:

„Двама души отслужват по два рекята молитва в едно и също време на едно и също място. Само че разликата между тях е колкото небето и земята.”

Айше (радияллаху анха) е казала:

„Понякога, когато Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) кланяше намаз, сърцето му издаваше звук като на врящ казан. Когато се изпълнеше езан (повик) за молитва, заради това, че ще застане пред Аллах, не виждаше онези около себе си!...” (Ебу Давуд. Салят, 157; Несаи. Сехв, 18)

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) често започвал да говее гладен, а понякога говеел без прекъсване и след залез слънце. Когато и сподвижниците му поискали да говеят по този начин, той казал:

„Вие не можете така!”

Според предание на Ибн Аббас (радияллаху анх) Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) много пъти наред осъмвал гладен и семейството му нямало какво да яде. Всъщност хлябът му бил ечемичен. (Ибн Са'д. *Ет-Табакату'л-Кубра*, т. 1, с. 400)

Според Енес ибн Малик (радияллаху анх) веднъж Фатима (радияллаху анха) занесла на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) парче от хляба, който изпекла. Той попитал:

„Какво е това?”

Тя отговорила:

„Хлябът, който изпекох. Не можах да ям, преди да донеса на теб.”

Тогава Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„ Това е първият залък, който ще влезе в устата на баща ти за последните три дни!”

Според предание на Ебу Хурейре (радияллаху анх) Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) от глад връзвал камъни на корема си. (Ибн Са'д. *Ет-Табакату'л-Кубра,* т. 1, с. 400)

Основното благодеяние и целта на говеенето е борбата с душата (*нефс*) със съзнанието, че се служи на Аллах за потискането и побеждаването й.

Какво цели *хадж* (поклонение в свещените земи): да вземем дял от упованието на Ибрахим и Исмаил (алейхисселям)[22]; да целим врага, който е в нас, наричан *нефс,* както и шейтанските наклонности извън нас; да се доближим до Аллах, като изоставим каквото и да е разделение (класово, групово и т. н.); да почувстваме страшната гледка на Съдния ден; да се събират заедно всички мюсюлмани от различни страни и да се заздравява верското братство между тях.

Прощалният хадж и прощалната проповед (*хутбе*) на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) са прекрасен пример за общността му до Съдния ден!

На прощалния хадж Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) изразил отношението си към своята общност – с обич укрепил устоите на правата за мюсюлманите.

Извършването на хадж насочва човека към духовен живот – това деликатно служене е изпълнено с прояви на милост, състрадание, любов; то изисква да не се нараняват творенията на Аллах – забранен е ловът; не трябва да се откъсва дори и едно зелено клонче, и т. н.

Дори Омер (радияллаху анх) се въздържал да ходи при Хаджеру'л Есвед (Черния камък) и да го целува, за да не причинява болка на мюсюлманите.

Тези изисквания по време на хадж карат човека да си направи равносметка, която се отразява върху бъдещия му живот. Единствената цел на всички тези ибадети е приближаване до Великия Аллах.

Що се отнася до свещените места, където се извършва хадж, те съставляват духовния климат на един възвишен свят.

---

[22] Аллах да ги благослови.

Местността Арафат е място за опрощение, и за убежище.

Местността Музделифе е място за проява на милостта, както в Корана се споменава „Ел-Меш'ару'л-Харам”.

Местността Мина е мястото, където Ибрахим, Исмаил и Хаджер победили сатаната (*шейтан*) и проявили отдаденост и упование в Аллах.

Кябе е точката и пулсът на ислямския свят, към която се обръщат всички мюсюлмани по време на намаза, който е повелен в Корана по следния начин:

„И свеждай чело до земята в суджуд и [към Аллах] се приближавай!

(Аляк, 96: 19)

Гробът на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), който посещаваме по време на поклонение, е място, където сърцето се обогатява с Божията обич и се извисява. Защото единствено към Пророка Всевишният Аллах се е обърнал с думата *хабиби* (любими).

Според имам Малик мястото, където се намира благословеният гроб, е по-свят дори от Кябе. Защото цялата вселена е сътворена в чест на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

От времето на Адем (алейхисселям) до днес тези места са подхранвани от духовността на вярващите сърца и са напоявани със сълзите на влюбените в Аллах и Неговия Пратеник. От тези свещени места, които представляват извор на пророческата духовност, лъха великата история на пророците. Следователно посещаването им е всеобхватен ибадет, който насочва човека към съвършенството на религията.

Хаджът е задължение, чрез което човек постига духовно равновесие, променя себе си, открива своята същност и се пречиства с духовна благодат.

Зекятът е задължителна милостиня, която притежаващите богатство дават на бедните, за да може останалото им богатство да се пречисти. Зекятът се разпределя на части

между нуждаещите се. По този начин в обществото се поддържат хармонията, равновесието и справедливостта.

Зекятът не засяга само печалбата, а цялото притежавано богатство. Така частта от него, която не е в обращение, малко по малко се стопява, т. е. ислямът активира всички капитали и ценности и осигурява кръгооборота им в обществото.

Една от мъдростите на зекята и раздаването му (*инфак*) е, че той е единственият начин да се възпре индивидуалното натрупване на огромно и нечисто богатство, което лека-полека се превръща в заразна болест.

Този Божи данък е причина за укрепване на искреността и обичта между даващия зекят и взимащия го. С други думи зекятът е дълг на богатия към бедния. Всевишният Аллах повелява:

„... и в техните имоти имаше дял за просяка и нуждаещия се."

(Зарийат, 51: 19)

Много е важно отношението, с което се дават зекят и садака. Даващият трябва да изпитва благодарност към взимащия, защото той го избавя от един религиозен дълг и става причина за получаването на награда. При това за даващия подаянието (*садаката*) е вид щит срещу болести и нещастия. Всевишният Аллах повелява:

„Не знаеха ли, че Той, Аллах, приема покаянието от Твоите раби и взима подаянията, и че Той, Аллах, е Приемащия покаянието, Милосърдния?"

(Ет-Тевбе, 9: 104)

В хадис на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) се казва:

„Раздаденото (в името на Аллах) отива най-напред в ръката на Аллах, а оттам в ръцете на нуждаещия се!"

Когато човек раздава, е необходимо да се пази от лицемерие, високомерие и горделивост. В противен случай раздаденото не се приема от Аллах, а остава безполезно в ръцете на хората и до раздаващия не достига нищо в отвъдното (*Ахирета*).

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) раздавал прекалено много и водел изключително скромен живот. Айше (радияллаху анха) е казала:

„В стомаха на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) не влизаха две различни ястия в един и същи ден. Като ядеше месо, не ядеше нищо друго, ако пък ядеше хляб и фурми - след това нищо друго не ядеше.”

(Ибн Са'д. *Ет-Табакату'л-Кубра*, т. 1, 405)

Ебу Надр е казал: „Чух Айше (радияллаху анха) да разказва следното:

„Веднъж седяхме с Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Баща ми Ебу Бекир ни поднесе един бут от овца. В тъмното с Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) се опитахме да го разрежем. Един човек попита: „Нямате ли светилник или светлина?”

Казах: Ако имахме масло, за да го запалим, щяхме да го ядем.”

(Ибн Са'д. *Ет-Табакату 'л-Кубра*, т. 1, 405)

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) много обичал да раздава на хората. Веднъж казал на Билял (радияллаху анх):

„О, Билял! Раздавай! Не се страхувай, че Владетелят на трона (арша) ще намали твоето богатство затова, че раздаваш!...”

(*Ел-Люма,* 134; Ебу Давуд. Имаре, 35)

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) никога не бил пристрастен към трупане на богатство, защото предпочитал да бъде „раб и пратеник". Затова казал:

„Бе ми дадено да избирам да бъда раб и пратеник или владетел и пратеник. Джибрил ми посочи да бъда скромен. И аз предпочетох да бъда раб и пратеник, и реших:

Нека един ден да съм сит, един ден да съм гладен.”

(Хейсеми. *Меджмау 'з-Зеваид*, т. 9, с. 192)

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) не влязъл в къщата на дъщеря си Фатима (радияллаху анха), която тя била разкрасила. Той казал:

„Не ни приляга да влизаме в такива окичени места!”

(*Аср-и Саадет*, т. 2, с. 90)

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) никога не се гордеел със своето велико служене (робство). Изброявал благата на Аллах към себе си, като изразявал своята необикновена скромност с думите *ля фахра*! (няма горделивост).

Смирението на *Пратеника на милостта*

Изворът на високомерието е човек да бъде възхваляван и харесван. Това е едно от нещата, които го разглезват. Въпреки че Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) бил най-достойният от хората – към него била насочена възхвалата на Аллах, той казвал на поданиците си:

„Наричайте ме: Раб и Пратеник на Аллах!"

(Бухари, Муслим)

Ебу Усаме (радияллаху анх) разказва:

„Думите на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) бяха словата на Корана. Много споменаваше Аллах, хутбетата (обръщение) му бяха кратки, молитвите – дълги. Не се срамуваше да върви с бедния и нещастния, за да им помага, а напротив, изпитваше удоволствие от това."

Енес (радияллаху анх) казва:

„Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) много споменаваше Аллах, малко се шегуваше. Яздеше магаре, обличаше дрехи от груба вълна, отзоваваше се на поканите на робите, посещаваше болните и присъстваше на погребенията. Да беше го видял в деня на завоюването на Хайбер, когато беше върху магарето с юзда от фурмови влакна! Победите, които Аллах даряваше, само увеличаваха благодарността и смирението му към Него."

Джерир (радияллаху анх) разказва:

„В деня на завоюването на Мекка един човек беше дошъл при Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Когато осъзна духовното и материалното му величие, се изплаши и се разтрепери."

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), като видя състоянието му, с мек глас каза:

„Успокой се, не се притеснявай! Аз не съм владетел. Аз съм син на жена от племето Курейш, която яде сушено месо!”

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) с искреността, с нормалното си отношение и смирение представляваше великото сътворяване в най-подходящото му лице, отредено за човека.

Адий бин Хатим разказва:

„Все още не бях мюсюлманин. Отидох да посетя Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Покани ме при семейството си. По пътя го спря възрастна и слаба жена. Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) изчака дълго време, докато жената успя да изрече каквото искаше. Казах си: „Кълна се, че този не е владетел (крал).”

После отидохме в къщата му. Взе една кожена възглавница, пълна с влакна, и ми я подаде, като каза:

„Вземи, седни на това!”

Аз настоятелно казах:

„Не, ти седни!”

Той повтори:

„Ти седни!”

След това, за да не му възразявам повече, седнах. А той седна направо на земята. Аз отново си казах:

„Кълна се в Аллах, че това не е дело на владетел.”

После започнахме да разговаряме. Когато Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) ми каза, че съм от вярата рекуси[23], че вземам една четвърт от зекята и че според вярата ми това е забранено (*харам*), останах учуден. Тогава разбрах, че той е Пратеник, защото знаеше онова, което никой друг не знаеше.”

Всичко това съвсем ясно доказва възвишената природа на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем).

Амир ибн Рабиа (радияллаху анх) разказва:

---

[23] Рекуси - вяра която смесва християнството със сабеизма.

„Един ден вървях заедно с Хазрети Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) към джамията. По пътя връзката на обувката му се скъса. Поисках да я взема, за да я поправя. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) не ми я даде и каза:

„Би било горделивост от моя страна! Горделивостта не ми харесва!”

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), който напътствал хората и ги дарявал с безкрайно щастие, не приемал в замяна и най-дребната услуга.

Целта на религията е да възпитава хората в духовност, праведност и проницателност. Това се постига чрез служенето на Аллах и изпитване на страхопочитание към Него. Всевишният Аллах повелява:

„Вярващите са онези, които щом бъде споменат Аллах, сърцата им тръпнат, и щом им бъдат четени Неговите знамения, те усилват вярата им, и на своя Господ се уповават...”

(Ел-Енфал, 8: 2)

Думата *инсан* (човек) има сходен корен с думите *нисян* (забравяне) и *унс*. Противоположното на *забравяне* е *споменаване.* На повече от двеста и петдесет места в Корана е употребена думата *зикр* (споменаване). Ако споменаването навлезе в центъра на сърцето, в него започва да се появява служенето на Аллах и опознаването Му. Обичащите никога не забравят онези, които обичат. Винаги мислят за тях и ги споменават. Онези сърца, които искат да изпитат удоволствието от вярата, трябва винаги да споменават Аллах: прави, седнали или легнали да размишляват върху сътворяването на небесата и земята, като казват:

„... които споменават Аллах и прави, и седнали, и легнали на хълбок, и размишляват за сътворяването на небесата и на земята: „Господи наш, Ти не си сътворил това напразно. Пречист си Ти! Опази ни от мъчението на Огъня!” (Али Имран, 3: 191)

Превеликият Аллах не иска онова сърце, което не притежава тази проницателност и е нехайно. Всевишният Аллах повелява:

„И нима [коравосърдечният е като] онзи, чиято гръд Аллах е разтворил за исляма и е получил светлина от своя Господ? Горко на коравосърдечните за напомнянето на Аллах! Тези са в явна заблуда!” (Ез-Зюмер, 39: 22)

В това знамение се известява, че човек, който е изоставил споменаването на Аллах, е загубил своето достойнство. У него е заложено качеството да бъде раб (да служи). Затова той служи (робува) или на материалното и благата, или пък на своя Господ. Служенето на Аллах предпазва човека да не робува на страстите, интересите и материалното. Всевишният Аллах повелява:

„Не виждаш ли онзи, който приема страстта си за божество? Нима над него си покровител?”

(Ел-Фуркан, 25: 43)

Много желания и мечти на човека, свързани с бъдещето му, които засягат само земния живот и не са насочени към отвъдния (ахирета), стават причина да го сполети нещастен край. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) е казал:

„Бъдете внимателни! Желанията и мечтите да не ви накарат да забравите смъртта! В противен случай сърцата ви ще закоравеят... Бъдете внимателни! Несъмнено (смъртта, възкресението след смъртта, Съдният ден) са близко.”

(Ибн Маджe. Мукаддиме, 7)

Селман Фариси, който взел сериозна поука от това предупреждение на Пророка (салляллаху алейхи ве селлем), казал:

„Три неща ме карат да се смея и три – да плача!”

Едно от тези неща, на които се учудвам, е:

„Човекът, когато смъртта го очаква, той пак има недостижими мечти.”

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) е казал:

„На възрастния човек дори да му отслабнат всичките сили, сърцето му винаги е младо за земния живот и отдадено на мечти за материалното!"

(Бухари. Рикак, 5; Муслим. Зекят, 1 14)

Това предание разкрива, че “любовта към земния живот” и „мечтите за материалното” са две трудности, които човек никога не може да изхвърли от сърцето си. Дори да са изнемощели телата – известно е, че душата никога не умира, - на хората винаги им се иска да са млади, като изпитват съжаление и носталгия по онова, което са загубили. Поради това остават запленени от безкрайна страст.

Както пръстта изсмуква водата, която се изсипва върху нея, така и душата се стреми да събере в себе си всички земни наслади.

Единствено чрез душевното и сърдечното пречистване човек изхвърля благата от себе си, както пръстта, т. е. раздава. По този начин сърцето се пречиства от лошите навици и интереси.

Лошите навици са създадени с цел осъществяване на изпитанието. Всевишният Аллах повелява:

„... и в душата, и в Онзи, Който я е създал, и на нея е посочил (що е) нечестивост и богобоязливост! Сполучва онзи, който я пречиства. А губи онзи, който се омърсява.”

(Еш-Шемс, 91: 7-10)

Ние, хората, които притежаваме неповторимо съвършенство и всеобхватна мъдрост, можем да достигнем висшата си стойност единствено като служим на Аллах и предпазваме сърцата си от грехове.

Походът към Тебук бил много труден. Сподвижниците изминали общо 1000 км. Когато се приближили към Медина, били силно променени – отслабнали, косите и брадите им се омърсили. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Сега след малкия джихад (битка) ни предстои големият!...”

Учудени, сподвижниците запитали:

„О, Пратенико нима има по-голям джихад (борба) от този.” Тогава Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) отговорил:

„Сега ни предстои големият джихад (борбата с душата)!” (Бейхаки и Суюти)

Борбата с душата е възпитаването на сърцето. Целта е издигането на морала и усъвършенстването на човека до изграждането на „съвършения човек”.

В един кудси хадис[24] Великият Аллах повелява:

„Ние сме тайната на човека. А човекът е нашата тайна!”

Тази тайна може да бъде открита единствено чрез Мухаммедовата истина, която ще се открие толкова, колкото ние сме се потопили в нея. Ако човек не може да открие мъдростта за сътворяването на вселената, тя го поглъща. Онзи, който не открие причината за идването си на света, остава неосведомен за свещената човешка структура. Не може да схване божествената мъдрост (цел) на своето съществуване. Не може да разбере, че е наместникът на Аллах на земята. А онези раби, които са поели посоката да бъдат наместници на Аллах, се превръщат в окото, с което Той вижда, и в ухото, с което Той чува. Така поемат по пътя, който води до целта за сътворяването на човека, а именно достигането до Аллах (*васъл иляллах*).

В този свят нищо не може напълно да се обясни с човешкия разум. Дори думата, с която се стараем да обясним нещо, се нуждае от друга дума за допълнително пояснение.
Когато се опитваме да обясним необяснимото с необясними неща, разбираме ли, че най-великото необяснимо е Аллах, Превъзходният, който е извън пределите на разума? А Аллах е единственото и абсолютно обяснение на вселената.

Него можем да разберем дотолкова, колкото ни е обичта, отдадеността и познанието.

Разумът има своите граници. Преминаването на тези граници и установяването на тайните в света е възможно само чрез „пътя на сърцето”. Ибрахим (алейхисселям) изразява това положение в Корана:

„Когато неговият Господ му рече: „Отдай се!” – той рече: „Отдадох се на Господа на световете!”

(Ел-Бакара, 2: 131)

---

[24] Кудси хадис – слова, на които само значението е низпослано от Аллах, но са произнесени от Пратеника Мухаммед.

По този повод имам Ебу Хамид Ел-Газали описва своето положение по следния начин:

„Разтегнах ума до такава степен, че да се скъса. Осъзнах, че той е ограничен. До нито една крайна точка не може да достигне. Изпаднах в състояние на лудост. Потърсих убежище при духовната благодат на Расулюллах и я обгърнах. Така всичко се изясни. Разбрах тайната истина и се спасих.”

Отново Ибрахим (алейхисселям) казал:

„И рече [Ибрахим]: „Отивам при моя Господ. Той ще ме напъти.” (Ес-Саффат, 37: 99)

Мевляна Джеляледдин Руми изразява ограничената възможност на ума така: „Умът води болния до лекар. След това се отдава на лекаря.”

Накратко, тайните на пратениците са извън пределите на човешкия ум.

Вежливостта, състраданието и алтруизмът[25] на *Пратеника на милостта*

Според преданията на много сподвижници Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) бил човекът с най-вежливия и най-прекрасен нрав. Винаги бил усмихнат. Лицето му излъчвало сияние.

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) притежавал толкова нежно сърце, че веднъж, когато видял един човек да плюе на земята, святото му лице веднага почервеняло. Той се спрял. Сподвижниците се разтърчали и покрили плюнката, след което Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) продължил.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) е казал, че чистата дреха на мюсюлманина е признак за достойнството му пред Аллах. Препоръчвал да се обличат бели дрехи и умрелите да се завиват с бял плат (*кефин*), защото бялото е по-чисто, по-красиво и по-добро. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) повелявал човек да е спретнат. Не одобрявал също небрежното обличане, рошавите коси и бради. Веднъж Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) бил в джамията,

---

[25] Алтруизъм – предпочитане на другия пред себе си.

когато дошъл някакъв човек с рошава коса и брада. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) му посочил с ръката да оправи брадата и косата си. След като човекът се оправил, Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Не е ли по-добре така, отколкото да се ходи като рошав шейтан?” (Алиййу'л-Кари. *Миркат,* т. 8, 261)

Друг път Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) видял един човек с разрошена коса и с почуда казал:

„Защо този човек не мие и не реши косата си?”

Омер ибн Хаттаб (радияллаху анх) разказва:

„Един непочтен бедуин три пъти безпричинно повика Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Въпреки това при всяко негово повикване Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) му отговаряше: „Заповядай!” Така спрямо грубостта на този човек той се отнесе с вежливост.”

Поради своята вежливост и дълбока душевност Пратеникът на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) не харесвал небрежността.

Веднъж, когато при него дошъл човек с неприлична външност, му казал:

„Имаш ли богатство? Какво е положението ти?”

След като човекът отговорил, че материалното му състояние е добро, Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) му казал:

“Тогава направи така, че да проличи, че Аллах ти е дал богатство!” (Несаи. Зинет, 54; Ахмед б. Ханбел. *Муснед,* т. 4, с. 137)

В друго предание е казал:

„Аллах обича да вижда в своя раб следата от благодатта, която му е дарил!” (Ахмед б.Ханбел,т.2, 182)

Колко добре показват тези случаи, че в исляма сърдечната (вътрешната) чистота и външният естетичен вид взаимно се допълват.

Мюсюлманинът, когато облича някоя нова и красива дреха, за да не изпадне във високомерие и надменност, трябва да отправя молба към Аллах, както отправял и Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем), със съзнанието, че благодатта

е от Аллах. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), когато обличал нова дреха, отправял следната молба:

„Слава на Аллах, Който ме облече в тази дреха и ми я дари, без да имам за това нито мощ, нито сила! О, Аллах, за Теб е прославата! Ти ме облече в тази (дреха). Моля Те за добро от нея и за доброто, за което е създадена! И търся убежище при Теб от лошото от нея и от лошото, за което е създадена!"(Ебу Давуд. Либас, 1; Тирмизи. Либас, 29)

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) предупредил общността си с огъня на Джехеннема, че на онези, които се обличат с цел да се гордеят и да показват високомерие пред хората, в Съдния ден (*Къяметския ден*) ще им се облече дрехата на унижението.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) не изричал също така нито една непристойна или груба дума, използвана обичайно, казвайки:

„В Съдния ден на везните на вярващите не ще има по-тежко нещо от добрия характер. Аллах ненавижда онзи, който върши непристойни дела и изрича непристойни думи."

(Тирмизи. Бирр, 61)

Когато Ебу Зерр Гъфари обидил Билял Хабеши, наричайки го син на черна майка, Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) му казал:

„О, Ебу Зерр! Наистина все още в тебе са останали навици от невежеството!"

(Бухари. Иман, 22)

След това порицание от Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) Ебу Зерр (радияллаху анх) сложил глава на прага и казал:

„О, Билял! Не ще вдигна главата си от земята, докато ти не я настъпиш!..."

По този начин искал да бъде извинен заради грубата си постъпка...

Тъй като бил много вежлив, Пейгамберът (салляллаху алей-хи ве селлем) лично обслужвал гостите си, с което им засвидеталствал почитта си.

Дори през своето детство с никого не влизал в спор с грубост.

Бил известен със състраданието си и близостта си до бедните, сираците, самотните и вдовиците.

(Бухари. Нафакат, 1; Муслим. Зюхд, 41-42)

Енес (радияллаху анх) е казал;

„Десет години слугувах на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем). Нито веднъж не ми каза: „Това да беше го направил така!”, решавайки, че постъпката ми е грешна.

(Ебу Давуд. Едеб, 1)

Състрадателното му отношение достигнало дори военнопленниците, като заповядал да се отнасят добре с тях.

Милостта на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) обхващала всички твари. Когато видел дете, лицето му огрявало с радост и обич. Взимал в ръце децата на сахабетата си (сподвижниците) и ги галел. Винаги, когато срещал деца, ги поздравявал. Много ги обичал и понякога се шегувал с тях. Веднъж дори видял група деца да се надпреварват в бягане и се присъединил към тях.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) – *Милостта за световете,* – когато се намирал върху камилата си и срещнел деца, вниманието му към тях се изразявало в това да ги качва върху нея, за да им достави радост. За това Енес (радияллаху анх) е казал:

„Не видях друг, който да зачита правата на семейството и децата си толкова, колкото Пратеника на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем).”

Според предание на супругата му Айше (радияллаху анха) веднъж, докато Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) целувал внуците си, един бедуин дошъл при него. Той се учудил на силната обич на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) и казал:

„О, Пратенико! Вие целувате децата си? Ние не ги галим, и не ги целуваме."

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) отговорил:

„Ако Аллах е премахнал милостта и състраданието от твоето сърце, аз какво мога да направя!...”

(Бухари. Едеб, 22)

Тези думи са прекрасен израз на милостта и състраданието на исляма към децата!

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) взел на едното си коляно Усаме бин Зейд, а на другото – внука си Хасан (радияллаху анхума). Прегръщайки ги, казал:

„О, Аллах! Дари ги с милост и щастие! Защото аз желая за щях доброто и щастието...”

(Бухари. Едеб, 18; Муслим. Фезаил, 64)

Той забранявал да се проклинат децата, което изразява огромната обич, състрадание и милост в сърцето му.

От признаците за неговото дълбоко състрадание са разрешението на майката, чието дете плаче, да скъси своята молитва, за да не се притеснява за детето си; молитвите му с просълзени очи, които отправял за своята общност *(уммет)* през дългите нощи; жертването на собствения си живот, за да спаси хората от огъня на Джехеннема...

Отношението на *Пратеника на милостта* към хората

Расулюллах (салляллаху алейхи. ве селлем) е прекрасен пример за онези, които го следват не само на думи, а и с делата си. Той бил пример за хората във всяка област от живота и почитал всеки от достойните според заслугите му. Безкрайна била неговата милост, която обгръщала създанията. Отнасял се с любезност и с нежност дори и към неверниците.

Джабир бин Абдуллах разказва:

„Един ден пред нас носеха мъртвец. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) се изправи на крака. Ние също се изправихме. После му казахме:

„О, Пратенико на Аллах! Този мъртвец е евреин!...”

Отговори:

„Той не е ли човек?”

Бил толкова милостив, че представлявал проява на името на Аллах *Рахман* (Всемилостив). Винаги се отнасял вежливо към творенията заради Твореца.

Един ден някои сподвижници, на които им дотегнало от злодеянията на враговете, поискали от Мухаммед (салляллаху

алейхи ве селлем) да ги прокълне. В отговор на това Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Аз съм изпратен не за да проклинам, а като милост за световете!"

Дори за най-злобните си врагове е отправял молитвата:

„О, Аллах! Те не знаят, дай им напътствие!"

Абдуллах бин Убей – водачът на лицемерите (двуличниците) – в битката при Ухуд се върнал обратно в Медина заедно с последователите си; така предал Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) в тази така тежка ситуация. В още много други случаи той е показвал предателското си поведение спрямо мюсюлманите и Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

По волята на Аллах синът на водача на лицемерите бил искрено вярващ и когато Абдуллах бин Убей умрял, той поискал от Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) с благословия да даде ризата си, за да го завие в нея. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем), за да не засегне този сподвижник, му дал своята риза, с която обвили лицемера, който имал намеса и в случая, когато почтената му жена Айше (радияллаху анха) била оклеветена.

Има ли по света подобно великодушие и прекрасен пример?!

Един ден Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) чул от един бедуин, който отслужвал молитвата си зад него, че казва:

„О, Господи! Помилвай само Мухаммед и мен, друг никой!"

След като приключила молитвата, го предупредил с думите:

„Стесняваш просторното!"

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) не бил обикновен член на обществото, в което живеел. Чрез светлината на вярата и исляма – сред племенна ревност и коравосърдечие – той олицетворявал центъра, който обединява в обятията си с обич, милосърдие и щастие цялото човечество. Успехът, който показал в тази насока, няма равен на себе си в човешката история.

Мухаммед – *Безкрайната светлина*, е казал: *„Мен ме възпита моят Господ, какъв прекрасен възпитател е Той!”*

Поради това чрез благодатта на Божието възпитание, на което бил подвластен, Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) станал най-прекрасният възпитател на цялото човечество. Колко много угнетители и тирани, коргго някога заравяли живи своите дъщери и не смятали своите роби за хора, намерили напътствие под неговия свод на милостта и всички до един станали от избраните хора в света благодарение на високия си морал и добродетели.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) се стремял да помогне на всекиго, без да гледа какъв пост заема, като го вършел по най-добрия начин, така че човек да остане доволен. Случката, която е свързана с това негово качество, е много поучителна:

Веднъж един бедуин дошъл при него и го помолил за помощ. След като му дал каквото имал, го попитал: „Това задоволява ли те?” Неблагодарният бедуин отговорил: „Не! Не ми даде щедро!”

Някои от сподвижниците се ядосали и решили да го набият. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) ги предупредил да не го докосват. После заедно с бедуина се отправили към къщата на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Когато му дал нещо от къщата си, попитал:

„Сега доволен ли си?”

Този път бедуинът отговорил със задоволство:

„Да! Нека Аллах те възнагради щедро за това, което направи за мен и моето семейство!”

След като Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) удовлетворил този бедуин, с цел да премахне създалата се хладина между него и сахабетата си, казал:

„Първоначално ти омаловажи онова, което ти дадохме, като каза някои неща. Поради това е възможно в сърцата на моите приятели да се е породила ненавист към теб. Затова кажи и пред тях онова, което каза на мен, за да изчезне ненавистта от техните сърца!”

Когато отишли при сподвижниците, бедуинът се обърнал към Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) с думите:

„Нека Аллах да те възнагради щедро за това, което направи за мен и моето семейство!”

Бедуинът си отишъл, а Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) казал на сподвижниците си:

„Отношението между мен и този бедуин е като състоянието на човек, чиято камила е избягала. За да я хванат, хората тръгват след нея, от което тя се подплашва. После собственикът на камилата казва на хората: “Оставете мен и моята камила! Аз по-добре се държа към нея и по-добре я познавам!”, и сам тръгва към камилата си. Взима от земята, остатъци от фурми, извиква я и тя идва. Слага самара на камилата, качва се отгоре и си отива. Когато този бедуин беше неблагодарен и ако аз ви бях послушал, той, горкият, щеше да отиде в Ада (Джехеннема)!”

Тези изрази са особено важни от гледна точка на свързаните с възпитанието на хората послания. Най-напред е необходимо да се вземе предвид психологическото състояние на събеседника и да се действа съобразно него, като се откриват пътищата, които водят към неговото сърце. В противен случай освен че няма да се постигне никакъв ефект, ще се удвои и негативизмът у него.

Друга поука, която може да се извлече от тази случка, е:

Тъй като човекът е слабо творение, той лесно може да бъде завладян чрез доброто отношение и уважение. Ако се окаже враг човекът, когото почиташ, отслабваш враждебността му. Ако е умерен, ти става приятел, ако пък е приятел, още повече го спечелваш. Предците ни са изразили тази истина по следния начин:

„Една чаша кафе се помни и след четирийсет години!”

Вежливостта на *Пратеника на Аллах* към бедните

За да запълни празнотата в материалното благодеяние на бедните, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) се отна-

сял с голямо състрадание към тях. Абдуллах ибн Амр разказва:

„Един ден Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) влезе в месджида. Бедните седяха в единия край. За да спечели сърцата им, седна между тях и каза:

„Нека се радват бедните мухаджири [преселници]! Те ще влязат в райските градини четирийсет години преди богатите. Тъй като бедните нямат богатство и имоти, тяхната сметка ще свърши по-бързо.”

(За подобни предания вж. Тирмизи. Зюхд, 37; Дарими. Рикак, 118)

Поради тревогата и чувството за отговорност, че в Съдния ден ще се дава сметка за земното богатство, Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) често отправял следната молитва:

„О, Господи! Отреди ми да живея бедно, отреди ми да умра беден и ме съживи с бедните!”

(Тирмизи. Зюхд, 37; Ибн Мадже. Зюхд, 7)

Въпреки че Дженнетът е гарантиран за пратениците, те също ще бъдат разпитани за земните си блага и за това, дали са предали религията на хората. В шестия айет на сура Ел-Араф се казва:

„Непременно ще разпитаме онези, при които отиде пратеник, и ще разпитаме изпратените.” (Ел-Араф, 7: 6)

Например Сюлейман (алейхисселям) ще влезе последен сред пророците в Рая поради неговия разпит, който ще продължи дълго, защото му били дадени богатство и власт.

Сред сподвижниците на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) е имало и богати. Но затова, че жертвали своите богатства и имоти по пътя на Аллах, те спечелили благословията на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем).

Същевременно били известени от Всевишния Аллах със следния айет:

„Аллах изкупи от вярващите душите и имотите им [в замяна на Дженнета]...”

(Ет-Тевбе, 9: 111)

Ебу Бекир (радияллаху анх) бил един от споменатите в айета хора, защото той бил най-близкият приятел на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), споменат в Корана като единия от двамата. Въпреки че бил един от най-заможните търговци на племето Курейш, водел много обикновен и скромен живот. Според думите на дъщеря му Айше (радияллаху анха), когато умрял, не оставил нито дирхеми, нито динари. Наследството му било само една камила и един роб, който изработвал саби. Преди да почине, Ебу Бекир (радияллаху анх) завещал на дъщеря си да предаде този роб на Омер (радияллаху анх). Той използвал своето богатство по най-добрия начин. Предоставил цялото си състояние на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), изразходил богатството си по пътя на Аллах и предимно в първите години на исляма, когато мюсюлманските роби били подлагани на мъчения, той ги откупвал и освобождавал.

Богатството не му попречило да се въздържа от земните блага, а напротив, бил най-яркият пример за това, как да се живее аскетично при наличие на голямо имущество. Затова Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) благословил имуществото на Ебу Бекир с думите:

„На всеки, който е направил нещо добро за нас, ние непременно сме му се отблагодарили, с изключение на Ебу Бекир. Единствен той е извършил толкова добро в наша полза, че наградата за това ще получи в Съдния ден от Великия Аллах. От богатството на никой друг не съм се възползвал толкова много, колкото от неговото. Ако бих избрал приятел, това непременно би бил Ебу Бекир...”

(Тирмизи. Менакиб, 15)

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Хората са равни като зъбите на гребена. Разликата между тях [хората] е богобоязънта. "

(Муснед-и Шихаб)

Някога сподвижниците били готови да пролеят кръвта един на друг между клещите на племенната ревност, господство и робство, богатство и бедност, разделяйки се на различни слоеве. Но след като били удостоени с исляма и с

берекета на това пророческо слово, заживели в братство. Затова след завоюването на Мекка Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) взел решение за втори път да обяви война на римляните. Тогава начело на армията назначил Усаме - сина на Зейд, който бил освободеният му роб. По това време Усаме бил на двайсет години. Поради смъртта на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) походът бил отсрочен. След като Ебу Бекир (радияллаху анх) бил избран за халиф, по негово нареждане армията тръгнала на война. Колко видни сподвижници и видни личности от Курейшите застанали зад този двайсетгодишен младеж! Дори Ебу Бекир (радияллаху анх), въпреки че бил халиф, лично го съпроводил, докато излязат от Медина, и то пеша... Всеки път, когато Усаме искал да слезе от коня си, за да се качи той, Ебу Бекир му казвал:

„О, Усаме! Теб те назначи Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем). Нека малко се напрашат краката ми по пътя на Аллах!”

Както виждаме, между роби, бедни, богати, господари, млади, стари и т. н., всички, които били възпитани от Пратеника (салляллаху алейхи ве селлем), не се правела никаква разлика. Всеки можел да заеме висок пост в зависимост от искреността и способността си.

Сувейд – синът на Марур, разказва:
„Видях една дреха на гърба на Ебу Зерр. И неговият роб беше облякъл такава дреха. Попитах коя е причината за това, а той ми отговори със следния хадис от Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем):

„Робите са ваши братя, които Аллах е дал във ваша услуга. Който има брат под свое подчинение, нека го храни с това, с което се храни и той самият, и да го облича с това, с което сам се облича. Не ги задължавайте с неща, за които нямат сили. Ако ги задължавате, помагайте им!”

Веднъж Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) си спомнил за един чернокож роб и попитал:

Какво прави (еди-кой си човек), не се вижда?

Отговорили:

„Той умря, о, Пратенико на Аллах!”

След това ги упрекнал:

„Защо не ми казахте?”

Сподвижниците осведомили Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) за положението на този роб и за случилото се с него, но не отдали значение на случая, тъй като го смятали за нещо нормално.

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Покажете ми неговия гроб!”

Отишъл до гроба му и отслужил молитва.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) изпитвал огромно удоволствие да освобождава роби и да ги издига до необходимото човешко равнище. Най-яркият пример за това е отношението му към Зейд бин Харисе. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) освободил Зейд, който бил подарък от съпругата му (нашата духовна майка) – Хатидже (радияллаху анха), и му оставил свободата да избере или него, или баща си. Зейд предпочел Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), въпреки че той не бил заможен и в период, когато бил подлаган на подигравки и страдания от страна на Курейшите. Впоследствие този сподвижник заел висок пост сред останалите заради постъпката си. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) го назначил за пълководец на ислямската армия в битката при Муте срещу византийците. В тази битка Зейд (радияллаху анх) се сражавал с голяма самоотверженост, като накрая загинал, достойно падайки шехид. Така станал блестящ пример за идните поколения. Накратко, неговият живот бил подобен на живота на пророка Юсуф (алейхисселям), който с благодатта на исляма се изкачил от робството до управлението.

Господарят ни Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) не позволявал робите да страдат. Той казвал:

„Който се отнася лошо с роба си, не ще влезе в Дженнета.”

„Доброто отношение към роба носи благодат, а лошото – гибел.”

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) до такава степен бил милостив към робите, че не позволявал дори да бъдат назовававани с думите роб или робиня, а съветвал и

заповядвал да се обръщат към тях с думите синко или дъще в съответствие с ислямския морал.

Той ходел при робите, слугите и бедните – разговарял с тях, отзовавал се на поканите им, посещавал бедните и присъствал на погребенията им.

Ебу Давуд предава следния хадис на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), определяйки го като последен от всички негови слова:

„Отслужвайте правилно молитвата и се бойте от Аллах за робите, които се намират под владението на вашите десници!”

(Ебу Давуд. Едеб, 124)

Всички сподвижници се стремели изцяло да подражават на нрава на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), който им служел като прекрасен образец. Колко хубаво се откроява стремежът на Омер (радияллаху анх) да му подражава чрез своята щедрост и преданост!

Еслем (радияллаху анх) разказва:

„Един ден бях отишъл заедно с Омер бин Хаттаб на пазара. Млада жена го настигна и му каза:

- О, водачо на вярващите! Почина съпругът ми. Остави малки деца. Кълна се в Аллах, че нищо не могат да работят. Не са в състояние да се грижат за себе си. Нито имат жито, нито дойни животни. Боя се, че немотията ще ги погуби като хиена. Аз съм дъщерята на Хуффаф бин Ейма ел-Гъфари. Баща ми е участвал в мирното споразумение в Худейбийе...

След като изслушал думите й, Омер (радияллаху анх) казал:

- Каква чест!

После отишъл при животните, които били предназначени за зекят. Натоварил два големи чувала храна върху една здрава камила, намираща се наблизо. Между чувалите сложил други неща за ядене, както и дрехи, и подал юздата на камилата на жената с думите:

- Води камилата! Преди да се свършат тези неща, Аллах може би ще разтвори за вас някоя добра врата.

Някакъв човек, който бил до него, казал:

- О, водачо на вярващите! Много даде на тази жена! Омер (радияллаху анх) отговорил:

- Нейният баща е участвал заедно с Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) в споразумението в Худейбийе. Кълна се във Великия Аллах, че аз видях брата и бащата на тази жена, които дълго време бяха обсадили една крепост и накрая я превзеха. После и ние получихме дял от плячката, която ни се полагаше.”

Следващата случка също изразява душевността на Омер (радияллаху анх).

Един от сподвижниците – Еслем, разказва:

„Една нощ, когато се разхождахме с Омер (радияллаху анх) на една от могилите Ваким, в една къща видяхме жена, а около нея децата, които плачеха. На огнището имаше тенджера, пълна с вода. Водачът на вярвящите попита защо плачат децата. Тя отговори:

- От глад!

След като разбра, че в тенджерата вместо чорба се варят камъни и че тази жена с това залъгва децата си, докато заспят, очите на Омер (радияллаху анх) се напълниха със сълзи. Той веднага отиде в хамбарите, където се съхранява зекятът, взе един чувал брашно и други хранителни продукти. Поисках аз да взема чувала, но Омер (радияллаху анх) каза:

- О, Еслем! Аз ще го взема! Защото на Съдния ден от мен ще се търси сметка за тези деца!

След като отидохме в къщата на жената, той се зае с приготвянето на храната. Едновременно разбъркваше тенджерата и поддържаше огъня. Виждах как димът полазва и

излиза от брадата му. След като сготви храната, започна да храни децата и чак след това седна срещу тях. Беше внушителен като лъв. В този момент не посмях да кажа нищо. Така водачът на вярващите седя, докато децата не започнаха да играят и да се смеят. После се изправи и каза:

- О, Еслем! Знаеш ли защо седях пред тях и чаках? Когато ги видях, те плачеха. Съвестта не ми позволи да си тръгна, преди да видя усмивките им. Когато започнаха да се смеят, душата ми се успокои...!"

Трябва да се знае, че признателните, скромните и щедрите богаташи са равни по достойнство и пред божественото задоволство с бедните, които проявяват търпение. Както щедростта и милостта предпазват хората от земните нещастия и им осигуряват отвъдното (ахиретското) щастие, така проявяващите търпение срещу несгодите ги очакват изненади.

Следното предание на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) прекрасно описва признателността и търпението, които трябва да прилагаме в различните етапи от живота си, за да достигнат сърцата ни до съвършенство:

„Възхитен съм от делата на вярващия!... И това е характерно единствено за него. Когато бъде дарен с благо, той е благодарен, и това е добро за него, а когато го сполети нещастие, проявява търпение, и това е добро за него."

(Муслим. Зюхд, 64)

„Веднъж, когато Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) бил в Медина, при него дошло едно бедно племе. Били с боси крака и премалели от глад и горещина. Когато Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) ги видял, се трогнал, даже и цветът на лицето му се променил. После накарал Билял (радияллаху анх) да призове за молитва (езан) и събрал сподвижниците. Всички помогнали щедро на тези бедняци."

(Муслим)

В икономическата структура на обществото е необходимо да има и бедни, и средно богати, и богаташи. И в знаменията (айетите) на Аллах, и в преданията на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) или пък в живота на Пратениците, които са пътеводителите, е посочено как тези групи да живеят съобразно ислямските норми. *Фукара-и сабирин* (търпеливите

бедни) и *егния-и шакирин* (признателните богати) са две групи, които често са възхвалявани.

Целта е благата на Аллах да се изразходват по пътя на Аллах, а когато сме лишени, да проявяваме търпение. Абдур-рахман бин Авф, Ебу Бекир и други като тях били от признателните богати, а Ебу Зерр ел-Гъфари, Ебу Дерда и подобни на тях – от търпеливите бедни. Начинът на живот и на едните, и на другите, бил почти еднакъв. Материалното за тях било „Владението на Аллах”.

Ето защо ислямът не презира бедността и богатството по правия път. Напротив, ако и двете групи са признателни, Аллах ги известява с Дженнета (Рая).

Великият Аллах дарява хората с блага и им помага посредством молитвите на слабите (пренебрегнатите) и почитта Му към тях. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) е казал:

„Аллах помага на тази общност заради молбите на слабите [към Аллах], молитвите и искреността им.”

(Несаи. Джихад, 43)

Основавайки се на тази истина, Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) започвал битките с молитвите на бедните мюсюлмани и затова очаквал победа. Когато видял жалкото състояние на Асхаб-и Суффа (група от най-бедните сподвижници), казал:

„… Ако знаехте за благата при Аллах, които са подготвени за вас, щяхте да искате да изпитвате по-голяма нужда [да бъдете бедни]!...”

(Тирмизи. Зюхд, 39)

Така той възхвалявал положението на бедните и им отдавал необходимото значение.

Предвид тогавашното икономическо положение на мюсюлманите и за да подчертае цената на търпението и упованието в Аллах при бедност, казал:

„Човек няма право на повече [достатъчно му е] от един дом, в който да се подслони, хляб, който да яде, дреха, с която да покрива срамните части, и вода, която да пие.”

(Тирмизи. Зюхд, 30; Ахмед б. Ханбел. т. 1, с. 62)

Казал също така:

„Първите, които ще пият от реката Кевсер, ще бъдат бедните преселници от Мекка.”

(Тирмизи. Къямет, 15)

И още:

„Аллах обича своите бедни, но достойни раби [бедни, които се въздържат да просят].”

В друго предание казал:

„Сред вас има такива хора с разрошени глави, окъсани дрехи [с небрежен външен вид], но които, ако разтворят ръце към Аллах и се закълнат, Аллах не връща клетвите им и не ги поставя в положение, в което да не ги приеме [това са духовно извисените хора. Ако силно пожелаят нещо да се осъществи, искайки го от Аллах с молба и надежда и се закълнат пред хората, Аллах не ще ги пренебрегне!]. Единият от тях е Бера ибн Малик.”

(Тирмизи. Менакиб, 54)

Братът на Енес ибн Малик — Бера (радияллаху анх), нито имал какво да яде, нито къде да спи. Препитавал се с толкова, колкото да не умре. За такива хора, които проявяват търпение към бедността и се уповават на Аллах, когато дадат някаква клетва, Всевишният Аллах е известил чрез езика на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), че не ще отхвърли клетвата им. Например в една от битките по времето на Омер (радияллаху анх), тъй като мюсюлманите били изключително малко на брой и в много тежко положение, по настояване на командира и въз основа на гореспоманатото предание Бера (радияллаху анх) се заклел с думите:

„Кълна се в Аллах, че утре ще спечелим победа, и се кълна, че аз ще загина (шехид)!...”

И наистина на следващия ден мюсюлманите победили, а Бера (радияллаху анх) паднал шехид по пътя на Аллах. По този начин се осъществило още едно чудо на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

Животът на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) е изпълнен с чудеса, поуки, праведност, преданост, честност,

състрадание, милост и нежност. Той съветвал съпругата си Айше (радияллаху анха):

„– О, Айше! Обичай бедните! Сближавай се с тях, за да се сближи и Аллах с теб в Съдния ден.

– О, Айше! Никога не връщай нуждаещия се от своята врата, без да му дадеш нещо. Пази себе си от мъчението на Огъня [Джехеннем] дори и с половин фурма!"

(Тирмизи. Зюхд, 37)

Ислямът е развиваща се система. Той не отхвърля нищо предишно, което е положително, дори напротив усъвършенства доброто, а отрицателното – поправя. Със своите установени принципи ислямът не смята за нередно да се запази съществуващото положително. Затова предпочита да поправи една система, която се нуждае от поправка, вместо изцяло да я премахне.

Затова само увереният в себе си и в каузата си може да приложи принципите си в хода на времето, без да пристъпи към ненадейни промени, които биха разтърсили обществения ред. Той не оказва насилие върху масите за усвояване на новото, с което премахва евентуалните реакции. Типичен пример за такова схващане е промяната в робската система. Ислямът оставил единствено името роб от тази система, която била потиническа, като й придал нова форма, която ще спомогне самата тя да изчезне с времето. Твърдението, че тази религия приема робството само затова, че запазила тази система временно и единствено като име, не е нищо друго освен невежество и злонамереност. Защото новите ислямски правила за робите им предоставили щастие и свобода, така че те станали по-свободни от „работниците на модерната индустрия". Ислямското правило изисквало роб да се освобождава като откуп за извършени грехове. Премахната била идеята, че робът е средство, от което да се възползва неговият господар. Така той вече не се различавал по нищо от свободния човек. Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) най-съвършено прилагал тази религия и бил първият, който се заел да облича робите с това, което той облича, и да ги храни, с това с което той се храни. Потиническата система

робовладелство загубила своята същност под заплахата на ислямската благодат, наречена *хакку'л-ибад* (човешкото право), състоящо се от милост и състрадание.

Наистина Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) искал от сподвижниците си да образоват военнопленниците, после да ги освобождават и след това да ги оженват. Също така известявал онези, които се отнасят грубо и нечовешки с робите си, че не ще влязат в Рая.

В исляма се търси най-напред източникът на престъплението и се взимат мерки за поправянето на виновника. Наказанието в ислямското право е като наказание от родителите. То не цели изолирането на провинилия се от обществения живот, а отново да го приспособи към него.

Един бедняк на име Аббад ибн Шурахбил, който бил гладен, влязъл в една фурмова градина, изял няколко фурми и пъхнал няколко в джоба си. В същия момент собственикът на градината го хванал и го набил. Аббад, който изпатил, отишъл при Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) и се оплакал от собственика на градината. Тогава Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) наредил да го извикат и му казал:

„Не знаеш ли, че този човек е невеж? Той не знае какво върши. (Ти посъветва ли го?) Освен това той е гладен, а ти трябваше да го нахраниш!”

(Несаи. Адабу'л-Каза, 21; Ебу Давуд. Джихад, 85)

Собственикът на градината съжалил за постъпката си и дал на Аббад фурми и цял чувал брашно. Думите на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) не означават, че крадецът трябва да се защитава, а напротив, с тях той премахва един обществен недостатък, който е причина за извършване на престъпление. От друга страна, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) казал, че ще отреже ръката дори на собствената си дъщеря, ако си позволи да открадне.

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) бил изключително състрадателен, особено към робите (военнопленниците). Затова казвал на сподвижниците си:

„Те са ваши братя! Давайте им да ядат от онова, от което ядете вие, и да пият от онова, от което пиете вие!”

(Муслим. Ейман, 36-38)

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) насърчавал освобождаването на роби и казвал, че това е голям ибадет (служене). Веднъж видял, че Ебу Зерр (радияллаху анх) по невнимание се отнася грубо към своя роб. Много се натъжил и казал:

„ О, Ебу Зерр! Нима в теб все още има остатък от невежеството?” И продължил:

„Недей да вредиш на творението на Аллах! Ако то не подхожда на твоя характер, освободи го. Не го натоварвай непоносимо, а ако го натовариш, помогни му!”

(Муслим. Ейман, 38)

Един човек оженил своя роб за робинята си. След известно време поискал да ги раздели. Робът известил Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) за това. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) казал на господаря му:

„Правото на брак и развод не принадлежи на теб, затова ти не се намесвай!”

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) винаги съветвал сподвижниците си да прощават грешките на своите роби.

Веднъж една робиня била загубила парите, които й дали, за да купи брашно. От страх, че ще я бият, не можела да се върне вкъщи и плачела на улицата. Като видял това, Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) й дал толкова пари, колкото била загубила. Но тъй като не бил сигурен в реакцията на господарите й, я завел у тях. Посъветвал ги да проявят милост. Така те я извинили.

Тук трябва да се отбележи следното: Една от мъдростите за наличието в исляма на постановления, касаещи робите, са войните, които не могат да се избегнат и чийто естествен резултат е да има военнопленници. Едно от разграничаващите качества на ислямската система е милостта и състраданието, с което цели да издигне военнопленниците до нивото на свободните хора. Затова, когато Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) освободил своя роб Зейд, той не се върнал в родината си въпреки настояването на баща си, а предпочел

завинаги да остане при Гордостта на Вселената – Мухаммед (салляллаху алейхи в е селлем).

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Дай дела на онзи, който се намира под твое подчинение, и ти приготвя храната! Карай го да сяда до теб! Яж заедно с него! Ако не правиш това, вземи един залък [хляб], потопи го в храната и го сложи в устата му. Почета го!"

„Аллах Теаля ги е предоставил да бъдат ваши слуги и роби. Ако беше пожелал, щеше да стори вие да сте техни роби!” (Газали. *Кимйа-и Саадет*)

Поради това много от сахабетата, страхувайки се да не нарушат човешките права (*кул хаккъ*), за кратко време освободили своите роби.

По този начин ислямът предоставил на човешката история едно благо, което няма равно на себе си.

Отношението на Пратеника на милостта към жените

В периода на невежеството достойнството на жената било накърнено. Страхувайки се дъщерите им да не станат проститутки, арабите безмилостно ги заравяли живи в земята. За да се предпазят от едно нещастие, те безсъвестно извършвали по-голямо престъпление, резултат от невежеството им. Аллах Теаля в Корана повелява:

„И Негово е всичко на небесата и на земята, и неизменно за Него е служенето. И нима се боите от друг освен от Аллах?”

(Ен-Нахл, 16: 52)

Робините били унижавани по най-недостойния начин, като ги използвали за забавление.

По времето на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) се поставят основите на правата на жените. Жената в обществото станала пример за достойнство и чест. Майчинството завоювало уважение.

Жената достигнала степента, която заслужава в обществото, с благоволението на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), който казал:

„Раят е под краката на майките!”

(Ахмед б. Ханбел. т. 3, 429)

Следният пример за вежливостта на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) към жените е много поучителен:

По време на едно пътешествие, един роб на име Енджеше пеел песен, за да накара камилите[26] да се движат по-бързо. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем), страхувайки се да не бъдат причинени болки на нежните тела на жените върху камилите, казал следното:

„О, Енджеше! Бъди внимателен да не се счупят стомните!”

(Бухари. Едеб, 95)

В хадис на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) се казва:

„От земния живот ми бе дадено да обичам жената и приятния миск [мирис]. А намазът [молитвата] е сторен да бъде светлина за очите ми.” (Несаи. Ишрету'н-Ниса, 10; Ахмед б. Ханбел. т. 3, 128, 199)

Жената и приятната миризма са от важните блага на земния живот.

За да премине животът на земята в щастие и благополучие, необходимостта от добра съпруга е явна. Онази съпруга, която пази богатството на съпруга си, грижи се за домашния уют и пази поколението и честта си, изпълва семейството с духовна радост. Щастливата домашна атмосфера започва с майчината усмивка. Всички несгоди на децата свършват с нейния състрадателен поглед. Нима има друго по-силно и чувствително място от майчиното сърце, което да предаде на децата ритмите на живота и щастието?

Майката е получила най-голям дял от Божията милост (*рахмет*) на Създателя. Великолепното щастие на жената започва, когато стане благодетелна майка. Хадисът

---

[26] Камилите се подвеждат от хубавия глас и мелодия. Пастирите пеят за да ускорят хода на камилите.

(преданието) на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем): *„Дженнетът е под краката на майките!...”*, изразява най-великата благосклонност към нея.

А приятната миризма дава простор на душите. Тя е прекрасна наслада, която желаят и харесват нежните създания на Аллах – *меляикетата* (ангелите). *Намазът* (молитвата) е връзката на раба с неговия Господар, *мирадж* (възнесение) на душата.

В хадис се казва:

„Най-добрият от вас е онзи, който най-добре се отнася към семейството си!...” (Ибн Мадже. Никях, 50; Дарими. Никях, 55)

В друго предание е казано:

„Грижата за себе си, семейството и децата е садака [подаяние]...”

Тези хадиси показват, че здравото семейство може да се гради единствено върху основите на обичта.

Отношението на *Пратеника на милостта* към животните

В периода на невежеството хората се отнасяли безмилостно и към животните. За да се хранят, режели на живо опашките им и парчета месо от телата им. Организирали съревнования по бой с животни. Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) сложил край на тези грубости. Традициите в днешно време като бой с петли, камили и бикове са останки от периода на невежеството.

Веднъж Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) видял на пътя едно магаре, чието лице било обгорено. Със съжаление казал:

„Проклятието на Аллах да падне върху онези, които са го обгорили!”

(Бухари. Зебаих, 25)

Затова заповядал да бележат онези места на животните, по които да не им причиняват болка.

Когато един от сподвижниците взел яйце от едно птиче гнездо, Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) му казал:

„Остави го на мястото му, защото от него ще се излюпи малко!”

Когато Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) видял една слаба камила, се обърнал към собственика й с думите:

„Бой се от Аллах относно тези животни, които не говорят! [Не ги оставяй гладни!]”

Абдуллах ибн Джафер (радияллаху анх) разказва:

„Един ден Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) отиде в градината на един от *енсарите*[27] (помощниците). Камилата, която била там, след като видяла Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), започнала да стене и от очите й потекли сълзи. След това Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) отишъл при нея и я погалил по главата, а тя престанала да плаче. После Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) потърсил собственика на градината и когато го намерил, му казал:

„Не се ли боиш от Аллах, Който ти дари това животно? То ми се оплака от теб, че го биеш и измъчваш.”

Веднъж Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) попитал:

„Да ви кажа ли кой е далеч от Ада и Раят е близо до него?”

Отговорил:

„Онзи, който е нежен, състрадателен, милостив и добродушен...”

(Ахмед б. Ханбел. т. 1, с. 415)

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) в своите хадиси описва положението на милостивия и немилостивия човек:

„Една порочна жена видяла в пустинята куче да лиже пясъка от жажда. Тя го съжалила. С обувката си изкарала вода от кладенеца и го напоила. Великият Аллах опростил нейните грехове. Друга жена пък оставила котката си гладна (дори не я пускала да се храни с каквото намери). След известно време тя умряла от глад. Заради тази безмилостна постъпка на жената й бил отреден Адът.” (Бухари. Енбия, 54; Муслим. Селям, 151, 154; Бирр, 133; Несаи. Кусуф, 14)

---

[27] Енсари – мюсюлманите в Медина, които помогнали на преселилите се от Мекка мюсюлмани.

С такива преценки за човешкото поведение Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) превърнал невежото общество в общество на щастливия век. Онези, които не проявявали човешко отношение към останалите (те заравяли дъщерите си живи!), в резултат на неговото възпитание се превърнали в извор на милост и състрадание, оказвани дори и към животните.

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) бил прекрасен пример за хората. Зачитал правото дори на едно малко врабче и възпитавал хората по изключителен начин.

Абдуррахман – син на Абдуллах, разказва:

„Веднъж, когато пътувахме с Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), видяхме една птица. При нея имаше две малки. Когато взехме малките й, тя долетя над нас, пърхайки с крила. В този момент дойде Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) и каза:

„Кой взе малките на това животно и му причини болка? Веднага ги оставете на мястото им!”

Според шериата (закона на Аллах) ловът е позволен. Но за да се запази екологичното равновесие, още преди 1400 години Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) заповядал да се внимава по време на размножителния период на животните. Случайният лов; да се убие майката, за да скърбят рожбите й, или да се вземат малките, за да скърби майката – са действия, които погубват чувството за милост и състрадание у човека.

Тези хадиси показват истината, че милосърдието на съвършения вярващ трябва да бъде толкова широко и дълбоко, че да обхване дори дивите зверове. Затова в исляма е повелено опасните животни като змия или скорпион да се убиват с един удар, за да не бъдат измъчвани. „Който убие с два удара, получава по-малка награда, а който убие с три удара, получава още по-малка награда.” (Из книгата “Кимйайъ Саадет”) Не представлява ли недостижим пример съветът да се проявява милосърдие, дори когато се убиват вредни животни?

Освен че повелявал милосърдие към тях, Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) не одобрявал и прокълнаването им. Веднъж, когато отивали на битката Батнубуват, един човек от енсарите, качвайки се на камилата си, я проклел,

защото вървяла бавно. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) го накарал да слезе от нея и му казал:

„Вече не ни следвай с тази прокълната камила! Не проклинайте себе си, децата и богатствата си!”

(Муслим. Зюхд, 74)

Този хадис изразява необятния хоризонт на милосърдието в исляма[28].

Байезид Бистами, който разкрасявал своя характер с характера на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) и бил известен с прякора *султанул арифин* – Господаря на знаещите, от любов към Аллах бил толкова състрадателен, че изпитвал в своята душа скръбта и болката на всяко творение.

Един ден пред него пребили едно магаре, докато му потекла кръв. В този момент кръв шурнала и от пищялите на Байезид Бистами.

Много поучителна е друга случка, свързана с милосърдието и състраданието на Байезид Бистами:

Веднъж, когато пътувал, се спрял под едно дърво, за да отпочине. След това продължил. Вървейки, видял, че по торбата му пълзят мравки, останали от мястото, където почивал. За да не ги лиши от техния дом и да не ги води на непознато място, той се върнал обратно и ги оставил на същото място.

Това е прекрасен пример за всеотдайността в желанието да разкрасиш собствения си характер чрез присъщия на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем).

Относно човешкия характер има много напътстващи и предупреждаващи наставления от Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Когато видял един човек да се отнася грубо с камилата си, натъжен, му казал:

---

[28] Духовното отражение на ислямския морал в обществото, който повелява милосърдието и състраданието към тварите, се изразява по следния начин от западния наблюдател Клод Ферър: „Когато се озовете в някой Истанбулски квартал, дали в него живеят мюсюлмани, или немюсюлмани ще разберете от отношението на околните котки и кучета. Ако кучето или котката си играе с вас и изпитва симпатия, знайте, че е мюсюлмански квартал. Ако срещу вас заемат отбранителна позиция, това означава, че този квартал е немюсюлмански.”

Заключението на християнския пътешественик отразява вярно чувството за проява на милост, състрадание и обич към тварите заради Твореца”.

“Който е лишен от милосърдие, той е лишен от всякакви благодеяния...”

Една от отличителните черти на мюсюлманина е милосърдието. Всеки път, когато започва работа, изрича „Бисмиллях” (С името на Аллах). Така Аллах Теаля му вдъхва от Собствената си милост.

Следната случка с един от приближените раби на Аллах – Фудайл ибн Ийад, също е прекрасен пример за вярващия:

Видели го, че плаче, и го попитали:

„Защо плачеш?”

Отговорил:

„Плача заради един нещастен мюсюлманин, който ме угнетява! Боя се, че в Съдния ден ще бъде опозорен...”

Всичко това е отражение на деликатните и съвършени прояви на душевното възпитание на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Бъдете милосърдни към тези, които са на земята, за да бъдат милосърдни към вас онези, които са в небесата!”

(Тирмизи. Бирр, 16)

Отношението на Пратеника на милостта към сираците

В хадис се казва:

“Най-добрият дом е онзи, в който се отнасят най-добре към сирака. А най-лошият дом е онзи, в който се отнасят лошо към сирака!”

(Ибн Мадже. Едеб, 6)

Много са айетите в Корана по повод покровителството над сираците. Всевишният Аллах повелява внимателно отношение към тях:

„Тъй че не огорчавай сирака!”

(Ед-Духа, 93: 9)

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) винаги питал сахабетата:

„Днес погалихте ли главата на някой сирак? Посетихте ли болен? Присъствахте ли на погребение?”

(Таберани. Сахиху 'л-Джами,80)

Предупреждавал ги да извършват тези особено важни обществени задължения към хората с накърнени сърца. В друг хадис се казва:

„Който се отнася добре към момиче, за което е отговорен, или към момче сирак, аз и той ще бъдем заедно в Рая! [В този момент Пратеникът сближил двата си пръста.]”

(Бухари. Едеб, 24)

Един човек се оплакал на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), че сърцето му е закоравяло. Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) му предложил следния лек:

„Погали главата на някой сирак и нахрани бедняци!”

(Ахмед б. Ханбел, т. 2, с. 263)

С идването на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) на света като сирак, сирачеството придобило достойнство в земния и отвъдния живот. Поетът Мехмед Аслан прекрасно описва положението на сирака:

Покровителят на сирака е Аллах.
Да се огорчава сирака е грях.
Не мисли, че сиракът е слаб!
Оръжие са неговите сълзи!

Наставленията на *Пратеника на милостта* за комшийските права

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) желаел да се обръща особено внимание върху комшийските права. В хадис се казва:

„Джибрил постоянно ме съветваше за правата на комшията. Дори си помислих, че след като умра, ще получат дял от наследството!...”

(Бухари. Едеб, 28; Муслим. Бирр, 140)

В друг хадис се казва:

„Комшията немюсюлманин има едно право. Комшията мюсюлманин има две права. Комшията мюсюлманин и роднина има три права.”

(Суюти. *Джамиу'с-Сагир,* т. 1, 146)

Според комшийските права се изисква да не се гледа през прозореца на комшията, да не се съблазнява той с мириса на храната и да не се проявява отношение, което не ще му хареса.

Един от бедните сподвижници на име Ебу Зерр Гъфари казал:

„Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) ми повели, когато готвя, да слагам повече вода и да дам от сготвеното на комшията си…”

(Ибн Мадже. Етиме, 58)

Ебу Зерр (радияллаху анх) бил от бедните сподвижници. Тъй като не притежавал достатъчно хранителни продукти, към храната си можел да прибавя само съответното точно количество вода. Според този хадис в зачитането на комшийското право бедността не се счита за оправдание.

Следното предание е прекрасен пример за изключителната отговорност, която сахабетата проявявали към комшийските права.

Абдуллах ибн Омер (радияллаху анх) разказва:

„Имаше седем къщи и седемте бяха бедни. Един човек изпратил една овнешка глава в една от къщите. Стопанинът на къщата преценил, че неговият комшия се нуждае повече от нея и му я изпратил. Вторият бил на същото мнение и изпратил главата на третия комшия. След като овнешката глава била препратена и в седемте къщи, отново била върната в първата.”

Милосърдието на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) достигнало и до умрелите.

На дълговете на починалия човек се отдава голямо значение в исляма. Когато Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) щял да отслужва молитва за умрелия, питал дали този човек дължи някому нещо и докато не се изплати заемът му, не отслужвал молитва.

Тъй като бил изключително милосърден и състрадателен, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) проявявал силна загриженост към онзи, когото погребвали, ако имал задължения към други хора.

Отношението на *Пратеника на милостта* към враговете и неверниците

Ебу Басра Ел-Гъфари разказва случка от живота си, преди да стане мюсюлманин:

„Дойдох в Медина и гостувах на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем). През тази нощ изпих млякото на седем кози. Въпреки това Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) нищо не ми каза. Същата нощ той си легна гладен, като не прояви никакви признаци на недоволство и сърдитост. Заради този велик нрав постъпих съвестно и станах мюсюлманин..."

Тъй като Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) бил изпратен като милост за световете, неговата обич и милосърдие обхващали всяка твар.

Един ден поискали от него да отправи проклятие, а той казал:

„Аз не съм изпратен на земята, за да проклинам, а съм Пратеник на милостта!"

(Муслим. Федаил, 126; Тирмизи. Деават, 118)

Когато отишъл в гр. Таиф, за да призовава към исляма, невежите езичници и егоисти го замервали с камъни. Тогава при него дошъл Джибрил и му казал:

„Да унищожа ли това племе, като стоваря тези планини върху тях?"

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) не се съгласил и отправил следната молба за този народ:

„О, Аллах! Напъти този народ! Моля се от тях да стане едно вярващо поколение!"

В резултат на тази молба към Аллах след време народът на Таиф приел мюсюлманската вяра.

Опрощаващият *Пратеник на милостта*

Аллах Теаля обича да опрощава. Ако рабът се разкайва искрено и със съжаление за греховете си, Всевишният Аллах обещава, че ще приеме покаянието му. Тъй като Той е многоопрощаващ, в Свещения Коран иска и рабите Му да прощават.

Условията за опрощаване на греха са: искрено съжаление, подчинение на Аллах и странене от забраните *(харам).* Най-прекрасните примери за прошка са от живота на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Например в деня на завоюването на Мекка извинил Хинд в замяна на вярата й – в битката

при Ухуд тя от злоба разкъсала със зъби сърцето на чичо му Хамза (радияллаху анх). В този ден тя застанала зад Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) и казала:

„О, Пратенико на Аллах! Позна ли ме?”

Въпреки че оттогава изминали пет години, Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) отговорил:

„Нима мога да забравя този радостен вик?”

Така в името на вярата й простил.

От друга страна, в деня на завоюването, когато мекканците очаквали да видят как ще постъпи, Пророкът на милосърдието Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) им казал:

„О, Курейши! Какво мислите, как ще постъпя спрямо вас?”

Те казали:

„Ние се надяваме, че ще сториш добро, и казваме: „Ще сториш добро!” Ти си великодушен и благодеятелен брат! Син на великодушен и благодеятелен брат!...”

След това Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Аз ви казвам, както пророкът Юсуф е казал на своите братя: **„Няма укор днес към вас”** (Юсуф, 12: 92). *Хайде отивайте си! Вече сте свободни!”*

В друго обръщение казал:

„Днес е денят на милосърдието. Днес е денят, в който Аллах чрез исляма, ще дари Курейшите със сила и превъзходство.”

Синът на Ебу Джехил – Икриме, бил сред известните врагове на исляма. След завоюването на Мекка, избягал в Йемен. Когато жена му станала мюсюлманка, го завела при Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Той го посрещнал със задоволство: *„Добре дошъл, о, преселнико!”* Така Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) го извинил, без да го упрекне за злодеянията, които извършил срещу мюсюлманите.

Хабир бин Есед също бил голям враг на исляма. Когато дъщерята на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) – Зейнеб (радияллаху анха), се преселвала от Мекка в Медина, той нарочно я бутнал от камилата. Тъй като била бременна, тя пометнала и тежко се наранила. Хабир бин Есед извършил

още много подобни престъпления. В деня на завоюването на Мекка се опитал да избяга, но не успял. По-късно приел ислямската вяра и отишъл при Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Той извинил и него.

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) често отправял следната молба към Аллах:

„О Аллах! Опрости моята общност [уммет], защото не знаят!” (Ибн Мадже. Менасик, 56; Ахмед б. Ханбел. т. 4, с. 14)

Един човек на име Хамаме, след като станал мюсюлманин, прекъснал търговските си отношения с мекканските езичници. Смаяни, мекканците се обърнали към Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Той изпратил писмо на Хамаме, с което го посъветвал да продължи да търгува с тях. Цели три години езичниците подложили мюсюлманите на мъчение, лишавайки ги от храна и без да поддържат никакви взаимоотношения с тях. Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) простил дори на тях. Впоследствие заради това велико благодеяние всички станали мюсюлмани.

Един ден дошла група от осемдесет души неверници, за да убият Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), но всичките били заловени. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) им простил.

В битката при Хайбер една жена сложила отрова в храната на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Когато взел първата хапка, той усетил това. Въпреки че еврейката признала вината си, Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) й простил. Защото в Корана Аллах Теаля повелява:

„Придържай се към снизхождението и повелявай приличното, и страни от невежите!”

(Ел-Араф, 7: 199)

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) бил живият пример на Корана. Прощавал от сърце, без да се колебае, всички престъпления, които лично го засягали. Що се отнася до обществените престъпления, никой не можел да го утеши, докато сам не успеел да установи истината и да върне правото на угнетения.

Усаме, когото Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) много обичал, поискал извинение за едно момиче, което откраднало, въпреки че било от знатно семейство. В този момент лицето на Пророка побледняло от яд. Твърдо казал:

„Дори ако дъщеря ми, Фатима, бе откраднала, щях да й отрежа ръката!...”

(Бухари. Худуд, 12)

Страницата на гнева в „Книгата на живота" е една историческа трагедия. Като сериозна опасност гневът може да се предотврати единствено чрез оръжието на братството и търпението, чрез обгръщане със спокойствие, без да се нарушава равновесието.

Самоотвержеността и опрощението към другия от страна на сахабетата, следващи възпитанието на Пратеника (салляллаху алейхи ве селлем), са неоценими и неповторими. Типичен пример в този смисъл е случката с Али (радияллаху анх):

По време на една битка по пътя на Аллах, Али (радияллаху анх) повалил на земята един от противниците, който бил изключително силен. В момента, когато щял да го убие и животът му висял на косъм, врагът го заплюл в лицето. Отвратен от наглостта му, Али (радияллаху анх) отдръпнал сабята си.

Неверникът, който се избавил от смъртта, останал изумен от милосърдието и прошката на своя противник, и не разбрал реакцията му. После попитал Али (радияллаху анх) защо постъпил така.

Същата случка е красноречиво разказана от Мевляна Джеляледдин Руми:

„Този човек казал:

„– О , Али! Ти бе опрял острата си сабя в мен! Тъкмо да ме убиеш, и се отказа! Защо постъпи така? Какво видя, та силният ти гняв, с който ме повали на земята, изведнъж изчезна?... О, герой на битките! Благоволи да разкажеш нещо за себе си! Що за дело е това?... О, Али! Сега разбрах, че това е от тайните на Аллах. Защото да убиеш човек без сабя е дело само на Господ. Разкрий ми тази тайна!”

След тези думи на своя противник Али (радияллаху анх) казал:

„– О, човече! Знай, че аз използвам сабята си, за да спечеля задоволството на Аллах. Защото съм раб на Аллах, а не на душата и страстите си... Опознах душата си. Стана ми тежко, че ще ме победиш със своята плюнка. Но тъй като се страхувах от злото на нефиса, вкарах сабята обратно в ножницата си. Затова отвърнах лице от всичко освен от задоволството на Аллах... Аз съм пълен с божествени скъпоценности, подобни на сабя, която е украсена със скъпоценни камъни. Затова по време на война се стремя не да убивам, а повече да съживявам... Когато се биех с теб, а ти ме заплю, в мен се породи злоба и реших, че е редно да прибера сабята в ножницата, за да бъда от щастливите, които обичат заради Аллах и мразят заради Аллах... Що се отнася до онзи, който е пленник на своята душа и страсти, той е в по-тежко положение и от пленника, и от роба. Защото робът става свободен след една дума от своя господар, докато този, който робува на душата и страстите си, в един пагубен ден се събужда опиянен от преходните удоволствия и остава във вечна загуба... Затова не последвах егоизма си и се отказах да те убия... О, човече! Аз не притежавам други освен божествени качества. Ако и ти искаш да достигнеш напътствието, ела насам и се приближи към мен!... Ела насам, за да те освободи Аллах със Своето благоволение и милост! Защото милостта Му надминава Неговия гняв”

След тези думи Али (радияллаху анх) казал на човека, който бил удостоен със светлината на напътствието:

„Вече се избави от опасността. Опозна душата си. Сега благодарение на вярата се превърна в рядка скъпоценност... О, ти който се удостои с Божията светлина! Сега ти си аз, аз съм ти [т. е. и ти си един Али]. Защо тогава да не прегърна Али?”

Щедростта на *Пратеника на милостта*

Ибн Аббас (радияллаху анх) описва щедростта на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем):

„Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) беше най-щедрият от хората. През месец рамазан великодушието му се

увеличаваше. Никога през живота си не е казвал „Не” на някой, който е поискал нещо от него!”

(Бухари. Беду’л-Вахий, 5-6; Несаи. Съйам, 2)

Високата нравственост на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) изисквала никога да не връща искащия. Ако пък нямал какво да му даде, се стремял да го спечели с усмивка. Прекрасен е примерът на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем):

„Едно дете дошло при Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) и му казало, че неговата майка иска една риза. В този момент той не разполагал с друга освен с тази на гърба си. Казал на детето да дойде друг път. То си отишло. След малко се върнало и казало, че майка му иска ризата, която е на гърба му. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) влязъл в стаята си, съблякъл ризата си и я дал на детето.

По това време Билял (радияллаху анх) прочел езан и призовал за молитва. Тъй като Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) нямал какво да облече, не могъл да отиде в джамията и да се присъедини към джемаата. Някои от сахабетата се разтревожили и влезли в стаята му, където го заварили без риза.”

(Тефсир Хазин. Цит. по: Хазрети Джабир)

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) окачествявал себе си като служител, издържащ бедните, и казвал, че Аллах е този, който дава всяко нещо и притежава всичко.

Веднъж един човек дошъл при Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем). След като видял козите, които му принадлежали, си поискал една. Той му ги дал всичките. Когато се върнал при своя народ, този човек не могъл да прикрие изумлението си и казал:

„Толкова е щедър Мухаммед, че не се страхува от бедността!”

Веднъж пак дошъл някакъв човек. Поискал нещо от Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). В този момент той не разполагал с нищо, което да даде. Казал му да вземе заем, като му гарантирал, че той самият ще го върне.

Както прадядо си Ибрахим (алейхисселям), Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) никога не сядал да се храни без гости или сам. Карал да плащат заемите на умрелите или пък

сам ги плащал. Докато не се изплати дългът на починалия, не отслужвал дженазе намаз. В един хадис се казва:

“Щедрият е близък до Аллах, Рая и хората; далеч е от Ада. А скъперникът е далече от Аллах, Рая и хората; близък е до огъня на Ада!”

(Тирмизи. Бирр, 40)

В друго предание се казва*:*

,, Тези две черти – скъперничеството и лошият характер – никога не могат да се намират у истинския вярващ!...”

(Тирмизи. Бирр, 41)

Пратеникът на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) не бил спокоен, докато не раздаде дела, който му се полагал от плячката. Когато Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) починал, в наследство за съпругата му Айше (радияллаху анха) останал само един ечемичен хляб. За да изрази благодатта му (на хляба), тя казала:

„Дълго време се прехранвах с него!”

Щедростта на сподвижниците

Сподвижниците се надпреварвали кой да се доближи повече към примерния нрав на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Следните примери прекрасно отразяват това старание.

Омер (радияллаху анх) разказва:

„Един ден Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) ни заповяда да дадем садака. В този момент разполагах с богатство и си казах: „Сега е моментът да изпреваря Ебу Бекир (радияллаху анх).” И донесох половината от богатството си на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем).

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) попита*:*

„Какво остави за семейството си?”

Отговорих:

„На тях оставих толкова, колкото донесох на теб!”

Ебу Бекир (радияллаху анх) донесе цялото си богатство.

Когато Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) го попита:

„О, Ебу Бекир! Какво остави за семейството си?”

Отговори:

„На тях оставих Аллах и Неговия Пратеник!”

След този отговор на Ебу Бекир (радияллаху анх) си казах:

„Никога и по нищо не мога да го изпреваря.”

Ебу Бекир и Омер (радияллаху анхума) са достойни наследници на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем). Дори когато били халифи (управляващи), те никога не се поддали на земния разкош и разточителството, а живели с кърпени дрехи, което предизвикало изумление у кралете на Иран и Рим.

Несъмнено, останалите сподвижници също били като тях.

Веднъж един просяк се спрял пред Али (радияллаху анх) и му поискал нещо. Тогава той казал на синовете си Хасан и Хюсеин:

„Отидете при майка си и вземете шестте дирхема от къщи!”

Двамата отишли и донесли на баща си всичките шест дирхема. Той ги дал на просяка, въпреки че семейството му се нуждаело от тях, тъй като Фатима (радияллаху анха) щяла да купува брашно.

Още не прекрачил прага у дома си Али (радияллаху анх) и при него дошъл един човек, който искал да продаде камилата си. Продал му я за сто и четирийсет дирхема. Казвайки на Али (радияллаху анх), че може да плати и после, завързал камилата за вратата и си отишъл. Не минало дълго време, пристигнал друг човек, който я купил за двеста дирхема. Платил сумата и си отишъл. Али (радияллаху анх) дал сто и четирийсет на продавача, а останалите шейсет – на Фатима (радияллаху анха), като казал:

„Това е онова, което Аллах обеща чрез Своя Пейгамбер, казвайки:

„Който дойде с добрина, ще има десет като нея.”

Ние дадохме шест дирхема, а Аллах Теаля ни отвърна десеторно!”

(Ел-Енам, 6: 160)

И следният хадис, разказан от Хузейфе (радияллаху анх), прекрасно изразява алтруизма (себеотрицанието) на сахабетата:

„Бяхме на битката при Ярмук. Сражението бе приключило, а ранените от стрели и копия мюсюлмани лежаха върху горещия пясък и чакаха смъртта. В този момент и аз, макар че ми

бе много трудно, започнах да търся сина на чичо си. След като обиколих ранените, които изживяваха последните мигове от живота си, накрая го открих. Лежеше в локва от кръв, не можеше да каже нищо дори с очите си. Показах му меха (за вода), който преди това бях подготвил, и го попитах:

„– Искаш ли вода?”

Личеше, че иска, защото устните му бяха пресъхнали от горещината. Като че ли с очите си изразяваше своята мъка.

Отворих меха и когато го подадох към устата му, отстрани се чу гласът на Икриме:

„Вода, вода!... Моля ви за една капка дори!”

Синът на чичо ми – Харис, след като чу това стенание, се отказа да пие и с очи ми даде знак да занеса водата на другия.

Дотърчах до шехидите, които лежаха върху горещия пясък. Отидох при Икриме и му подадох меха. Когато протегна ръката си към водата, се чу стенанието на Ийаш:

„– Моля ви, дайте ми капка вода! Заради Аллах ми дайте капка вода!”

Като чу този глас, Икриме отдръпна ръката си и чрез знаци ми каза да занеса водата на Ийаш. Той също не пи, както и Харис.

Взех меха и минавайки между шехидите, стигнах при Ийаш. В този момент долових последните му думи:

„– Господи! Никога не пожалихме душите си да ги жертваме в името на вярата (иман). Не ни лишавай от шехидската степен! Опрости греховете ни!”

Виждаше се, че Ийаш умира *(шехид)*. Беше видял водата, която му донесох, но беше твърде късно... Можа единствено да довърши думите за засвидетелстване – *Ешхеду ен ля иляхе илляллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расулюх* (Засвидетелствам, че няма друг бог освен Аллах, и засвидетелствам, че Мухаммед е Негов раб и Пратеник).

Веднага дотичах обратно при Икриме, но когато подадох водата към него, видях, че е умрял!

Реших поне да стигна при сина на чичо си – Харис, но след като пристигнах, видях, че и той бе издъхнал върху огнения пясък... Колко жалко, че мехът с вода остана пълен, въпреки че трима шехиди имаха толкова голяма нужда от него!”

Хузейфе (радияллаху анх) описва своето душевно състояние от този момент:

„През живота си се сблъсках с много случки, но никоя не ме трогна така силно. Себеотрицанието, самоотвержеността и състраданието на тези шехиди, между които нямаше никакви роднински връзки, ме изумиха дълбоко. Поведението им остави незаличими следи в моето съзнание като израз на най-голямата смелост, основана на вярата.”

Искреността, правдивостта и честността на *Пратеника на милостта*

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) изпитвал силна жалост към онези хора, които не знаели какво е грях (*гюнах*), награда (*севап*), заповед (*емир*), забрана (*харам*). Ходел от врата на врата, за да разпространява религията на Аллах, но понякога вратите оставали затворени пред него. Но не грубото отношение на тези хора го натъжавало, а тяхното нехайство и невежество. Неговата единствена цел била задоволството на Аллах Теаля. Всевишният Господар повелява*:*

„Кажи [о, Мухаммед]: „Не моля от вас отплата за това и не съм от онези, които добавят от себе си.”

(Сад, 38: 86)

Никой не можел да достигне Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) по отношение на правдивостта и честността му. Бил сирак. Започнал търговия при чичо си Ебу Талиб. Станал известен със своята честност и справедливост при търгуването. Спечелил уважение, в резултат на което го нарекли Ел-Емин (Доверения). Бедни и богати го наричали Емин. Хатидже (радияллаху анха), която била от знатните мекански жени, останала изумена от неговата честност и му предложила брак. През целия живот на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) тя била неговата най-здрава опора. При първото откровение (*вахий*), когато Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) се изплашил, Хатидже (радияллаху анха) го подкрепила, а в тежки моменти била утеха за него.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) изживял един достоен живот. Дори онези, които не се съгласявали с пророчеството му само заради страстите си, били принудени дълбоко в себе си да го признаят.

След възникването на исляма, преди повече от 1400 години, нямало нито един, който поне по съвест да не е признал неговата честност. Дори евреите, когато не можели да се разберат помежду си, отивали при Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Той разрешавал противоречията им. Отнасял се справедливо и към евреи, и към християни.

По повод справедливостта Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) отправил следното напътствие към Али (радияллаху анх):

„Не взимай решение, докато не изслушаш двете противникови страни! Можеш да дадеш правилно решение само когато изслушаш и двете страни!...”

(Ахмед б. Ханбел, т. 1, с. 90)

Когато Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) щял да се пресели от Мекка в Медина, упълномощил Али (радияллаху анх) да предаде имуществото и скъпоценностите, които му били поверени, на техните собственици. Дори враговете на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) останали смаяни пред неговата честност.

Свенливостта на *Пратеника на милостта*

Според думите на сахабетата Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) бил по-срамежлив дори от младо момиче с покрито лице. Никога не говорел на висок глас. Покрай хората минавал тихо и с усмивка. Когато чуел от някого нещо, което не му се нравело, не засягал човека. Тъй като изражението на лицето му отразявало неговото душевно състояние, хората около него били предпазливи в думите и поведението си. Заради своята свенливост Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) никога не се смеел на глас, само се усмихвал. В един хадис е казал:

„Свенливостта [хайа] идва от вярата и свенливият ще бъде в Рая. Безсрамието идва от коравосърдечието, а на когото сърцето му е кораво, ще бъде в Ада!...”

(Бухари. Иман, 16)

В друго предание се казва:

„Свенливостта [хайа] и вярата са заедно. Ако едното си отиде, и другото си отива!”

(Суйути. *Ел-Джамиу’с- Сагир,* т. 1, с. 53)

„Грубата дума не носи нищо друго освен срам! А скромността и възпитанието разкрасяват там, където се намират!”

(Муслим. Бирр, 78; Ебу Давуд. Джихад, 1)

Истинската скромност може да се придобие чрез „спомняне за смъртта”, посредством което сърцето се изчиства от любовта към земния живот. Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) постоянно повелявал на своите сахабета да се срамуват истински от Аллах. Веднъж, когато казали, че винаги прославят своя Господ със свенливост, Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) им отговорил, че истинската скромност изисква да пазят всички органи на тялото от харам (забранените неща) и да не забравят смъртта. След това казал, че онзи, който желае отвъдния живот, трябва да остави любовта към земния – тези ще са истински смирените пред Аллах.

(Тирмизи. Съфату'л Къяме, 24)

Отзивчивостта на *Пратеника на милостта* в искането на добро за хората

Не само болка изпитвал Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) към страданието на хората, а показвал и голяма отзивчивост по отношение на техния успех за избавяне от страданието. В Корана тази негова особеност е описана по следния начин:

„Дойде вече Пратеник при вас измежду вас самите. Тежко е за него вашето затруднение, загрижен е за вас, към вярващите е състрадателен, милосърден.”

(Ет-Тевбе, 9: 128)

В този айет Аллах Теаля отличава Своя Пейгамбер с имената *Рауф* (Състрадателен) и *Рахим* (Милосърден), които са присъщи на Него Самия.

Винаги желаел успех на хората и когато виждал, че вършат праведни дела, преставал да се бои за тях и искрено им се радвал.

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) не бил само доброжелателен лидер, а представлявал и пътеводител, подкрепящ с всичките си сили своята общност.

Един сахаби (сподвижник) попитал Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) как да разбере дали положението му е добро, или лошо.

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) му отговорил:

,,Когато желаеш едно дело за Ахирета (отвъдния живот) и ако то е лесно за теб да го извършиш, или пък пожелаеш едно земно дело и то е трудно за теб да го извършиш, знай, че несъмнено твоето положение е добро! Но когато пожелаеш едно дело за Ахирета и ако то е трудно за теб да го извършиш, или пожелаеш едно земно дело и то е лесно за теб да го извършиш, тогава твоето положение е лошо!...”

С делата, думите и нрава си Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) бил милост, която обгръщала всички хора. Най-големите трудности и изпитания по пътя на напътствието лежали на неговия гръб. По най-прекрасен начин изпълнявал своята Божия задача, която поел. Проявявал такова огромно търпение и стремеж, че понякога получавал Божие предупреждение да не погубва себе си.

Великото му благодеяние, което проявявал за благополучието на хората, е описано по следния начин в един айет:

„Не погубвай себе си, задето не искат да повярват!”

(Еш-Шуара, 26: 3)

Този айет е доказателство, че Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) желаел всеки човек да повярва в Аллах, за да може да се спаси от мъчението на Ада и да бъде милосърден и състрадателен.

Когато Хамза (радияллаху анх) чул, че Ебу Джехил посегнал на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), се разгневил поради ревностната си привързаност към своя род и го ударил със сабята си. После казал на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем):

„О, Мухаммед! Бъди спокоен, защото отмъстих на Ебу Джехил!...”

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) му казал:

„Отмъщението не ме успокоява. Но ако ти станеш мюсюлманин, аз ще се успокоя!”

Хамза (радияллаху анх) схванал тънкостта на този отговор и приел мюсюлманската вяра.

Благородното поведение и нравът на Расулюллах (саллялаху алейхи ве селлем) били далеч от чувството за каквато и да е мъст, свързана с материалното или пък с личността му.

Ясно е, че през своя живот никога не е отмъщавал за себе си. В хадис е казал:

„Аз ви възпитавам, без да изтъквам вашите недостатъци.”

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) никога не разкривал грешките на сахабетата си. Казвал:

„Какво ми става, та ви виждам по този начин?”

Свързвал техните грешки с мисълта си за грешно виждане.

Този велик Пейгамбер (салляллаху алейхи ве селлем), който е израз на милосърдие, дори когато наставлявал своя събеседник, се страхувал да не би да го засегне или обиди.

Тези особености се наблюдават както в делата, така и в словата му. Израз на превъзходния характер на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) е следното му обръщение:

„О, вярващи! Нека Аллах да ви пази в сигурност! Да ви наблюдава! Да ви пази от злините! Да ви помага! Да ви издига! Да ви напътства! Да ви пази от злочестия и да пази религията ви за вас!...”

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем), който е изпратен като милост за световете, бил удостоен с качествата на Аллах – *Гафур* (Опрощаващ) и *Рахим* (Милосърден), затова изключително се безпокоял за неверниците и отправял молби (към Аллах) да не влязат в огъня на Джехеннема. В отговор отново дошло Божие предупреждение:

„Не погубвай себе си от скръб по тях [о, Мухаммед], ако не повярват в това послание!”

(Ел-Кехф, 18: 6)

Затова Ебу Бекир (радияллаху анх), който взел най-голям дял от духовната благодат на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) и бил на върха на милосърдието, отправил следната молба към Аллах:

„О, Аллах! В Съдния ден стори моето тяло толкова голямо, че да не остане място за други в Джехеннема!”

Превъзходните сподвижници, които с любов придобили наука, благодат и добродетели от прекрасните беседи на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), като преодолели огромните разстояния, ги разпространили по целия свят.

Това е най-яркият пример за концепцията „Милосърдие към тварите заради Твореца” на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), която вдъхнал на сахабетата си.

Всеки получил своя дял от великодушието и щедростта на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем). Добротата и обичта му били като една река, която след като прелее, нахранва всичко с вода. Никой не си тръгвал от него гладен, жаден, без да му се обърне необходимото внимание.

Верността на *Пратеника на милостта*

Изпълнението на обещанието е качество, присъщо на пейгамберите, приближените раби на Аллах (*евлияуллах*) и на благодеятелните, както и средство за избавление от признаците на двуличието. Чрез него животът се направлява и подрежда. То е мярката на човечността и израз на добродетелта при отделните индивиди и народи. Хората ще постигнат толкова духовна хармония, доколкото съблюдават този морален принцип.

В това отношение Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) с недостижимата си преданост е пример за човечеството.

Айше (радияллаху анха) разказва следното:

„Веднъж при Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) една възрастна жена беше дошла да го посети. Между тях се водеше топъл и сърдечен разговор. След като жената си тръгна, го попитах:

„О, Пратенико! Обърна голямо внимание на тази жена! Любопитно ми е коя е тя?”

Каза:

„Когато Хатиджe (радияллаху анха) беше жива, тя ни посещаваше. (Знайте, че) Верността към обещанието идва от вярата.”

След битката при Хунейн при Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) дошла делегация. Тя поискала да бъдат освободени военнопленниците. Един от тях казал:

„О, Мухаммед! При нас има от твоите кърмачки и гледайки!”

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) с чувство за вярност казал:

,,Пленниците, принадлежащи на мен и на синовете на Абдулмутталиб, ги освобождавам. Свободни са!”

Заради тази вярност на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) мухаджирите и енсарите казали:

„И ние предаваме пленниците си на Расулюллах.”

Така били предадени хиляди военнопленници от племето Хевазин, без да се иска нещо в замяна. Тази постъпка е плод на недостижима вярност от страна на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) за кърмата, която е сукал като малък. Какъв прекрасен урок към един нечестив народ! Още повече, че понякога човек дори не си спомня за добрините, чиито следи са се загубили в миналото...

В повечето случаи думата *вефа* (вярност, преданост) съществува само в речниците.

Преди да почине, когато болестта му вече била напреднала, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) отишъл в джамията, за да се види със сахабетата си. След като се изкачил на минбера (амвон, катедра), казал:

,,О, мухаджири! Отнасяйте се добре към енсарите, защото хората се увеличават, но те не се увеличават. Те са ценни. Те ме подслониха. Отнасяйте се добре към добрите от енсарите, а на онези от тях, които вършат лошо, им прощавайте!”

Прекрасен пример за нас е верността на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), която изразил в знак на благодарността си за помощта към енсарите. Неговият живот е изпълнен с безброй прояви на признателност и вярност.

Преди да се пресели в Медина, когато враговете му кроели план го убият, той мислел как да върне ценностите, които били поверени от собствениците им.

В битката при Ухуд, когато погребвали шехидите, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) накарал да

погребат двама приятели шехиди в един и същи гроб и обяснил:

„Защото те и в земния живот бяха искрени приятели.”

Недостижимият нрав на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) се отразил и върху достойните сподвижници в зависимост от способностите и обичта им.

От Худейбийе Осман (радияллаху анх) бил изпратен от Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) в Мекка като посланик. Той казал на езичниците, че Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) и сподвижниците идват в Мекка с цел да правят таваф[29]. Те позволили само на него. Осман (радияллаху анх) отхвърлил това предложение и им казал:

„Докато Пратеникът на Аллах не направи таваф, и аз не ще направя!... Там, където Пейгамберът не е приет, и мен ме няма!...”

По това време в Худейбийе Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) приемал обета на сахабетата. Тъй като Осман (радияллаху анх) не присъствал, на негово място Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) поставил ръцете си една върху друга и казал:

„О, Аллах! Този обет е за Осман! Несъмнено той е в услуга на Теб и на Твоя Пейгамбер.”

Да бъдем истински вярващи зависи от това, какъв дял за сърцата си взимаме от чувствата на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

Едновременно с многобройните си чудеса за изграждане на човешката личност Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) придал красота и достойнство на културата и цивилизацията. Красивите слова, деликатните отношения и примерните дела, които обогатили културата и цивилизацията, се сбъднали чрез присъщите му дела, думи и поведение.

Тази необикновена революция, която се осъществила в личността на човека чрез възпитанието на Расулюллах

---

[29] Таваф – един от ислямските обреди, който се извършва чрез седемкратно обикаляне на Кябе по време по време на поклонение в Мекка.

(салляллаху алейхи ве селлем), е чудо, което няма равно на себе си.

Виждаме, че то не се е ограничило единствено в Арабския полуостров, а е преминало всички граници и се е разпростряло навсякъде във времето. Неговият поглед, слухът и чувствата му изпреварват материалното развитие. Изпреварват векове, обхващат всяко развитие, всеки успех и човешката история.

Дори в равновесието, което отредил между противоречивите страни на живота, няма ни най-малък недостатък и некомпетентност. В историята е невъзможно да се открие друга подобна личност, служеща за пример.

В различните общества се срещат хора (герои), които притежават прекрасни способности в отделни моменти от живота, но Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) е единственият пример за човек, у когото се събират всички превъзходства.

Следните наставления на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), който във всяко отношение е пример за общността си, са проява на висок морал:

Мухаддисите (учените по хадис) класифицирали превъзходния му нрав по следния начин:

1. Явно и скрито изпитва боязън от Аллах Теаля.

2. Не изоставя справедливостта нито при задоволство, нито при гняв.

3. Не разхищава нито при богатство, нито при бедност.

4. Дори близките да прекъснат връзките си, не прекъсва връзките с тях.

5. Почита дори онзи, който му е отнел нещо.

6. Прощава дори на онзи, който го угнетява.

7. Мълчанието му означава размишляване.

8. Говоренето му е *зикр* (споменаване на Аллах).

9. Погледът му е за поука.

Върху сабята на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) били изписани следните изрази:

„Прощавай на онзи, който те угнетява! Помагай на роднината си, който не се интересува от теб! Отвръщай с добро на

онзи, който ти върши зло! Казвай истината, дори тя да е в твой ущърб!”

Според предание на Хузейфе (радияллаху анх) Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Не бъдете [като] паразити! Те са онези, които казват: „Аз завися от хората – ако те се отнасят с добро, и аз се отнасям с добро, ако те се отнасят лошо, и аз се отнасям лошо.” Вие приемете за ваш принцип следното: Ако хората ви правят добро, и вие правете добро, ако пък ви сторят зло, не им отвръщайте със зло!”

В друг хадис е казал:

„Аллах не харесва във вас три неща:

1. *Клюкарството.*
2. *Разточателството.*
3. *Ненужния въпрос.”*

„Не се смей на нещастието на брат си; Аллах Теаля може него да избави, а теб да те подложи на същото нещастие.”

Онези, които изследват живота на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), ще установят, че винаги е бил милосърден, никого не е проклел, от един нечестив народ е успял да възпита голям брой известни личности. Въпреки че, когато бил в Таиф, децата и робите го замервали с камъни, подигравали му се, и дори когато сядал от умора, те го принуждавали да стане, Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) се молел за тяхното напътствие. В деня, когато завоювал Мекка и влязъл победоносно в града, откъдето преди десет години бил пропъден, проявил такава скромност и снизходителност, че не взел ключовете на Кябе от Осман бин Талха, който все още не бил мюсюлманин. Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) му казал:

„Днес е денят на доброто и време за изпълнение на обета.”

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) е единственият държавен водач, който преди да почине, не оставил никого за свой престолонаследник и нищо за семейството си, като казвал:

„Наследството на пейгамберите не се унаследява [от близките], а каквото оставим, е садака [подаяние] за мюсюлманите.”

Единственото му наследство и дар за неговата общност е неговият живот – прекрасният му пример.

В един хадис Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) обобщава своите принципи, които са прекрасен пример за всички:

„Богатството ми е марифет [познанието, да се познава истински Аллах], разумът е основата на моята вяра, любовта е моята същност, волята и решителността са превозното ми средство, споменаването на Аллах е ближният ми, доверието е съкровището ми, мъката е спътникът ми, науката е оръжието ми, търпението е ризата ми, задоволството е плячката ми, бедността е гордостта ми, въздържанието към светското е професията ми, увереността е силата ми, правдивостта е застъпникът ми, подчинението пред Аллах е достойнството ми, джихадът е пътят и методът ми, намазът е светлината на очите ми...”

Уважаеми читателю,

С всичко, което се постарахме да кажем дотук за най-великата личност според човешките възприятия, осъзнаваме, че още сме твърде далече от истината за него. Би било срамно да твърдим, че сме го описали по подобаващ нему начин. Думите, които може би изразяват нашата слабост, не представляват нищо друго освен искреното ни намерение и духовния ни стремеж. Той е един необхватен свят, в който можем да вникнем според силата и искреността на обичта си към него.

Нека Аллах Теаля отреди на всички ни да разтворим криле в небесата на този свят!

Амин!...

ХИЛЙЕ-И ШЕРИФЕ – ДОСТОЙНОТО МУ ОПИСАНИЕ

Речниковото значение на *хилйе* е украса, украшение, телесна и душевна красота, а преносният му смисъл е

описание на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) с човешкото слово.

Малко преди смъртта на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) Фатима (радияллаху анха) през сълзи му казала:

„О, Пратенико! Повече не ще мога да видя лицето ти!”

Тогава Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) извикал Али (радияллаху анх) и му казал:

„- О , Али! Опиши облика ми! Който види описанието ми, все едно, че ме е видял.”

Нахифи е казал следното:

„Когато някой изследва физическите и духовните качества на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) и се взре продължително време в него, Всевишният Аллах ще го опази от болести, неприятности и внезапна смърт. Ако го носи в себе си по време на пътуване, Всевишният Аллах ще го пази.”

Много ислямски автори са изразили своите виждания за достойнствата на описанието на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Дори в много ислямски страни все още съществува традицията мюсюлманите да наизустяват описанието на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) в желанието да го видят насън.

Заедно с това трябва да се знае, че колкото е невъзможно да се опише обликът на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), който е *нурун аля нур* (светлина върху светлина), толкова е трудно и хората да видят истината за него и да си го представят. За това в историята има един известен пример:

Съпругът на последователката на Мевляна – Гюрджю Хатун, бил назначен като управител в Кайсери. Тогава Гюрджю Хатун изпратила при Мевляна известния художник и стенописец на Селджукския дворец – Айню’д-Девле, за да му нарисува скришом портрет. По невнимание художникът се издал и разказал на Мевляна какъв е случаят. Мевляна с усмивка му казал:

„Изпълни, което ти е повелено, както пожелаеш!”

Айню’д-Девле започнал да рисува. Накрая забелязал, че нарисуваното няма нищо общо с образа, който стои пред него, и започнал отначало. Така станал свидетел, че докато рисувал, Мевляна двайсет пъти променил облика си. Художникът осъзнал своята слабост и се принудил да се откаже, защото

изкуството му изчезнало пред променящите се изражения на Мевляна[30].

Случилото се пробудило художника и го накарало дълбоко да размисли. В изумление, ужас и страх си казал:

„След като в тази религия приближеният на Аллах раб е такъв, то какъв ли ще е Пейгамберът?”

Този път той се отдал на въображението си, мислейки за Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) през друго кътче на сърцето си.

Доколко ли описанията на достойния облик на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) могат да изразят истината за него? Несъмнено всеки може да изобрази в сърцето си облика на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) в зависимост от обичта си към него (салляллаху алейхи ве селлем) и в рамките на ограничения смисъл на думите.

Въпреки своето безсилие решихме, че е подходящо да предадем доброжелателно описанието на облика на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) според степента, която преданията са се отразили в сърцата ни...

Описанието на достойния облик на *Пратеника на милостта*

Накратко в различни предания се казва:

Пратеникът на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) беше среден, почти висок на ръст.

Притежаваше хармонично средно телосложение.

Заради едрия му гръден кош и раменете му бяха широки.

Между лопатките на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) се намираше пророческият белег.

Костите и ставите му бяха едри.

“Кожата на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) беше бледорозова, светла, блестяща и по-мека от коприна. Достойното му тяло беше винаги чисто и излъчваше приятно ухание. Със или без парфюм от неговото тяло и от потта му се носеше миризма по-приятна, дори от най-приятната. Който го

[30] В момента тези портрети се намират в музея на Мевляна.

прегърнеше, цял ден чувстваше нежния му мирис, като че ли розата бе взела аромата си от Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем). Ако погалеше с благословената си ръка главата на някое дете, то се различаваше от останалите деца по приятната си миризма.

Когато тялото му се изпотеше, напомняше за роса по розовите листа. Брадата на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) беше гъста. Не я оставяше по-дълга от една педя. Когато почина, на главата и брадата му имаше двайсетина бели косъма.

Веждите на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) бяха като полумесец и несключени. Между тях се виждаше вена, която се подуваше, когато се ядосваше в името на Аллах.

Зъбите му бяха като бисери. Винаги използваше *мисвак*[31] и препоръчваше и на другите да го ползват често.

Миглите на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) бяха дълги и черни, очите – малко по-големи от обикновено, зениците – съвсем черни, а бялото – съвсем бяло. Очите му като че ли по рождение бяха намазани със *сюрме*[32].

Както притежаваше изключително съвършена духовна същност, така и физическата му красота нямаше равна на себе си.

Лицето на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) през нощта светеше като пълнолуние. Айше (радияллаху анха) казвала:

„Лицето на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) излъчваше толкова светлина, че в тъмното през нощта можех да вдяна конец в игла.”

Между лопатките му имаше божествен знак за неговото пророчество. Много сподвижници желаеха да го целунат. Когато умря, този божествен печат се загуби, което потвърди неговата смърт. (Тирмизи)

Тъй като тялото на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) беше от *нур* (светлина), когато почина, тялото му изобщо не беше се променило.

---

[31] Мисвак – клечка от клоните на дърво, която Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) използвал за да почиства зъбите си.
[32] Сюрме – черен прах за очертаване на клепачите.

Ебу Бекир (радияллаху анх) след като погледнал тялото му, натъжен, разчувстван и разплакан, казал:

„О, Расулюллах! И смъртта ти е хубава като живота ти!...”

След това допрял устните си в благословеното му чело.

Примери от превъзходния му морал и поведение

Благословеното лице на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) било най-красивото и най-чистото.

Когато Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) се преселил в Медина, един от еврейските учени – Абдуллах ибн Селям, с любопитство попитал за него и след като го видял, казал:

„Това лице не може да лъже!”; по-късно ученият станал мюсюлманин.

Синът на Ебу Ремсе казал:

„Показаха ми Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Когато видях Благословената светлина, казах: „Тази велика личност е истинският пратеник на Аллах.”

Красотата, величието, светлината и нежността му толкова изпъквали, че нямало нужда от друго чудо или доказателство, което да потвърди неговото пророчество.

Когато нещо не се нравело на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), веднага проличавало по лицето му, когато пък нещо му харесвало, пак по лицето му се усещало. Първата сътворена светлина е неговата. В чистото тяло на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) се съчетавали жизнеността, свенливостта и величието. Бил по-срамежлив дори от девствеица с покрито лице.

Не е по силите ни да опишем нежността на сърцето му!

Лицето на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) било сияйно красиво, думите – изразителни, движенията – нежни, езикът – красноречив, каквито били и неговите изрази.

Не изричал безполезни слова, а всяка негова дума съдържала мъдрост и наставление. Никога не злословел и не говорел празни приказки, а говорел така, че хората да го разбират.

Бил тих и скромен. Не се смеел на глас. Винаги бил усмихнат.

Будел страхопочитание у случайно срещналия го, а който контактувал и говорел с него, го заобиквал с цялата си душа.

Почитал всеки човек според достойнствата му. Изключително уважавал близките си. Както се отнасял към семейството и сподвижниците си – с нежност и любезност, така се отнасял и към останалите хора.

Особено много уважавал слугите си. Каквото ядял и обличал, със същото хранел и обличал и тях. Бил изключително щедър, почтен, милосърден, състрадателен. Когато трябвало, проявявал смелост, когато трябвало, проявявал смиреност.

Изпълнявал обещанията си и бил справедлив в своите оценки. С прекрасния си нрав, остроумие и проницателност превъзхождал всички хора и бил достоен за възхвала.

Накратко, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) притежавал прекрасен облик, превъзходно телосложение и съвършен живот.

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) винаги скърбял и постоянно размишлявал. Не говорел, без да има нужда. Мълчанието му било продължително. Когато казвал нещо, довършвал думите си. С няколко думи изразявал много неща. Думите изричал една по една; не били нито повече, нито по-малко. Въпреки че по рождение бил нежен, бил непреклонен и внушителен.

Когато се ядосвал, не се изправял от мястото си. Не се ядосвал, освен в случаите, когато се изказвало възражение и се потъпквала истината. Това продължавало, докато истината не намерела своето място. Чак тогава се успокоявал. Никога не се ядосвал заради себе си, не се защитавал и не спорел с никого.

Той никога не влизал без позволение в чужд дом. Когато се връщал вкъщи, разделял времето си на три части: първата – за Аллах (ибадет), втората – за семейството си, и третата – за себе си. Своето време разпределял между всички хора и никого не лишавал от внимание. Превземал сърцето на всеки един.

При всяко действие и ситуация Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) споменавал Аллах. Седял на различни места в джамията, за да не се превърне в традиция. За да не позволи да се превръщат определени места и постове в свещени и да не се проявява високомерие между хората, казал:

"Достойнството на определено място е свързано с достойнството на онзи, който сяда на това място!"

Когато влизал сред хората, сядал там, където е свободно, и желаел всеки да постъпва по този начин.

Всеки, който поискал него от него – съществено или не, – докато не му го даде, не намирал покой, а ако не можел да му помогне, с благи думи завладявал сърцето му.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) споделял мъката на всеки независимо какъв пост заема – беден, богат, учен или невеж; с човешкото си достойнство всеки бил равноправен в отношението си към него. Във всичките му сбирки господствали добродетелите: скромност, знание, свенливост, търпение, упование и доверие.

Никого не порицавал за постъпката му. Ако имало нужда от предупреждение, го предупреждавал по изключително деликатен начин, за да не го засегне. Не обвинявал човека заради недостатъка му и строго забранявал да се прави това. Всъщност подозрението на някого в нещо и търсенето на недостатъците му е забранено от Аллах Теаля.

Не говорил по теми, от които не може да се очаква *севап* (духовно въздаяние). Беседите на Расулюллах (селляллаху алейхи ве селлем) доставяли огромна наслада на слушателите. Когато говорел, всички го слушали толкова задълбочено, че Омер (радияллаху анх) казвал: "Ако птица кацнеше на главата на някого, тя можеше да стои там часове, без да отлети!"

Вежливостта и свенливостта му до такава степен се отразили на сахабетата, че дори задаването на въпрос към

Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) считали за нахалство. Когато при него идвал някой бедуин от пустинята и давал повод за дискусия, изчаквали, за да се възползват от знанието и духовността на Расулюллах (селляллаху алейхи ве селлем).

Неповторимата смелост на *Пратеника на милостта*

Не е възможно да се мисли, че има по-голям герой от Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

Страхът не съществувал у него. По време на трудности Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) проявявал търпение и непреклонност и не изпадал в страх и паника.

Когато дошли да го убият, прочел следните два айета от сура Йа Син и смело продължил по-нататък:

„... и сложихме на врата им окови до брадата, и са държани с вдигната глава. И сложихме пред тях ограда, и зад тях – ограда, и ги затулихме, та не виждат.”

(Йа Син, 36: 8-9)

Али (радияллаху анх) казва:

„Когато битката при Бедир беше в разгара си, понякога се прикривахме зад Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Той беше най-храбрият от всички и се намираше най-близо до редицата на неверниците.”

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) винаги заемал предна позиция при издигане словото на Аллах. В битката при Хунейн в ислямската армия първоначално се появило разколебаване, но Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) проявил твърдост и се втурнал сред редиците на врага, като непрестанно яздел животното си напред, с което стимулирал смелостта на сахабетата; накрая с Божията подкрепа дошла победата,

В един хадис се казва:

“Кълна се в Аллах, с мощта и волята на Когото живея, че желая да загина [шехид] по пътя на Аллах, после да се съживя и пак да загина...”

Особеностите на това превъзходно създание Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), които се опитахме да обобщим с ограничените възможности на словата, са само капки от

него, просмукващи се в съзнанието ни. Тайната в свързването с Аллах е приближаване към Книгата Му и *сюннета* (думите и словата) на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), т. е. към неговия превъзходен нрав и поведение – да се обича онова, което обичат Аллах и Неговият Пейгамбер, и да се ненавижда онова, което те ненавиждат. Разликата между това, което те обичат, и онова, което ненавиждат, е колкото между въздигнатите праведници и най-унизените сред унизените. Основният стимул за черпене от духовността на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) е любов към него и ненавист към онова, което му противоречи.

ГОРЕЩИТЕ ПЕСНИ НА ПОСЛОВИЧНАТА ЛЮБОВ КЪМ ПЕЙГАМБЕРА

(Аллах да го благослови и с мир да го дари)

Истинското ни сближаване с Мухаммедовата реалност се осъществява повече чрез любов, отколкото чрез разум! Имало дори пейгамбери, които желаели да бъдат от неговата общност, за да изпитат честта, удоволствието и насладата от следването му. Сияйната красота на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) засенчвала всичко в погледа на онези, които го обичали. Дори при най-обикновеното му желание те отговаряли с думите:

„О, Мухаммед! Бих жертвал майка си и баща си за теб.”

През месец рабиулеввел, когато той се родил, небесата се разтворили за милост и опрощение на вярващите.

В хадис Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) известил, че до Съдния ден ще има хора, които ще го обичат:

„*След мен от моята общност ще дойдат хора, които ще бъдат готови да жертват семействата и богатствата си, за да ме видят поне веднъж*!...”

О, Всевишни, включи и нас в групата на тези хора! Амин!

Великият поет Яман Деде – съвременник, християнин по произход, след като изпитал удоволствието от възприемането на Мухаммедовата реалност, просълзен от щастие и неописуемата си любов към Пейгамбера (салляллаху алейхи

ве селлем) станал вярващ. В едно от стихотворенията си пише:

И жаден да остана, и да умра по горещите пустини,
не ще почувствам болка.
В гърдите ми вулкани изригват, в океаните
не чувствам влага.
Дори пламъци да валят от небето и да ме докоснат,
не ще усетя.
О, Мухаммед! Изгорях, зарадвай ме с твоята красота!

Какво щастие е да затвориш очи и да жертваш душата
си по твоя път!
Не ще ли мога да се жертвам в твоята светиня,
о, Царю мой?
Очите ми, когато угасват, лесно се умира на един дъх.
О, Мухаммед, изгорях, зарадвай ме с твоята красота!

Сведох глава от немощ, лекът на това страдание е в теб.
Устните ми горят – постоянно споменават теб.
Когато пожелаеш, възнагради тоя раб.
О, Мухаммед, изгорях, зарадвай ме с твоята красота!

Сахабетата обикнали Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) до такава степен, че човек не може дори да я опише. Толкова силна обич може да се осъществи единствено чрез Божията любов и щедрост.

Една жена от рода на Дийнар, която в битката при Бедир загубила съпруга си, брат си и баща си, много обичала Расулюллах (саллеллаху алейхи ве селлем) и когато сахабетата я посетили, за да я утешат, тя първо попитала настоятелно:

„ - Расулюллах жив ли е?...”

След това помолила:

„ - Покажете ми го!”

Когато й показали Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), тя казала:

„Благодаря ти, о, Всевишни!... Ако не бях го видяла жив, нямаше да намеря утеха в този живот!...”

Тази възторжена любов изпъква и при предаването на хадисите. Когато достойните сахабета предавали неговите думи, треперели и пребледнявали от страх да не припишат нещо погрешно на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

Например, когато Абдуллах ибн Месуд казвал: „Кале Расулюллах!” (Пратеникът на Аллах каза!), се разтрепервал от притеснение. Предвид слабостта на човека да забравя, много от сахабетата, когато предавали думи на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), казвали: „Каза това или подобно на това...”

Всичко живо и неживо изпитвало огромна привързаност към Пейгамбера, и дори фурмовият дънер, върху който той правел *хутбе* (проповед), заплаквал когато Пейгамберът си тръгвал. Чудновата вода бликнала от пръстите му за неговата общност. Болните, които пиели от водата, с която взимал абдест, оздравявали. Хранещите се заедно с него чували как залъците прославят Аллах. Косми от неговата брада и коса, които се съхраняват в джамийските минбери, от столетия са милост за ислямската общност.

Той е водачът в Деня на съживяването (Съямет).
Той е застъпникът на грешниците.
Той плаче, когато казва: *„Общността ми, общността ми...”*

В неговата ръка ще бъде знамето на славата (*ливау ‘л-хамд*).
Всички пейгамбери ще са под неговата сянка...
Неговата ръка е първата, която ще отвори вратите на Дженнета...

Колко прекрасно изразява това поетът шейх Галиб:

Хутбето ти се чете върху духовния минбер на вечността.
Приема се твоето мнение в Съдния ден,
Песнопения се пеят за теб на трона на Аллах.
Достойното ти име се споменава на небето и земята.

Ти си Ахмед, Махмуд и Мухаммед,
Ти си нашият водач, потвърден от Аллах.

Групите, които до Съдния ден ще са привързани с любов към Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), са устремени с неговата обич и ентусиазма му. Успехът и щастието в земния и отвъдния живот, както и духовното усъвършенстване могат да се постигнат чрез любовта към Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Тази любов, подобна на огромна планина, си има и дълбока пропаст, а тя е омразата... или и двете заедно... По принцип ние сме

задължени, първо, да ненавиждаме онова, което противоречи на обичаното от нас, а не да обичаме онези неща, които противоречат на ненавижданото от нас. Защото любовта е на първо място и представлява дясното крило, а омразата е след нея и е лявото крило. Мюсюлманинът е в полет чрез тези две крила.

Хората, които обичаме или ненавиждаме, не се различават по телесна структура. Но едни излъчват светлина, а други тъмнина; това ги прави безкрайно различни.

Любовта ни към *Светлината на битието* и омразата към неговите противници символизират тази разлика.

Някога съществувала традиция върху печатите да се изписват кратки красноречиви слова или стихове. За да изрази обичта си към Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), Безм-и Алем Валиде султан изписала върху своя печат следните слова:

От мухаббета (любовта) се появи Мухаммед.
Каква полза има от мухаббет без Мухаммед?!
Чрез твоята поява Безм-и Алем достигна Недостижимия...

Един от големите учени на двайсети век, шехидът от Менемен – М. Есад Ербили, изразява своята гореща любов към Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) така:

О, любими! От появата на твоята красота пролетта гори,
розата гори, славеят гори, зюмбюлът гори, земята и трънът горят!...
Светлината на твоето слънце разпалва влюбените;
Гори душата, гори сърцето, горят и сълзящите очи!
Възможно ли е да се измият с толкова огън загиналите за любовта?
Тялото гори, кефинът гори, дори сладката вода, с която се измива шехидът, гори!...

В известната си *Су Касидеси* (Касида за водата) поетът Фузули изразява своята гореща любов:

О, око! Не наливай вода в огъня, който се разпали в сърцето ми!
Защото няма полза да се налива вода в този огън, който се
е разпалил от любов.
Не мога да разбера дали е цвят на вода цветът на въртящия се небосвод.
Да не би водата от окото ми да е обхванала въртящия се небосвод.
Нека градинарят да не хаби сили, за да полива розовата градина!
Не ще цъфне роза като твоето лице, дори да полее и хиляда
розови градини!

О, приятели! Ако умра с желанието да целуна ръката,
Направете от пръстта ми стомна и с нея поднесете вода на Любимия!...

За да стигне до мястото, където са стъпвали благословените крака,
Водата продължава устремно, разбивайки се от камък в камък.

Османската държава – най-разкошният след епохата на сахабетата период в ислямската история – била държава, в която всеки един – от падишаха до овчаря – се отличавал с любовта си към Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Падишахите на тази велика държава превърнали в традиции проявите на най-съвършените и безбройни почести към Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Всеки път, когато се споменавало името му, освен че отправяли благослов (*саляту селям*) към него, с почит поставяли ръка на сърцето си. Когато се четели редовете, пресъздаващи живота на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), всички слушали изправени. Нито един османски падишах не разрешавал да се четат пристигналите от Медина-и Муневвера (Озарения град) писма, преди той да поднови абдест; докато не целуне листовете и не се изправи на крак.

По време на ремонта на Месджид-и Небеви (Джамията на Пейгамбера) османците също показвали безкрайна почит и уважение, като поставяли всеки камък на мястото му след малък или голям абдест и *бесмеле* (споменаване името на Аллах). Връзвали и кечета[33] на чуковете си от страх да не би да безпокоят душата на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем).

Пак по това време групата „сюрре алайъ”[34], която се била насочила към Медина-и Муневвера, преди да влезе в града, отсядала наблизо. Там се подготвяли за духовната атмосфера, като взимали абдест, отслужвали *истихаре намаз*[35], отправяли

---

[33] Кече – парчета от мокра начукана вълна.
[34] Сюрре алайъ – керван, с който се изпращат пари и други подаръци от халифа за бедните и учените в Мекка и Медина.
[35] Истихаре намаз – извършване на намаз и отправяне на дуа, след което се

молби към Аллах и след духовния знак влизали да посетят гроба на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Когато се връщали, взимали със себе си пръст от Медина, която носели по родните си места за изцеление и благословия.

Османските паши, които имали задължението да пазят този град, оставяли превозните си средства далече от Месджид-и Небеви и с почит отивали пеша при Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), т. е. до неговия гроб.

А знаете ли, че в миниатюрите на османските падишахи пискюлът накрая на чалмите е от метла? – Правейки това, те се смятали за чистачи на Харамейни'ш – Шерифейн (двете светини – Мекка и Медина) и плащали заплатите на чистачите от свои пари.

Друг от многобройните примери за почит е следният: Султан Ахмед I накарал да изобразят върху чалмата му благословения крак на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) заедно със стиха:

Нека винаги като корона да нося на главата си
Благословеното стъпало на Пейгамбера.

Собственикът на този крак е розата на пейгамберската градина.
Ахмед, не стой! Долепи лицето си до стъпалото на тази роза!..

Великият падишах – Явуз Султан Селим хан, над всички неща поставил чрез стих един приближен раб на Аллах, който ще го отведе до истината за Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем).

Да бъдеш падишах на света е било излишна кавга;
Да следваш един приближен раб било най-превъзходното на света!..

Така изразил копнежа си и значението, което отдавал на възможността да се приближи до приятел на Аллах и Неговия Пейгамбер.

Азиз Махмуд Хюдаи изразява своята обич към Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) така:

Твоето идване, о, Пратенико, е милост и наслада!

ляга за сън, за да се разбере дали очакваното действие ще бъде полезно или вредно.

Твоята поява, о, Пратенико, е лек за влюбените (в теб)!

Бъди застъпник явно или скрито на Хюдаи,
Роб и просяк на твоята врата, о, Пратенико!

Айше (радияллаху анха) описвала светлото лице на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) по следния начин:

„Онези, които упрекваха Зюлейха и порязваха ръцете си, когато видеха Юсуф, ако бяха видели благословената красота на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), щяха да разкъсат сърцата си!...”

Големият учен хадисолог Имам Невеви до такава степен се приближил в поведението си до Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), че се отказал да яде диня през целия си живот, защото не знаел дали Пейгамберът (сдлляллаху алейхи ве селлем) ядял динята, като я чупел или я режел.

Големият приближен на Аллах – Сеййид Ахмед Йесеви, който разпространил светлината на исляма от Средна Азия до Балканите, когато станал на 63 години, накарал да му изкопаят ров, наподобяващ гроб, и казал:

„- От тази възраст нататък не ми е нужно да живея на земята!”

Така живял до края на живота си в един гроб, за да подражава изцяло на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем).

Имам Малик (радияллаху анх) в знак на уважение към земята, върху която е ходил Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем), в Медина-и Муневвера не се качвал върху животно и ходел бос. Когато при него идвал гост, за да го пита нещо за някой хадис, взимал абдест, навивал сарък на главата си, намазвал се с хубава миризма, сядал на високо място и чак тогава приемал този гост, т. е. най-напред подготвял себе си духовната атмосфера на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Проявявал изключителна вежливост, когато щял да преподава благословените му слова. Когато бил имам в Месджид-и Небеви винаги говорел на нисък глас. Когато тогавашният халиф – Джафер Мансур, проговорил с висок глас, той му казал:

„О, халифе! Снижавай гласа си на това място! Предупреждението на Аллах да не се говори на висок глас

пред Пейгамбера дойде за сахабетата, които несъмнено са много по-достойни от теб!...”

Същият имам Малик простил на валията на Медина, който го наскърбил, като му казал:

„Срамувам се да осъдя в Съдния ден човек, който е внук на Расулюллах...”

Когато поетът Нааби пътувал за Хадж и с групата се приближили до Медина-и Муневвера, той видял, че един паша нехайно изправил крака си към Равза-и Мутаххара[36] – гроба на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), от което много се натъжил. След това с голямо огорчение написал следните стихове, които изразяват уважението му към Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем):

Не проявявай неуважение към мястото на Любимия на Аллах.
Това е изгледът на Аллах... Това е гробът на Мустафа...
О, Нааби! Влизай в тази обител, като спазваш моралните правила!
То е благословеното място, където ангели обикалят,
а прага са целували всички пейгамбери!...

След тази тъга, която се изляла от сърцето му, и чудноватото известие на Расулюллах за сутрешния намаз от минаретата призоваващите за молитва на Месджид-и Небеви мюеззини четели тези стихове. Прекрасният дар от Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) трогнал до сълзи Нааби и така разчувстван, той влязъл в джамията...

Дори неодушевените предмети изпитвали любов към Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Али (радияллаху анх) разказва;

„Разхождах се заедно с Расулюллах в Мекка. Но един ден бяхме извън града. Всеки камък и дърво, покрай които минавахме, казваха:

„Ес-саляту весселяму алейке, я, Расуляллах!” (Привет и благослов на теб, о, Пейгамбер на Аллах!)

Когато Сюлейман Челеби казва: „Ти си една прекрасна светлина, на която спътник е слънцето.”, намеква, че и слънцето се движи безспирно.

---

[36] Равза-и Мутаххара – букв. пречистената градина, т. е. гроба на Пратеника Мухаммед.

Поетът Кемал Едиб Кюркчюоглу прекрасно изразява в стихове всеобщата любов и вълнение по обитателите на небесния свят, когато на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) се случил Мираджът (възнесението):

Задето видя лицето му през нощта Мирадж,
небето се прекланя до земята за благодарствен поклон.
Всяка вечер Светият Дух[37] с вълнение влиза в ихрам[38],
за да бъде част от почитаното място.
Който веднъж види Пейгамбера, загубва ума си
по красивото му лице!
И като изрича с възторг „Аллах, Аллах!", възжелава
още веднъж да го види...

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) е олицетворението на проявление на божествената любов, чрез която се усъвършенства и възвеличава вродената тленна любов. Несъмнено, когато вярващият излее пред Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) своята богобоязън и прекрасните си чувства и изчисти от душата си всички прояви на страстта, характерни за нея, това означава, че той му подражава и получава дял от неговата любов. Мевляна е казал:

„И двата свята са създадени заради едно сърце!" Помисли върху израза: „Ако не беше ти, ако не беше ти, нямаше да създам тази Вселена."

ОБОБЩЕНИЕ

Всичко, казано дотук, води до крайното и всеобхватно заключение, че колкото и да се почита Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) или всяко нещо, което частично напомня за него, това винаги е недостатъчно! Защото този велик Пейгамбер бил наречен от Великия Аллах, Който е далеч от човешкия разум, *Хабиби* (Любими). Всевишният Творец на вселената повелява:

„Аллах и Неговите ангели благославят Пророка. О, вярващи, благославяйте го и вие, и го поздравявайте с почит!" (Ел-Ахзаб, 33: 56)

---

[37] Светия Дух – ангелът Джибрил.
[38] Ихрам – встъпването в състояние на свещенодействие по време на хадж.

Аллах Теаля заедно с меляикетата Си го благославя. Тази истина от Корана ни посочва, че е невъзможно да бъдат достигнати превъзходството и съвършенството на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), да бъдат обхванати те от нашите представи и да се опишат с ограничените възможности на словата. Няма друго решение на това освен да се завърши с безкрайно мълчание!... Способността на нашите езици да го опишат е колкото напръстник в океана...

Блазе на онези вярващи, които изпълват сърцата си единствено с любов към Пейгамбера на Аллах и не се залъгват с фалшивите цветя от дивите градини!...

Нека да възприемаме неговата духовност и с всяка част от тялото си да се върнем при нашия Владетел...

Да се молим на Аллах, като се уповаваме на любовта към Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем)...

Нека Той бъде за всички твари в миналото, настоящето и бъдещето:

Благослов! Благодат! Милост!

Благослов за Гордостта на Вселената – Мухаммед Мустафа!

Благослов за Пейгамбера на двата свята – Мухаммед Мустафа!

Благослов за имама на двете джамии – Мухаммед Мустафа!

Благослов за дядото на Хасан и Хюсеин – Мухаммед Мустафа!

О, Всевишни Аллах! Съживи ни в Съдния ден с тази вяра!

ЧУДЕСАТА НА *ПРАТЕНИКА НА МИЛОСТТА* В СВЕЩЕНИЯ КОРАН

Всевишният Аллах, за да напъти рабите Си, освен че ги дарил с редица превъзходни качества, натоварил праведните сред тях с вродените им изключителни качества да бъдат техни водачи на останалите. Удостоените с откровение праведни раби са пейгамберите. Благословените пратеници, които представляват пример за подражание на общностите, са натоварени с три неща:

а) Да предават думите на Аллах;
б) Да пречистват душите (от неверието);
в) Да учат хората на Книгата (на Аллах) и на мъдрост.

Изпращането на пейгамбери е изключителен дар за хората. За да обхване цялото човечество, Аллах Теаля започнал с Адем (алейхисселям). Той е първият човек и пратеник.

Според закона на Аллах религията трябва да се подновява чрез някои допълнителни предписания в съответствие с развитието на обществото, за да не се допусне изопачаване на Божествените повели в процеса на увеличаващия се период в съществуването на хората и изпратените в тяхна помощ пейгамбери. Този процес започнал от Адем (алейхисселям) и продължил до последния пророк – Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). В Свещения Коран са споменати имената на двайсет и осем пейгамбери. Според преданията броят им е повече от двайсет хиляди. Трябва да се знае, че изпращането на пейгамбери на всеки народ, за да призовават към правия път е ислямска истина. В противен случай би било несправедливо да се наказват отклонилите се от правия път народи. Това развитие в Божието откровение било необходимо и завършило с последния пейгамбер Мухаммед Мустафа (салляллаху алейхи ве селлем). От този момент нататък докато свят светува свещеният Коран като завършек на откровението, според което събитията по всяко време и на всяко място ще се развиват съобразно него, ще дава отговор на всеки въпрос и проблем. От това произтичат недостижимото чудо и мъдростите на Корана.

Исторически факт е, че всеки пейгамбер се проявявал по много превъзходни начини в зависимост от нуждата в светната епоха. По времето на Иса (алейхисселям) най-разпространената наука била медицината, а най-влиятелните хора били лекуващите лекари. Поради това на Иса (алейхисселям) му било дадено чудото, което направило лекарите безпомощни: съживяването на мъртвите!... Чудото на Муса (алейхисселям), което накарало магьосниците да замълчат, се основава на същата мъдрост.

Тъй като пророчеството на Пратеника на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) се отнасяло за всяко време и място до Съдния ден, той притежавал компетентността, способността чудесата на предишните пророци, като стоял над всички тях. Ето защо повечето свои дела той извършвал съгласно човешките потребности, поради необходимостта да бъде постоянен пример за хората.

По времето на Пратеника (салляллаху алейхи ве селлем) били разпространени поезията, литературата и красноречието, затова най-уважаваните и тези, които будели най-голяма завист сред другите, били хората, отличаващи се със способностите си в тази насока.

Целта на чудесата била да въздейства върху всички, дори и върху онези, които били най-почитани и най-уважавани, за да последват пейгамберите. Затова чудото на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), допълващо другите чудеса, се основава на най-голямото от всички чудеса – Свещения Коран. Чудото е нещо необикновено, което се случва с пейгамберите и чиято цел е чрез него да се въздейства върху хората. Така Свещеният Коран, който бил низпослан на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), е път и средство за призоваването на хората към съдържанието му като едно недостижимо чудо. Поради това съдържанието на Корана, което е от Бога, но е представено на хората чрез ръката на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) като един вечен факел, въздействало дълбоко върху хората от „Щастливия век”, които разбирали от красноречие и ораторство, и ги накарало да последват Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Типичен пример е Омер (радияллаху анх), който последвал Пратеника (салляллаху алейхи ве селлем) с най-

лошото намерение (да го убие), но след като случайно чул малка част от Корана, със светкавична скорост преминал от едната крайност към другата и открил кармичното напътствие.

Затова заедно с неизброимите чудеса, като: избликналата от пръстите на Пратеника на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) вода; нахранването на стотици хора с малко количество храна; прекланянето на дърветата пред него с думите на почит „ес-Селяму алейке, я, Расулюллах!"; стенанието на дънера (Пратеникът на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) първоначално четял хутбетата си върху този дънер, но след известно време, когато бил направен нов минбер, той започнал да използва него, а дънерът не издържал на раздялата с Пейгамбера и започнал да стене), най-голямото и вечно чудо до Съдния ден ще остане Свещеният Коран.

Това е подтвърдено и в Книгата на Аллах. Всевишният Аллах повелява:

„И рекоха [неверниците]: „Защо не му бяха низпослани и други знамения от неговия Господ?" Кажи: „Знаменията са само от Аллах, а аз съм само явен предупредител." Не им ли бе достатъчно, че ти низпослахме Книгата, която се чете пред тях? В това има милост и поучение за хора вярващи."

(Ел-Аикебут, 29: 50-51)

Тези айети били низпослани поради желанието на ужасените и замаяни араби Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) да покаже доказателство за пророчеството си; айетите показват, че най-голямото доказателство и чудо е Коранът.

Свещеният Коран е последната Божия книга, която изцяло е плод на откровението.

Откровението е известяване по загадъчен начин на напътстващите заповеди и забраните от Всевишния Аллах чрез пратениците му за хората. Тъй като хората с ограничения си разум са неспособни да разберат Божиите и отвъдните истини, те са известени на пратениците чрез откровения от

страна на Аллах. Поради това Свещеният Коран е книга на чудесата, която всеобхватно представя Божиите и отвъдните истини.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем), когато получавал откровение, надскачал нормалното си човешко състояние и се издигал до положение на ангел. Затова в него се откроявали някои необикновени неща:

Благословеното му тяло натежавало; например, ако се намирал върху камилата си, тя се принуждавала да клекне, а ако стояла права, краката й се свивали до толкова, че сякаш щели да се счупят.

Зейд бин Сабит (радияллаху анх) разказва:

„Един ден бях при Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем). Тъй като бяхме много (седяхме на колене), коляното му се намираше върху моето. Изведнъж му дойде откровение. Тогава почувствах такава тежест, че се уплаших да не би да ми се счупи костта на прасеца. Кълна се в Аллах, ако до мен не беше Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), щях да изпищя от болка и да си отместя крака.” (Бухари, Тирмизи)

Понякога, когато получавал вахий (откровение), Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) изпадал в съсредоточаване, без да губи съзнание. От него излизали гласове, около него се чувал шум, наподобяващ рояк пчели, а благословеното му чело се изпотявало дори и в студено време.

Някои ориенталисти и немюсюлмани се опитали да обяснят това състояние с болестта епилепсия, но то нямало връзка с епилепсията. Защото:

1. Когато епилептикът е в криза, от жестоките болки той получава гърчове и се нарушава душевното му състояние, а след като кризата отмине, той се чувства отпаднал и изпитва силна болка. Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) обаче не изпадал в такива болезнени състояния, а напротив, приемал времето между откровенията като пренебрежение към себе си и с огромно желание чакал следващото откровение. А когато то дойдело, изпитвал неописуема радост.

2. Тези състояния, в които изпадал по време на получаване на откровение, не се проявявали всеки път. Понякога Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) не излизал от нормалното си състояние.

3. Както е известно и от медицината, болният от епилепсия изцяло загубва способността си да мисли, не усеща какво става около него и изцяло изгубва съзнание. А Пратеникът на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) чрез откровението, което получавал, съобщавал на хората айетите от Корана, който обединява най-съвършените образци в различните области: право, морал, служене, разкази, поучения и т. н.

Следователно трябва добре да се помисли: възможно ли е едно слово (Коранът), което остави немощни хората и джиновете да сътворят подобна дори на най-малката част от него, да бъде плод на болен от епилепсия човек? Всеизвестна истина, е че Свещеният Коран е дарен на Пейгамбера (салляллаху алейхи веселлем) и на човечеството от Всевишния Аллах.

4. Епилептикът в криза трепери силно, а такова явление при вахий не се наблюдавало, което показва колко неуместни са подобни твърдения.

5. Пак по време на криза епилептикът говори безсмислици, а по време на вахий при Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) това никога не се случвало. Коранът, който е низпослан на него, бил съвършен за хората, и всичко това е едно от доказателствата, което опровергава твърденията на опонентите му.

За съжаление, хиляди нещастни хора, болни от епилепсия, са живели на земята, но нито един от тях, разбира се, не е могъл да основе такава съвършена религия, която да е валидна за вселената до Съдния ден.

През 1848 г. един свещенослужител християнин се обърнал с молба към Френската академия на науките да подготвят доклад като вид съдебно потвърждение, че онова, което било низпослано на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), не е никакъв вахий, а е чисто и просто плод на епилептичноболен човек. Френските учени извършили задълбочени изследвания и съвсем безпристрастно отхвърлили молбата на свещенослужителя, като представили потвърден с доказателства научен доклад. От него ставало ясно, че извършеното от Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) няма никаква връзка с болестта

епилепсия, тъй като никой епилептик не би издържал да му бъдат низпослани 6666 айета[39].

Откровението е изцяло Божие дело. То е далеч от човешкото поведение и състояние, в което не може да има ни най-малка изкуствена намеса.

Например Коранът, който Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) донесе като Божи дар на човечеството, е изпълнен с различни неизброими чудеса. Искаме да представим някои от тях (чудесата) в Думите на Аллах (Келямуллах), в чиито тайни сме неспособни да проникнем напълно.

Стил и Красноречие

Стилът и красноречието са две от най-силните страни на Корана.

Красноречие означава изразяване по начин, който е най-подходящ за целта, темата и събеседника. Свещеният Коран осъществява това по най-прекрасния начин във всяка разглеждана тема. Той е шедьовър от гледна точка на красноречието. В думите, които използва, в изреченията, които съставя, и в значението, което изразява, не е възможно да се открие и най-малък недостатък.

Коранът е чудото на словото. С тази своя особеност той отправя предизвикателство към арабите, които по онова време били на върха на ораторството и красноречието, както и към всички джинове и хора да донесат до Съдния ден подобно слово.

В този смисъл Аллах Теаля повелява:

„Нека донесат слово, подобно на него, ако казват истината!"

(Ет-Тур, 52: 34)

Когато езичниците се оказали безсилни пред това Божие предизвикателство, Всевишният Аллах им предложил следните условия:

„Или казват: „Той си го е измислил". Кажи: „Донесете десет сури подобни на неговите - измислени - и позовете когото можете, освен Аллах, ако говорите истината!"

---

[39] Този доклад, преведен на турски от проф. Феридун Нафиз Узлук, е изложен сред изданията на турската изд. къща "Себил".

(Худ, И: 13)

„Или казват [за Мухаммед]: „Той го е измислил." Кажи: „Донесете една сура подобна на неговите и призовете когото можете освен Аллах, ако говорите истината!"

(Юнус, 10: 38)

„А ако се съмнявате в това, което сме низпослали на Нашия раб, донесете една сура, подобна на неговите, и призовете вашите свидетели - освен Аллах - ако говорите истината!"

(Ел-Бакара, 2: 23)

„Кажи: „И да се съберат хората и джиновете, за да създадат подобен на този Коран, те не ще създадат такъв подобен, дори един на друг да си помагат."

(Ел-Исра, 17: 88)

И до днес усилията на неверниците в опитите им да откликнат на това предизвикателство са безсилни и напразни.

Лъжепророкът Мусейлемету'л-Кеззаб, който се опитал да напише подобни на Корана сури, изпаднал в изключително смешно положение. А онова, което написал, не било нищо друго освен една комична глупост.

В началото някои сури започват с букви като: **„Елиф, Лям, Мим"; „Елиф, Лям, Ра"; „Ха, Мим"; „Йа син"** и т. н., които се наричат *хуруфу мукаттаа* (буквени съкращения). Някои от тях представят първия айет на сурата. Смисълът на тези айети е *мутешабих* (неясен), и единствено Аллах Теаля го знае. По повод хуруфу мукаттаа някои учени изразили следното мнение:

1. Като че ли чрез тези букви Аллах Теаля отправя следното предизвикателство към всички джинове и хора:

„Ето, Коранът, който държите в ръцете си, се състои от тези букви. Хайде! Ако сте способни, направете подобен на него!.."

2. Тези букви са литературен метод, който привлича вниманието и го подготвя за темата, която следва. Защото понякога, ако темата е скрита и в нея се навлиза с известни намеци и тайни, се получава по-голямо съсредоточаване на вниманието.

3. Тези букви показват, че ученето започва с тях. Защото арабите дотогава не знаели, че буквите могат да се четат поотделно. За пръв път научили това от Корана.

Накратко хуруфу мукаттаа съдържат тайна, която знае само Аллах Теаля, и са чудо на Корана, който с предизвикателството си остави човечеството безсилно.

Стилистични особености на Корана

Коранът не е поезия и проза, но обединява стилистичните особености и на поезията, и на прозата, в резултат на което съдържа превъзходна хармоничност и мелодичност. Всеки път, когато човек чете Корана, дълбоко в душата си усеща въздействието на тази мелодичност.

И най-малката промяна в текста на Книгата на Аллах веднага нарушава хармонията и. Един от съвременните ислямски учени, многоуважаваният проф. Мухаммед Хамидуллах, разказва следното по този повод:

„Когато се срещнах с един френски музикант, който приел мюсюлманската вяра, той ми каза, че няма хубава мелодичност, когато от сура Ен-Наср се чете айетът „**фи ди нилляхи ефваджа. Фе себбих...**”. Обясних му, че на „ефваджа” не бива да се спира, а да произнесе „ефваджен – фе себбих”, като слее буквата „н” и „ф”, и че след буквата „н” първо съвсем леко задържа като за буква „в”, без да поема въздух, и след това произнася буквата „ф”. Тогава директно ми отговори:

- Потвърждавам новоприетата си вяра! След твоето разяснение вече нямам никакви възражения към Корана и от гледна точка на музиката. Той е свидетелство за свръхчовешки качества и представлява истински величествена хармония. Кой би допуснал, че тази Велика книга може да се сравни с нещо сътворено от човек?!”

Чрез тази своя особеност Свещеният Коран оказал необикновено влияние върху сърцата на хората. Арабите встъпили на тълпи в исляма, чувайки го от устата на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем). Всички езичници по съвест приели стила и красноречието на Корана, тъй като не можели да измислят подобен на него. Отхвърляли го само защото не искали да следват един сирак.

След като чул част от Корана, един от видните езичници -

Велид ибн Мугийре, в неверието си казал следното, което се разкрива и в няколко айета:

„Размисли той и прецени, и – проклет да е! – как прецени! И отново – проклет да е! – как прецени! После погледна. После се намръщи и навъси. После се отвърна и се възгордя. И рече: „Това е само разпространена магия. Това е само хорска реч.”

(Ел-Муддессир, 74: 18-25)

Въпреки тези думи се вслушал в съвестта си. Силно впечатлен и замаян, казал:

„Кълна се в Аллах, че преди малко чух някои думи от Мухаммед, които не са нито слово на човек, нито слово на джин. Те са много благозвучни и приятни. Като дърво, чийто връх е с плодове, а земята – изобилна вода. Няма съмнение, че Коранът превъзхожда всичко и не може да бъде надминат.” Така съвестта му била принудена да признае недостижимото красноречие на Корана.

Неудържимите *мушрици* (езичници), които пречели на хората да слушат Корана, нощем тайно един от друг слушали с наслада Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), докато четял Корана в Кябе, а когато случайно се засичали, взаимно се упреквали с думите:

„Внимавайте никой да не разбере!... Ако хората узнаят за това, кълнем се, че много ще се засрамим и не ще можем да дадем никакво обяснение за поведението си!...” Порицали постъпката си и се споразумели повече да не я повтарят.

Тъй като смисълът на Корана силно въздействал на хората, езичниците вдигали шум, за да не го чуват останалите, или пък им забранявали да го четат.

Красноречието и благозвучността в изразите на Корана се пораждат от хармонията на звуците, т. е. от стила на превъзходната последователност на думите с техните букви, огласовки, удължени и скъсени срички. Коранът звучи с невероятна хармония, която при преминаването на един звук към друг въздейства най-силно върху сърцата. Дори онези, които не разбират смисъла му, се изпълват с удоволствие от неговото неповторимо благозвучие.

Стилът на Корана се основава на баланса между смисъл и израз. Когато говори по даден въпрос, използва най-красноречивия, силен и незаменим израз.

Така Книгата на Аллах поддържа това равновесие по начин, който е характерен само за Него, притежаващия качеството *Ел-Келям* (Говорещия). Дори и най-силните литератори останали безсилни.

Свещеният Коран представя разказите за предишните пророци, поуките от тях, историята, законодателството, диалектиката, разискванията, ахирета (отвъдния живот), Дженнета, Джехеннема чрез айетите, които едновременно заплашват и благовестяват в зависимост от важността на разказваното в цялостния му вид, като запазват същата хармония в стила и красноречието. И това показва, че Коранът е слово на Бога.

Коранът също така говори на хората, които живеят на различни места в различно време и чието ниво на знание е изключително различно. Тези, които слушат Свещената книга, я схващат в зависимост от своето разбиране, без да губят смисъла й. И тук Коранът надминава силата и възможностите на човека.

В стила на Корана има известни повторения, чрез които истините, върху които се акцентира, се запечатват в съзнанието и сърцето.

Тъй като стилът на Книгата на Аллах е насочен едновременно и към разума, и към сърцето, четящият изпитва спокойствие и радост.

Стилът на Корана е съвсем различен от този на хадисите (преданията) на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). Ако Коранът беше негово слово, задължително щеше да прилича на хадисите. Но такава прилика не съществува и е невъзможна. Защото разликата между Божието и човешкото слово е, както казва Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), колкото *„разликата между Твореца и творението”*. Въпреки че хадисите на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) заемат връхна точка пред човешкото слово, те по никакъв начин не може да бъдат сравнявани със стила и

красноречието на Божието слово.

Тъй като имитирането на Корана е извън човешките възможности, той е представен като книга, „в която няма никакво съмнение”:

„Елиф. Лям. Мим.

Тази Книга – без съмнение в нея – е напътствие за богобоязливите...”

(Ел-Бакара, 2: 1-2)

В него няма никакво противоречие, съкращение, недостатък и изопачаване.

Всевишният Аллах повелява:

„Нима не размишляват над Корана? И ако бе от друг, а не от Аллах, щяха да открият в него много противоречия.”

(Ен-Ниса, 4: 82)

„И дадохме в този Коран всякакви примери на хората, за да се поучат – Коран на арабски без изопачавания в него, за да се побоят!”

(Ез-Зюмер, 39: 27-28)

Коранът ще бъде под закрилата на Аллах Теаля до Съдния ден. Това е велика и мъдра книга, в която никога не ще може да проникне лъжата.

Всевишният Аллах повелява:

„Наистина Ние низпослахме Напомнянето (Свещения Коран) и Ние непременно ще го пазим.”

(Ел-Хиджр. 15:9)

„Онези, които не вярват в Напомнянето (Корана), след като дойде при тях... а то е защитена книга, която лъжа не я доближава нито отпред, нито отзад, и е низпослание от премъдър, всеславен.”

(Фуссилет, 41: 41-42)

Свещеният Коран като съдържание, идеи и изказ е цялостно послание, а словата на хората не всеки път притежават красота и гладкост. Те се променят в зависимост от положението и чувствата на пишещия или говорещия.

А словото и стилът на Книгата на Аллах отначало докрай са изпълнени с недостижима красота и гладкост. Смисълът,

съдържащ се в айетите, обхващащ всяко нещо от повелите, събитията отпреди сътворението чак до вечността, притежава строга последователност, истинност и хармония. Ако се вникне добре в него, ще е достатъчно да се разбере, че в Корана няма човешка намеса и че той е низпослан от Аллах.

Свещеният Коран запазил тази особеност от своето начало до днес и ще продължи да я пази. Аллах Теаля го защитил от всякакви промени, изопачения, прибавяния и съкращения. Например въпреки че в някои страни, които продължително време бяха под лапите на атеизма и в тях беше забранено да се изучава и преподава Коран, тъй като той е под закрилата на Аллах Теаля, в него не са настъпили ни най-малки промени и изопачения.

В СВЕЩЕНИЯ КОРАН НЯМА ЧОВЕШКА НАМЕСА!

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) никога не се намесвал в Корана. Много моменти от неговия живот потвърждават това.

Закъснение на откровението

Имало случаи, в които Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) трябвало моментално да дава отговор, но откровението закъснявало, както в описаната случка:

Когато се връщали от битката при Бени Мусталик, лицемерите наклеветили Айше (радияллаху анха), че е извършила прелюбодеяние. Интригата се разпространила като гръм.

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) не могъл да направи нищо. С въздържаност и свенливост казал само:

„За нея не знам нищо друго освен добро.”

След като разпитал и се посъветвал със сахабетата, казал на Айше (радияллаху анха):

„Виж, о, Айше! Чух такива думи за теб. Ако си невинна, Аллах ще те избави. Ако ли пък си допуснала този грях, моли се за прошка от Аллах!”

Това са думи на човек, който не знаел неведомото. Той щял да научи истината, когато Аллах Теаля го извести. След

един месец била низпослана сура Нур. Чрез нея се разбрало, че Айше (радияллаху анха) е невинна.

Ако Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) имал намеса в Корана, много лесно щял да нагоди своите думи към откровението и да постъпи според чувствата си.

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) желаел посоката за молитва (кълбе) да се промени към храма Кябе в Мекка. Затова бил принуден да изчака до шестнайсетия месец след *хиджра* (преселението). По-късно посоката за молитва била променена от Бейти Макдис (Акса в Йерусалим) към Кябе (Мекка). Аллах Теаля изпълнил желанието на Своя Пейгамбер и низпослал следния айет:

„Виждаме да се обръща твоето лице [о, Мухаммед] към небето. Ние непременно ще те обърнем в посока за молитви, която ще ти е угодна. Тъй че обърни лице към Свещената джамия! Където и да бъдете, обръщайте лице към нея! Дарените с Писанието знаят, че това е истината от техния Господ. Аллах не подминава техните дела.”

(Ел-Бакара, 2: 144)

Всичко, което се случва във вселената, е подчинено на Божията воля. Дори и есенното листо пада от клона по Божията воля. В противен случай във вселената щеше да настъпи анархия. Делата на пейгамберите също са свързани с волята на Аллах. Той, Всевишният, повелява:

„... и не говори той от себе си. Това е само откровение, което [му] се разкрива.”

(Ен-Неджм, 53: 3-4)

Не може дори да се помисли, че приживе пейгамберите се оказали каквато и да е намеса в низпосланите им книги. Всички промени и изопачения в Тората (Теврата), Библията (Инджил) и други книги са настъпили след смъртта на пейгамберите. А за Корана Всевишният Аллах повелява така:

„Наистина Ние низпослахме Напомнянето (Корана) и Ние непременно ще го пазим.”

(Ел-Хиджр, 15: 9)

Положението на тримата сподвижници Каб ибн Малик, Мураре ибн Рабиа и Хилял ибн Умеийе, които неоснователно отсъствали от похода за Тебук, били подложени на изолация,

докато им бъде прието покаянието. Останалите сподвижници прекъснали всякакви връзки с тях, не ги поздравявали дори. Тримата сподвижници трябвало да чакат, докато бъде низпослан айет за тях. Това чакане продължило петдесет дни, след което бил низпослан следният айет, който ги известил, че покаянието им е прието:

„И към тримата, които не излязоха [за битката]... Докато отесня за тях земята, макар и просторна, и душите им отесняха, и се убедиха, че няма избавление от Аллах, освен при Него. После Той се смили над тях, за да се покаят. Той, Аллах, е Приемащия покаянието, Милосърдния."

(Ет-Тевбе, 9: 118)

Ако Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) имал намеса в откровението, нямало да чака петдесет дни, а щял да отсъди положително или отрицателно.

В следните айети Аллах Теаля известява, че в Корана няма човешка намеса:

„И ако той Ни приписваше някакви слова, щяхме да го сграбчим с Десницата, после да му прережем аортата. И никой сред вас не ще Ни възпре от това."

(Ел-Хакка, 69: 44-47)

Порицаването на Пратеника чрез откровение

Понякога откровение идвало неочаквано за Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем). Така Коранът го известявал, че неговото виждане не е погрешно. Друг път откровението заповядвало нещо, което той не желаел, и ако за малко се забавел, непременно следвало тежко порицание. Това ставало и за най-незначителните неща.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) знаел, че съпругата на Зейд бин Харисе – Зейнеб бинти Джахш, която била дъщеря на леля му, след време ще стане негова съпруга, но заради лошите помисли на хората първоначално прикривал

това. Тогава бил известен с айет, че е погрешно да се премълчава Божията воля, а трябва да се обявява:

„И ето, казваш на онзи, когото Аллах облагодетелства и когото ти облагодетелства: „Задръж съпругата си при теб и бой се от Аллах!" И спотаи ти в душата си онова, което Аллах разкри, и се притесни от хората, а Аллах повече заслужава да се боиш от Него. И когато Зейд се раздели с тази жена, Ние те оженихме за нея, за да нямат вярващите притеснение [да се женят] със съпругите на осиновените си деца, след като те са се разделили с тях. Повелята на Аллах непременно се изпълнява."

(Ел-Ахзаб, 33: 37)

Осиновяването било традиция от епохата на невежеството. С този айет се заповядвало на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) да се ожени за бившата жена на осиновения от него Зейд бин Харисе, с която се развел. Редом с това ислямското право премахва осиновяването. И Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) казал в прощалното си обръщение (*веда хутбеси*):

„Детето принадлежи на този, в чието легло се е родило."

Веднъж в къщата на Зейнеб бинти Джахш Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) пил шербет от мед и затова останал при нея по-дълго време. Другите му съпруги Айше и Хафса проявили ревност и решили да му кажат, че когато отива при тях, усещат дъх на цветен прашец. Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) им отвърнал, че не е докосвал цветен прашец, след което добавил:

„Значи пчелата, която прави меда, яде цветен прашец!"

Тогава се заклел, че никога вече няма да пие шербет от мед. Тъй като клетвата му била погрешна, Аллах Теаля го известил с айет:

„О, Пророче, защо си възбраняваш онова, което Аллах ти е разрешил, стремейки се да угодиш на своите съпруги. Но Аллах е опрощаващ, милосърден."

(Ет-Тахрим, 66: 1)

Ако в Корана имаше човешка намеса, Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) би представил този

противоречащ на желанието му айет според собствените си чувства.

Затова, че приел своеволните мотиви на осемдесет души, които не се включили в похода за Тебук, и ги извинил, като им позволил да не вземат участие в него, на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) бил низпослан като лек укор следният айет:

„Аллах да те извини [о, Мухаммед]! Защо им разреши [да останат], преди да ти се разкрият онези, които казват истината, и без да си узнал лъжците?”

(Ет-Тевбе, 9: 43)

Когато Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) помолил Аллах да опрости чичо му Ебу Талиб, бил низпослан айетът:

„Не подобава на Пророка и на вярващите да молят прошка за съдружаващите, дори да са роднини, след като им стана ясно, че те са обитателите на Ада.”

(Ет-Тевбе, 9: 113)

В този айет също се отправя лек укор към Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

Когато искреният и правдив Абдуллах – синът на главатаря на лицемерите Абдуллах бин Убей бин Селюл, настоятелно помолил Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) да отслужи молитва за умрелия му баща, бил низпослан следният айет:

„И никога не отслужвай молитва за техен покойник, и не стой на гроба му! Те не повярваха в Аллах и в Неговия Пратеник и умряха нечестивци.”

(Ет-Тевбе, 9: 84)

Тези знамения са достатъчни, за да се разбере, че Коранът е твърде далеч от каквато и да е човешка намеса.

В битката при Бедир мюсюлманите пленили 70 неверници. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) се посъветвал със сахабетата как да постъпи. Омер (радияллаху анх) поискал те да бъдат убити, а група сподвижници поискали да им се вземе откуп и да бъдат освободени. Накрая било прието предложението на групата сподвижници. След това били низпослани айетите:

„Не подобава на пророк да има пленници, докато не е воювал по земята [с неверници]. Вие искате благата на земния живот, а Аллах иска [за вас] отвъдния. Аллах е Всемогъщ, Премъдър. Щеше да ви засегне огромно мъчение за онова, което сте придобили, ако преди това Аллах не бе отсъдил...”

(Ел-Енфал, 8: 67-68)

Причините за низпославането на тези порицаващи айети се основават на следното:

1. При положение, че мюсюлманите са слаби, освобождаването на езичниците става повод за тяхната мощ.

2. Мотивът за водене на война в исляма е възвеличаване името на Аллах и разпространяване вярата в единството Му. След като целта е такава, тези айети показват, че освобождаването на пленниците в замяна на откуп е търговия, която отклонява от основната цел.

Както и другите знамения, така и тези са категорично доказателство, че Коранът е чист от човешка намеса.

Друга поучителна страна от последните айети е следната:

Тъй като в началото не било низпослано знамение, Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) дал своето становище по въпроса. Тези айети критикуват личното мнение, чрез което се пренебрегва най-доброто, а се взима предвид по-маловажното. Айетите известяват, че решението за пленниците е грешно, но въпреки това се приема (от Аллах). Това успокоило Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) и сахабетата му. Следователно айетите са порицание в малко по-различна форма.

В следващото знамение се изяснява, че тази грешка е опростена:

„... затова яжте от придобитото във война – позволено, приятно, и бойте се от Аллах! Аллах е Опрощаващ, Милосърден.”

(Ел-Енфал, 8: 69)

В момент, когато Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) разяснявал исляма на някои видни личности от племето Курейш, при него дошъл един слепец на име Абдуллах бин Умму Мектум, който по-рано станал мюсюлманин, и го прекъснал с молба да го научи на

религията. Но тъй като не искал да засегне събеседниците си, Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) не му обърнал внимание, а слепецът повторил настоятелно няколко пъти молбата си, от което Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) останал недоволен. По-стигнало го Божие порицание:

„А онзи, който е безразличен, с него си се заел. И не е твоя грижа, че не се пречиства. А от онзи, който е дошъл при теб с упоритост и е богобоязлив, от него ти се отклоняваш. Ала не! Това е поучение и който пожелае, той се поучава...”

(Абесе, 80: 5-12)

Упрекът и критиката в тези айети са отправени заради незначителните неволни грешки, допуснати от Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем). Такива грешки допускали и останалите пейгамбери. Те са свързани с Божията воля и са насочени към определена цел:

Първа причина. Въпреки че за пейгамберите е гарантиран Раят, те трябва да осъзнаят, че са слаби, и да проявяват старание в изпълнението на задълженията си, като знаят, че се намират под Божията благосклонност.

В айет се казва:

„Непременно ще разпитаме онези, при които отиде пратеник, и ще разпитаме изпратените. И всичко ще им разкажем със знание. Ние не отсъстваме.”

(Ел-Араф, 7: 6-7)

Втора причина. Избраните раби трябва да проявяват милосърдие по време на такива критики и да странят от подобни дела, за да достигнат нрава на Корана.

Трета причина. Общностите (хората) да видят, че и пейгамберите са хора с човешки качества, и да не ги обожествяват.

Ако тези горчиви критики и упреци в айетите били думи на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), изразяващи съжаление за неуместното му решение, той не би говорил толкова ясно за себе си. Тоест не би ли прикрил недостатъците си по тези въпроси?

Получаване на обобщено откровение

Понякога откровението идвало *муджмел* на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем). *Муджмел* означава: изрази, чийто смисъл е обобщен, без конкретизиране. За тълкуването им е необходимо разяснение.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) не можел, сам да разяснява обобщения смисъл на айети, докато не получел от Аллах Теаля откровение с тяхното тълкуване. Като пример можем да споменем знамението:

„На Аллах е онова, което е на небесата и което е на земята. Дали показвате какво е в душите ви, или го скривате, Аллах ще ви подири сметка за него...”

(Ел-Бакара, 2: 284)

След като бил низпослан този айет, сподвижниците си помислили, че ще бъдат отговорни и за онова, което неволно минава през сърцата им, и казали:

„О, Пратенико, как ще понесем този айет?”

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) отговорил:

„Какво говорите? Нима искате като хората на Писанието да кажете: „Повярвахме, но се противопоставихме?”

Тъй като значението на айета било неясно, той не добавил никакво разяснение. Безсилен, посъветвал сахабетата си да се отдадат на Аллах и да се уповават на него. След известно време било низпослано знамение, което разяснило неясното значение:

„Аллах възлага на всяка душа само според силите ѝ. За нея е онова, което е придобила, и против нея е онова, което е придобила. Господи наш, не ни наказвай, ако сме забравили или съгрешили! Господи наш, не ни натоварвай с бреме, каквото стовари върху онези преди нас! Господи наш, не ни натоварвай с това, за което сме немощни! И се смили над нас, и ни прости, и ни помилвай! Ти си нашият Закрилник. Подкрепи ни Ти срещу невярващите хора!”

(Ел-Бакара, 2: 286)

Този айет спомогнал на сподвижниците да разберат, че за скритите помисли ще бъдат отговорни „според силите си”.

Пратеникът на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) не правел никакво разяснение на неясен айет, докато не дойде

друг, който да го разтълкува. Това е една пророческа истина и неоспоримо доказателство, че Свещеният Коран е източник от Бога. А в обратния случай или не се давала никаква информация, или пък се правело някакво повърхностно разяснение. Фактът, че не се изпадало в такова положение, е друго доказателство за чудото на Корана.

През шестата година по хиджра, когато истината победила лъжата, било взето решение да се направи *таваф* на Кябе. След като се насочили към Худейбийе, камилата на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) – Касва, клекнала. Сподвижниците се опитали да я подкарат отново към Кябе, но тя по никакъв начин не тръгвала, след което казали:

„Касва се инати и затова клекна.”

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Касва не се инати. Тя няма навика да кляка, а я възпира Онзи, Който възпря действията и на Ебрехе.”

Това било разтълкувано като знак от Аллах Теаля за Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), т. е. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) искал да каже, че: *„Както Аллах Теаля възпря слона на Ебрехе, така сега Той възпира и моята камила!”*

Станало ясно на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), че не им се позволява да влизат в Мекка нито насилствено, нито по мирен начин.

Тъй като не могли да разберат същността на случилото се, сподвижниците се ядосали. На пръв поглед решението, да не се влиза в Мекка, било против интереса на мюсюлманите. Но Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) се подчинил на Божия знак, без да познавал мъдростта му, и не продължил със сподвижниците към Мекка.

В тази случка, която изглеждала като поражение, въпреки заповедта на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем)

Омер (радияллаху анх) изразил свое мнение, а той му отговорил:

„Аз съм Пратеникът на Аллах и не мога да Му се противопоставям. Той е моят помощник!”

Решенията, които били взети в мирното споразумение от Худейбийе с езичниците, на пръв поглед също били срещу мюсюлманите. Тогава била низпослана сура *Фетх*. В нея се

разкривали дълбоката мъдрост и благовестията в това дело. По-късно станало ясно, че връщането, което било смятано за несправедливост и поражение, всъщност било явна победа...

Тази случка, която първоначално била необяснима за Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), в следващите две години се изяснила. Например в периода на това мирно споразумение много хора били удостоени с исляма, като за две години броят на мюсюлманите достигнал броя на тези, които по-рано вече били приели ислямската вяра.

В Корана има много подобни примери. Тъй като се стремим да покажем чудесата му, не можем да навлизаме в излишни подробности. Защото описанието на чудесата би заело повече от една книга.

Когато получавал откровение, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) се стремял веднага да повтаря низпосланите айети от страх да не ги забрави, като мърдал устните си.

Ако Коранът е слово на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем), щеше ли той да изпитва нужда незабавно да преповтаря низпосланото? Аллах Теаля го възпрял от това със следните айети, като взел откровението под Своя закрила:

„Не си движи езика с това Слово (о, Мухаммед), за да избързаш [да го запомниш]! Да бъде събрано [в твоите гърди] и четено [от теб] е Наша грижа. И когато го четем, следвай неговото четене! После неговото разясняване е Наша грижа.”

(Ел-Кияме, 75: 16-19)

„Всевишен е Аллах, Истинския владетел! И не избързвай [о, Мухаммед] с [четенето на] Корана, преди да завърши неговото откровение за теб! И кажи: „Господи, надбави ми знание!”

(Та Ха, 20: 114)

И тези айети са доказателство, че Коранът не е негово слово, а има божествен произход.

След като Осман ибн Маз’ун починал, една жена от *енсарите* (мединските мюсюлмани) казала:

„Аз свидетелствам, че Аллах Теаля го издигна на висока степен.”

Тогава Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Откъде знаеш, че Аллах го издига на достойна степен?”

След това допълнил, че за покойника може да се желае добро и да се отправят молби (към Аллах) за него:

„Като всеки смъртен и той почина и желая да има добър край...”

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) дори по този повод изразил своята смиреност и казал:

„Аз като Пейгамбер на Аллах не знам какъв ще ми е краят!...”

Ясно е, че Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) се чувствал слаб и отдаден (на Аллах), а когато човек иска да потвърди думите си, той говори твърдо. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) изпитвал слабост и отправял *дуа* (молел се на Аллах). Оттук се разбира, че е безумно да се твърди, че Коранът, който съдържа безброй вести от неведомото, е написан от Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем). Той открито заявява, че не знае неведомото.

КОРАНЪТ ИЗВЕСТЯВА ЗА НЕВЕДОМОТО

Свещеният Коран съобщава за неведомото. Следователно той е истинско чудо и представя свързаните с миналото факти съобразно истината.

През VII в. в Мекка нямало нито едно научно учреждение, нито някой, който да притежава обща култура в научните области. Всички исторически факти били единствено няколко противоречиви персийски приказки под формата на легенди, донесени от местните търговци. Но в Корана фактите за миналото, които представляват едно завършено цяло, не могат да бъдат сътворени като плод на остроумието и проницателността на който и да е човек.

Щом е така, нека разумният човек помисли! Възможно ли е един неграмотен човек, произлязъл от невежо общество, да бъде създател на Корана, без да има божествен произход? Разбира се, че не!... И това показва, че всички факти, които Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) съобщил, са откровение от Аллах, Който повелява:

„Това е от вестите на неведомото, Ние ти го разкриваме. Не бе ти при тях, когато хвърляха калемите си – кой от тях да се грижи за Мариам. Не бе там и когато се караха.”

(Али Имран, 3: 44)

„Това е от вестите на неведомото, които ти разкриваме [о, Мухаммед]. Не беше ти при тях [братята на Юсуф], когато се наговаряха за своето дело, лукавствайки.”

(Юсуф, 12: 102)

„Преди нея ти нито книга можеше да четеш, нито да пишеш с десницата си. Иначе празнодумците щяха да се усъмнят.”

(Ел-Анкебут, 29: 48)

„Ние ти разказваме най-хубавите разкази с откровението, което ти дадохме в този Коран, макар че преди него ти бе от нехайните.”

(Юсуф, 12: 3)

Действително по онова време (в Мекка) по повод унищожението на племената Ад (адитите) и Самуд (самудяните) имало някакви вести, но под формата на

легенди. А Свещеният Коран вече ги представял в поучителна форма и в съответствие със съвременната историческа наука и философия.

Според дарените с Писанието (евреите и християните) *Ас-хабъ кехф* (хората в пещерата) останали триста години. А Коранът известява, че те пребивавали в пещерата триста години, към които били добавени нови девет. Тази разлика от девет години се дължи на разликата между Слънчевата и Лунната година. Аллах Теаля повелява:

„И прекарали в пещерата си триста години и още девет.”

(Ел-Кехф, 18: 25)

През VII в. в Мекка невежеството във всяка област достигнало крайната си степен. Например в областта на математиката не съществували събирането и изваждането; числата и нулата били неизвестни; изразявали се и се пишели единствено само чрез думи. Когато бил низпослан този айет, мекканците както в другите области, така и в областта на аритметиката тънели в голямо невежество. Тогава откъде е можел да знае този Пейгамбер, произхождащ от неграмотно общество, това точно изчисление? В Корана има изключително много подобни разказани вести, които са далеч от човешкия разум. Как може описваните неща да се кажат от едно невежо общество и от един неграмотен човек?

Учител на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) бил Аллах Теаля. По време на Божиите повели учител му бил и Ер-Руху’л-Емин (ангелът Джибрил). Задачата му била да предава дословно на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) повелите на Всевишния Аллах.

Коранът низпослал и вести, свързани с бъдещето. Те се осъществявали на практика постепенно, както той е известил, и продължават да се осъществяват и днес.

Низпосланото в Корана никога няма да загуби своята валидност. То винаги изпреварва науката и знанието. Всевишният Аллах повелява:

„Онези, които не вярват в Напомнянето, след като дойде при тях... а то е защитена книга, която лъжа не я

доближава нито отпред, нито отзад, и е низпослание от премъдър, всеславен.”

(Фуссилет, 41: 41-42)

Книгата на Аллах (Коранът) е пълна с факти, свързани както с миналото, така и с бъдещето. Всички те изцяло отговарят на истината.

Колко погубени цивилизации има, които са оставили нещо в историята! Тя е пълна с убити пейгамбери, със загубени, съкращавани или изопачавани Божии книги. Аллах Теаля е известил, че Коранът ще бъде предаван и запазен от изопачавания:

„Наистина Ние низпослахме Напомнянето и Ние непременно ще го пазим.”

(Ел-Хиджр, 15:9)

С този айет е известено, че Коранът ще остане вечноустойчив и под Божията закрила, както никоя друга книга.

Преди да получи откровение, на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) и през ум не му е минавало, че ще стане пейгамбер. Всевишният Аллах разкрива тази истина така:

„И не си се надявал, че на теб ще бъде поверена Книгата, но това е милост от твоя Господ. Никога не поддържай неверниците!”

(Ел-Касас, 28: 86)

Единствен пазител на религията е Аллах Теаля:

„И ако пожелаем, Ние ще отнемем онова, което ти разкрихме – после не ще си намериш покровител срещу Нас – но само по милост от твоя Господ [не ще го отнемем]. Наистина благодатта Му към теб е голяма.”

(Ел-Исра, 17: 86-87)

Според ясния смисъл на този айет единствената причина Коранът да не се изопачава е „Божията закрила”.

Между римляните и *меджусиите* (огнепоклонниците) имало война, в която победили огнепоклонниците. Езичниците, които искали да се възползват от това, казали на мюсюлманите:

„Вие си мислехте, че чрез книгата ще добиете превъзходство над всички. Но ето че огнепоклонниците победиха римляните, които са дарени с Писанието.”

По този начин езичниците се опитвали да прекършат вярата и волята им. По-късно Аллах Теаля низпослал следните айети, които щели да всеят мъка у езичниците и да вдъхнат радост у вярващите:

„Елиф. Лям. Мим. Ромеите бяха победени на най-близката земя. Но след поражението им те ще победят след няколко години. На Аллах е повелята и преди, и след това. В този ден вярващите ще ликуват с помощта на Аллах. Помага Той комуто пожелае. Той е Всемогъщия, Премъдрия.”

(Ер-Рум, 30: 1-5)

По онова време Византия била толкова отслабнала, че никой дори не можел и да предположи, че след това поражение отново ще завоюва победа.

Само Коранът с категоричност казвал:

„Обещано е от Аллах. Аллах не нарушава Своето обещание, ала повечето хора не разбират.”

(Ер-Рум, 30: 6)

Накрая Великият Аллах изпълнил обещанието Си. Историците са единодушни, че след по-малко от девет години римляните победили персите.

В деня на тази победа мюсюлманите също победили езичниците в битката при Бедир.

(Тирмизи)

След като в Мекка натискът на езичниците се засилил, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) отправил молба да настъпи криза, каквато настъпила по времето на Юсуф (алейхисселям). Тогава били низпослани айетите:

„Изчакай Деня, в който небето ще донесе явен дим! Той ще обгърне хората. „Това е болезнено мъчение.”

(Ед-Духа, 93: 10-11)

В хадис, предаден от Бухари, се казва:

„Когато някой от глад погледнеше към небето, пространството между него и небето му се привиждало като дим.”

В продължението на айетите се казва:

„Ние ще отмахнем за малко мъчението, но пак ще се върнете. В този Ден най-силно ще ги сграбчим. Ние отмъщаваме.”

(Ед-Духан, 59: 15-16)

В тези айети се разкриват три вести от неведомото:

1. Че трудностите ще се облекчат.

Например езичниците отишли при Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) и поискали от него да се помоли за дъжд. След това Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) разтворил ръце и отправил следната молба:

„[Неверниците ще кажат:] Господи наш, премахни от Нас мъчението! Ние вече вярваме.”

(Ед-Духан, 59: 12)

След това Аллах Теаля им пуснал малко дъжд.

2. Че езичниците отново ще подготвят измами и капани.

Езичниците се отказали от своето обещание, че ще повярват. Върнали се в предишното си положение и подготвили битката при Бедир, за да поразят мюсюлманите.

3. Че след това на езичниците ще им бъде отмъстено.

В битката при Бедир ги сполетяло Божието наказание – били убити седемдесет най-видни личности от езичниците и около седемдесет били пленени.

Преди това за Велид бин Мугийре били низпослани айетите:

„... когато му бъдат четени Нашите знамения, казва: „Легенди на предците!” Ще го бележим по носа.”

(Ел-Калем, 68: 15-16)

В битката при Бедир наранили носа на Велид бин Мугийре. През целия му живот тази рана останала като Божи белег.

През този ден се осъществило и друго Божие обещание:

„Ще бъде разгромено множеството и ще обърне то гръб в бяг.”

(Ел-Камер, 54: 45)

Във връзка с тази истина Омер (радияллаху анх) казал:

„Когато бе низпослан този айет, се почудих за кой ли народ става дума. Но не можех да предположа, защото ние, мюсюлманите, тогава бяхме много слаби. Но после видяхме, че в битката при Бедир Пейгамберът на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) повтаряше този айет. В този ден се осъществяваше едно съвсем ново чудо от Корана.”

В началото вярващите дежурели при Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем), за да го предпазят от евентуални опасности. Но след като бил низпослан айетът: **„...Аллах ще те защити от хората...”** (Ел-Маиде, 5: 67), дежурствата били прекратени. На сахабетата, които с отдаденост и любов не спали цели нощи, за да го пазят, казал:

„Вече може да си ходите, защото Аллах се зае да ме защитава.”

(Тирмизи)

В битката при Затуррика, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) бил отседнал под едно дърво. Закачил сабята си на него и легнал да си почине. Един от езичниците, който дошъл там, видял, че Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) е сам и спи, веднага взел закачената на дървото сабя и застанал пред него. В същия момент Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) се събудил и не проявил никакъв страх, когато врагът му казал:

„Не се ли страхуваш от мен?!”

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) отговорил:

“Не!”

Езичникът му казал:

„А сега кой ще те избави от мен?”

Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) се изправил и му казал:

„Аллах ще ме избави. Остави сабята!”

Човекът се разтреперал пред твърдостта и величието на Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) и подплашен, оставил сабята.

(Муслим)

Дори в най-страшните моменти Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) проявявал безстрашие и се уповавал на Аллах.

Подобна на тази случка е станала и в битката при Хунейн. В този ден мюсюлманите се разпръснали, а Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) останал сам сред враговете. И в това опасно положение той препускал със своята камила срещу редиците на неверниците и се опитвал да им каже: „Ето ме сред вас съм. Направете каквото можете!" После на висок глас казал:

„Аз съм истински Пейгамбер, няма лъжа в това. Аз съм синът на Абдуллах, син на Абдулмутталиб."

Враговете изпаднали в нечуван страх пред недостижимата му храброст и по никакъв начин не могли да му навредят. Аллах Теаля отново подкрепил великия Си Пейгамбер чрез Своята невидима армия (ангелите) и прогонил врага със собствените си ръце.

След преселението *енсарите* (помощниците мединци) посрещнали *мухаджирите* (преселниците), като в отговор на това всички арабски езичници се обединили в едно. Сподвижниците лягали и ставали с оръжие. Питали се помежду си:

„Дали ще дойде ден, когато няма да се страхуваме от никого другиго освен от Аллах?" Тогава бил низпослан айетът:

„Аллах обеща на онези от вас, които вярват и вършат праведни дела, че ще ги остави наследници на земята, както остави и онези преди тях, и непременно ще укрепи тяхната религия, която Той им избра, и в замяна след страха ще им дари сигурност..."

(Ен-Нур, 24: 55

„Написахме Ние в псалмите подир Напомнянето, че Моите праведни раби ще наследят земята."

(Ел-Енбия, 21: 105

Именно след кратко време ислямските армии напредвали с намерението по целия свят да разпространят „Великото слово на Аллах", като поставили на колене най-мощната държава на

своето време – Византия, и погребали в историята Персийската империя.

Когато Фараонът започнал да се дави във вълните на Червено море, се принудил да каже, че вече е вярващ. Аллах Теаля не приел тази негова вяра, приета от отчаяние, и му казал:

„Сега ли? А се възпротиви ти преди и бе от сеещите развала.”

(Юнус, 10: 9;

„Днес спасяваме твоето тяло, за да бъдеш знамение за онези след теб. Ала мнозина от хората са нехайни към Нашите знамения.”

(Юнус, 10: 92)

(Тоест, когато те бе сполетяла беда, се усмири, а когато бе избавен от нея, отново се възпротиви! Тъй като и този път ще постъпиш по същия начин, твоята вяра вече е невалидна.)

Ислямският учен Земахшери дава следното тълкувание на този айет:

„Ще те хвърлим на брега на морето. Ще запазим тялото ти непокътнато, здраво, голо за поука на идните поколения.”

Чрез направените през последните години изследвания на брега на морето бе открито тялото на Фараона, сложено по лице. В момента то е изложено за поука в Британския музей. Това е едно от чудесата, за което Аллах Теаля известява в Корана и ще продължи до Съдния ден.

НАУЧНИТЕ ОТКРИТИЯ В КОРАНА

Има много айети в Корана, които хвърлят светлина върху постиженията и откритията в различните области на науката. Това са чудесата на Корана, свързани с бъдещето.

Основната цел на Книгата на Аллах обаче е да представи вярата в Аллах, служенето на Него, както и самата книга да служи като напътствие за хората. Всички теми, които засяга, са представени съобразно тази цел. Едновременно с това темите за природните науки целят да поучават хората, а информацията, която предлагат, е абсолютно еднаква с истината. Това е друго чудо на Корана, което ще продължи до Съдния ден. То отново потвърждава величието на тази Книга. Научните постижения, които продължават да се множат, потвърждават фактите от Корана. Можем да споменем следните примери:

В областта на биологията

Коранът представя оригинални сведения за размножаването при човека и оформянето на ембриона, които модерната наука едва наскоро откри. Тези сведения са представени по-подробно в 5. айет от сура *Ел-Хадж* и в 12.-14. айет от сура *Ел-Му'минун*:

„О, хора, ако се съмнявате във възкресението, [вижте как] Ние ви сътворихме от пръст, после от частица сперма, после от съсирек, после от късче, сякаш надъвкано месо – оформено и неоформено, за да ви изявим [Нашата сила]. И оставяме в утробите когото пожелаем за определен срок, после ви изваждаме като деца, после [ви препитаваме], за да стигнете своята зрелост. И някой от вас умира, а някой от вас бива доведен до най-окаяната възраст, и тогава не знае нищо, след като е знаел. И виждаш земята безжизнена, но когато изсипваме вода върху нея, тя се раздвижва и набъбва, и отглежда всякакъв прелестен вид."

(Ел-Хадж, 22: 5)

„Сътворихме Ние човека от подбрана глина, после го оставяме – частица сперма – на сигурно място, после от частицата сперма създаваме съсирек и създаваме късче като надъвкано месо, и от късчето създаваме кости, и покриваме костите с плът, после го оформяме в друго творение. Благословен е Аллах, Най-прекрасният Творец!"

(Ел-Му'минун, 23: 12-14)

Душевният мир на човека е създаден със способността да достигне Всевишния Аллах. От друга страна, физическата му структура представлява велико и превъзходно изкуство на Великия Аллах. В тези айети Всевишният Създател насочва вниманието към Великото Си Изкуство. Друга мъдрост от тези знамения е, че човекът преминава от една първоначална несъразмерност в най-красива форма.

Въз основа на тези айети, свързани със сътворяването, Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) в едно от преданията си разяснява следното:

„Наистина сътворението на всеки един от вас се събира в утробата на майка си за четирийсет дни във вид на капка течност, после се превръща в нещо, което се закачва, за четирийсет дни, след това – в късче сдъвкано месо, отново за четирийсет дни, после му се изпраща ангелът, който вдъхва живота у него, и на този ангел му се заповядват четири неща: да записва неговото препитание, срока на неговия живот, неговите дела и дали ще бъде нещастен, или щастлив.”

(Бухари, Муслим)

През първите четирийсет дни в майчината утроба ембрионът се представя според хадиса като съсирена течност. Тъй като през това време започват да се оформят голяма част от органите, Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) е използвал израза „се събира в утробата”, и това изразява абсолютната еднаквост с истината.

Между четирийсетия и осемдесетия ден ембрионът е в етапа на закачващо се. От осемдесетия до сто и двайсетия ден е в етап на късче сдъвкано месо. На сто и двайсетия ден, т. е. в началото на четвъртия месец след оплождането, се изпраща *мелек* (ангел), който му вдъхва живот.

Когато съпоставим фактите от Корана и свещените хадиси с откритията на модерната биология в тази насока, виждаме абсолютна еднаквост. А знанията, които представя Коранът, не били известни никъде преди XIX век. Книгата на Аллах по ясен и елементарен начин преди 14 века съобщила тези факти, за чието откриване по-късно са били необходими векове. Много са специалистите ембриолози немюсюлмани, които са потвърдили Корана, след като се запознали с тази истина. Единият от тях е проф. д-р Кийт Л. Мор[40].

Канадският проф. д-р Мор, след като разяснил в книгата си по ембриология етапите на развитие на ембриона в майчината утроба, съпоставил тези знания с айетите от Корана и признал, че Коранът е абсолютно еднакъв с науката, и дори че с

---

[40] Отделните пасажи от нашата книга, които представят възхитата на чуждите учени пред Корана и срещите с тях, са взети от сборника на научните конференции на Абдулмеджид ез-Зиндани.

примерите и фактите които излага, изпреварва медицинската наука.

Проф. Мор установява, че термините *нутфе* (сперма), *алека* (закачващо се) и *мудга* (късче сдъвкано месо), т. е. тези три етапа (които са описани в Корана и хадисите), отговарят на научните истини и същевременно хвърлят нужната светлина в областта на медицината. Етапът, който се нарича *нутфе* (капка течност), обхваща всички области на научното изследване. Етапът *алека* (нещо, което се закачва) е в положение на закачен съсирек кръв. Етапът *мудга* означава късче сдъвкано месо. Ако се погледне формата му, ще се види, че е като сдъвкано месо, по което има следи от зъби. В резултат на тези изследвания проф. Мор остава силно възхитен от Корана и Пратеника на Аллах (салляллаху алейхи ве селлем) и с пълна увереност потвърждава това чудо на Книгата на Аллах отпреди 1400 години.

Коранът разкрива тези и подобни на тях потвърждения така:

„И дарените със знанието виждат, че онова, което ти бе низпослано от твоя Господ, е истината и води към пътя на Всемогъщия, Всеславния.”

(Себе, 34: 6)

Освен това на конференция проф. Мор признава следното пред истините за ембриологията, които представя и Коранът:

„Изключително съм щастлив затова, че ви представих тази конференция във връзка с чудесата на Корана и Сюннета!

Крайно ме изуми представянето преди 14 века от неграмотен човек на научните истини, които съвременната наука и технологиите едва сега откриват, и след като оцених изследванията си, стигам до извода, че Коранът е (Божие) откровение.”

Освен споменатите айети относно сътворяването в сура *Ез-Зюмер* се казва, че етапите на развитието на човека се осъществяват в три обвивки:

„... И ви сътворява Той в утробите на майките ви – творение подир творение в три тъмнини...”

(Ез-Зюмер, 39: 6)

От биологична гледна точка се доказва, че тези три тъмнини са три места, през които зародишът преминава в своето развитие.

Председателят на главния научен отдел по анатомия проф. д-р М. Консън също бил силно впечатлен от представените в Корана етапи на развитие. Поразили го истините, съдържащи се в етапа *мудга* (късче сдъвкано месо).

Късче сдъвкано месо... Оформено от зъбите – Като останали следи от зъби върху сдъвкано месо... Цялото с размери около 1 сантиметър (може би колкото залък).

В *мудга* се намират всички особености на човека. Само че едните са в действие, а другите все още не са. Медицината не може да намери термин, с който да опише това състояние. Ако каже, че органите функционират, има и такива, които не функционират; ако пък каже, че не функционират, има такива които функционират. А Коранът описва това като „**оформено и неоформено сдъвкано месо**" и по този начин преди повече от 1400 години с един всеобхватен термин е разрешил този въпрос.

Така проф. д-р Консън, който първоначално отхвърля фактите от Корана, но по-късно се принуждава изцяло да ги признае, дори през това време научава много други истини, като накрая убедено заключава:

„Да, този Коран, който хвърля светлина върху науката, е Слово на Аллах. С времето неговите истини една по една ще се разкрият и ще се осъществят думите на Великия Аллах:

„Всяка вест си има определено време и ще узнаете."

(Ел-Енам, 6: 67)

През XVII в. емпиричната наука, преди да бъде открит микроскопът, защитавала тезата, че спермата преминава в утробата изцяло в човешка форма, и не знаела, че човекът се оформя поетапно. Това твърдение продължило и през XVIII в. Дори до средата на XIX в. учените не могли да достигнат до истината, че човекът се оформя поетапно. Но тъй като в последно време има много нови технически възможности, учените можаха да направят необходимите изследвания и

накрая стигнаха до истините, които Коранът изтъкнал преди повече от 1400 години.

Въз основа на това може да се каже, че ако всички научни дейности завършват с правилен резултат, истината, която щ се установи, не ще бъде нищо друго освен потвърждение на Корана. Както когато някога той твърдял, че „слънцето се върти”, а науката била против това, днес, след като тя откри истината, стига до извода, че слънцето наистина се върти; по същия начин и всички останали истини ще се осъществя според напредъка на науката. Цялото човечество ще се принуди да се убеди в истинността на Корана.

Доказахме как още преди повече от 14 века, когато науката биология не била позната, книгата на Аллах съобщила биологични истини, които се потвърждават от съвременната, усъвършенстваща се всеки ден биологична наука. А това е още едно от доказателствата за величието и недостижимостта на Корана.

В областта на дактилоскопията

Науката, която изследва отпечатъците от пръстите, установи, че през целия живот на човека върхът на пръстите му не с променя и че отпечатъците от пръстите на всеки човек с различни. Поради това най-сигурният метод, който органите на реда и съдебната система използват за установяване самоличността на всеки човек, са отпечатъците от пръстите. Тази истина е открита и започва да се прилага към края на XIX в., Коранът още много по-рано е съобщил за особеностите и върховете на пръстите чрез следния айет:

„Нима човек смята, че Ние не ще съберем костите му? Наистина Ние можем да възстановим и върховете н пръстите му.”

(Ел-Кийаме, 75: 5)

Както лицата на хората са различни, така и отпечатъците с пръстите им изцяло се различават, затова са сътворени в различни форми. Оформянето на тази изключително изящна тъкан в толкова малко пространство е дело на Великия Творец, Който притежава безкрайна мощ и знание и е

сътворил с лекота всичко – от най-малкото до най-голямото творение – като една невероятна и съвършена система.

В областта на дерматологията

На медицински симпозиум учени споделили някои от научните истини в Корана с Декана на Медицински факултет от Университета в Тайланд, Кейн-Мейн, проф. д-р Таджейсън. Първоначално той не им обърнал сериозно внимание и казал:

„Тези неща ги има и в нашите будистки свещени книги.”

Поискали му доказателство. Направил изследвания, но не могъл да открие нищо във връзка с тези твърдения. Повторно изследвал разясненията на Свещения Коран и съжалил за първоначалната си реакция. Поискал извинение от мюсюлманските учени, с които спорил.

По-рано проф. Таджейсън работил по въпроса за болката и стигнал до следния извод:

Когато кожата бъде обгорена, тя губи своята чувствителност и за да възвърне отново тази си способност, е необходима нова кожа. С други думи, тъй като болката се чувства чрез кожата, когато тя изгори, нервите губят чувствителност и по този начин на изгореното място вече не се чувства болка, защото мозъкът е този, който контролира чувствителността посредством кожата. Следователно кожата е областта, където нервите извършват своята функция. И когато кожата е напълно изгоряла, нервите вече не могат да изпълняват функцията си. Затова е необходима нова кожа. След като се създаде нова кожа и тя се облече на тялото, отново се създава системата за чувстване на болката.

На проф. Таджейсън, който стигнал до този извод, му било показано следното знамение от Свещения Коран:

„...Онези, които не вярват в Нашите знамения, ще ги изгаряме в Огъня. Всякога, щом кожата им се опече, я сменяваме с друга кожа, за да вкусят мъчението. Аллах е Всемогъщ, Премъдър.”

(Ен-Ниса, 4: 56)

Проф. Таджейсън бил шокиран от този айет. Признал че Свещеният Коран не може да бъде човешко слово. След като се върнал в страната си, на първата организирана от него

конференция петима от учениците му станали мюсюлмани. По-късно на седмия медицински конгрес, състоял се в Рияд, с радост потвърдил: „И аз станах мюсюлманин.” След това отдал своя живот на Корана.

Образуването на млякото

Информацията, която представя Свещеният Коран, за елементите, които образуват млякото, и за мястото в тялото на животното, където то се образува, напълно съвпада със съвременното научно заключение. В айет в този смисъл се казва:

„И в добитъка има поука за вас. Даваме ви да пиете от онова, което е в стомаха му помежду нечистотии и кръв чисто мляко, приятно за пиещите.”

(Ен-Нахл, 16: 66)

За споменатите в айета черва и кръв, свързани с образуването на млякото, се разбира едва сега, след развитието на химията и физиологията. По времето на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) природните науки били напълно неизвестни. Това се установило едва на прага на XXI век. Що се отнася до кръвообращението, то е открито от английския учен Харви, който живял десет века след идването на Корана.

Поради наличието на айет в Корана, който представя такива знания, и предвид времето, когато бил низпослан, по никакъз начин не може да се твърди, че това са думи на човек.

Майчината кърма

Би било уместно да се спомене и една истина, свързана с майчината кърма. В Свещения Коран се повелява детето да се кърми цели две години:

„А майките да кърмят рожбите си две пълни години...”

(Ел-Бакара, 2: 233)

„И повелихме на човека да се отнася добре с родителите си... Носи го майка му в слабост връз слабост и го отбива в две години...”

(Лукман, 31: 14)

Съвременната наука, която постоянно се развива, също установи, че майката трябва да кърми детето си. Това има важно значение за нейното здраве и за здравето на бебето.

Майчината кърма е съвършена храна, съдържаща в себе си божествена сила. Тя съдържа жизненоважни за детето витамини, хормони, защитни вещества и ензими, които се борят с микробите, както и някои елементи, които ще повлияят за оформянето характера на детето.

Протеинът в майчината кърма, който е основен елемент в храната на човека, съдържа захар, мазнини, фосфор и всякакви витамини в комбинация и количество, полезни за организма на бебето. Тези вещества са систематизирани от Аллах Теаля.

Майчината кърма съдържа имунни вещества, които през първите шест месеца предпазват бебето от всякакви микроби. Поради тази и други причини е биологически необходимо детето да се храни само с кърма, особено през първите шест месеца.

Според развиващата се наука срокът на кърмене е цели две години, защото черният дроб е много претоварен от произвеждането на кръв, а останалите органи са в процес на развитие. Медицината безусловно приема, че развитието на бебето през първите две години е най-важният период за него.

Отново медицината казва, че у майката, която кърми бебето в период от една до две години, настъпва биологично подновяване, в резултат на което се наблюдава по-малък риск от рак на гърдата. Противоположно на това майките, които не кърмят, са в риск от здравословна гледна точка.

За да се осъществи най-полезният резултат, е необходимо кърменето да продължи цели две години. Това отново е чудо, от Свещения Коран.

Освен това, както е споменато в 23. айет от сура *Ен-Ниса (4)*, едни от жените, с които е забранен бракът, са „**сестрите по кърмене**”.

„Под възбрана са за вас майките ви, дъщерите ви, сестрите ви, лелите ви, вуйните ви, дъщерите на брата и дъщерите на сестрата, и жените, които са ви кърмили, и сестрите ви по кърмене...”

Според ислямското законодателство в рамките на двегодишния период на кърмене се установява „братство по кърмене”. Кърменето след втората година не установява такова братство. След втората година майчината кърма до голяма степен губи основните си качества.

Кърмата се образува с появата на детето в утробата на майката. Ако до втората година друго дете суче дори и малко от тази кърма, се установява братство по кърмене. Кърмата се появява след раждането на детето, а детето, което суче от нея, унаследява същия характер. Тоест установява се братство с подобни качества в характера. Поради това чрез споменатия айет ислямът забранява брака между братя и сестри. Както бракът между родни брат и сестра е забранен, така е забранен и между брат и сестра по кърмене.

Без съмнение, в тази забрана има много мъдрости, които се знаят, и някои други, които все още днес не са известни.

В областта на астрономията

От стари времена има теории за това, коя е първичната материя във вселената и за произхода й, но и до днес този въпрос не е изяснен напълно. Истината е, че чрез усъвършенстващите се теории фактите и чудото на Свещения Коран във тази връзка се изясняват по-добре.

„Не виждат ли неверниците, че небесата и земята бяха съединени, а Ние ги разделихме? И сторихме от водата всяко живо същество. Не ще ли повярват?”

(Ел-Енбия, 21: 30)

„После се насочи към [сътворяването на] небето, а то бе дим...”

(Фуссилет, 41: 11)

Убежденията на съвременните астрофизици в тази насока съвпадат с разясненията на тези айети.

Когато коранични факти за произхода на Земята били представени на проф. д-р Юшили Козайн, директор на Токийския научноизследователски център, той попитал:

„- Кога е низпослана тази книга?”

Отговорили му:

„- Преди 1400 години.”

Шокиран, той казал:

„Несъмнено, тази книга гледа на Вселената от върха. Вижте как всяко нещо е видяно до най-малката подробност и е описано по съвършен и недостижим начин!... Няма нещо, което да е скрито за нея!”

На своя конференция проф. Козайн заявил, че съвременната наука вече има своите ясни потвърждения за възникването на Земята и другите небесни тела; че първоначално те били купчина втвърден газ и се образували в резултат на взрив. В този момент му били представени фактите на Корана, от които останал силно изненадан.

Коранът нарича тази първоначална материя *духан* (дим). Терминът силно впечатлил професора, защото дотогава науката наричала състоянието на втвърдения газ мъгла, а мъглата, която се състои от студ и вода, е била далече от истината. С определението *духан* (дим) Коранът направил вярно описание и същевременно уточнил възникналата реакция и отделилата се от нея температура. Следователно преди 1400 години Свещеният Коран предоставил на човечеството съвършени знания за истината, които едва сега се откриват от учените. Съвсем ясно следният айет представя това чудо:

„И дарените със знанието виждат, че онова, което ти бе низпослано от твоя Господ, е истината и води към пътя на Всемогъщия, Всеславния.”

(Себе, 34: 6)

И кой знае! Този айет може да е пълен с изненади за истината, която ще бъде разбрана в бъдеще!...

Попитали проф. Козайн как е възможно Коранът да представя толкова подробни факти, отнасящи се до науката, щом досега тя е открила съвсем малка част от тези тайни? Той отговорил:

„Не е възможно тези факти да бъдат човешко слово! Ние, учените, можем да се задълбочим в една конкретна област, а Коранът по неоспорим начин обхваща и представя всички науки за вселената! Никой човек не разполага с такива всеобхватни и съвършени научни способности! Отсега нататък пътят на научния ми живот ще минава през Корана!

Ще разширявам предишната си научна ограниченост чрез него!”

В Корана има айети, които сочат, че Земята е кръгла. В един от тях се казва:

„Сътвори Той небесата и земята с мъдрост. Той заставя нощта да следва деня и заставя деня да следва нощта...”

(Ез-Зюмер, 39: 5)

В този айет изразът *теквир* (юкеввиру) означава навиване на нещо около кръгъл (като глава) предмет, подобно на навиване на чалма.

Изразът *теквир* описва един обективен феномен, който се наблюдава на Земята. Онази част от въртящото се около оста си земно кълбо, която е към Слънцето, е светла, т. е. това е денят. Но понеже земята се върти, осветената част се променя. При въртенето си светлата част става тъмна, а тъмната – светла. Значи нощта следва деня и денят следва нощта. А това показва, че повърхността на Земята е кръгла. Така с израза теквир от този айет се обяснява, че формата на Земята е кръгла и че тя се върти.

Като доказателство, че Земята се върти, учените приемат следните айети:

„И ще видиш планините – мислиш ги неподвижни, а те отминават, както облаците отминават...”

(Ен-Немл; 27: 88)

За движението на Слънцето и Луната се казва:

„И слънцето е устремено към своето местопребивание. Така е отредил Всемогъщия, Всезнаещия. И на луната отредихме фази, докато заприлича на изсъхнала палмова клонка. Нито слънцето може да настигне луната, нито нощта да изпревари деня. Всички по своя орбита плават.”

(Йа Син, 36: 38-40)

През VII в. не можело дори да се помисли, че Слънцето и Луната се движат кръгообразно по определена траектория. Суеверията за тяхното движение били много. Дори когато Ибрахим, синът на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем), починал, е имало слънчево затъмнение. Хората казали, „че Слънцето се е затъмнило, защото починало детето на

Пейгамбера”. След това Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Слънцето и Луната са от знаменията, които свидетелстват за съществуването на Аллах. Те не се затъмняват нито поради смъртта на някого, нито за раждането му. Когато станете свидетели на това, отслужвайте намаз и правете дуа, докато Луната и Слънцето се открият.”[41]

(Бухари. Кусуф, 15)

Тъй като през III - IV в. по хиджра хората нямали познания за движението на Слънцето и Луната, които свидетелстват за величието и могъществото на Аллах, по същото време един от тълкувателите на Корана, Табери, казал следното във връзка с 38.-40. айет от сура *Йа Син*:

„По отношение на подобни въпроси, чиято същност като цяло не знаем, задачата ни е да мълчим!..”

Това становище показва доколко хората по онова време били далеч от мисълта за движението на Слънцето и Луната по определена траектория. Ясно е, че ако по времето на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) думата *фелек* (орбита, траектория) представлявала астрономически термин, никак нямало да е трудно да се разтълкуват тези айети. Но в Корана заемал място терминът орбита с неразкрития си смисъл, който едва след векове излиза наяве.

Коранът също така известява, че Слънцето и Луната са различни тела:

„Нима не виждате как Аллах сътвори седем небеса на слоеве? И стори Той там от луната сияние, и стори от слънцето светилник.”

(Нух, 71: 15-16)

„...и съградихме над вас седем непоклатими небеса, и сторихме [слънцето] горящ светилник...”

---

[41] Намазът по време на хусуф (Лунно затъмнение) и кусуф (Слънчево затъмнение) са от сюннета на Пейгамбера (салляллаху алейхи веселлем), понеже това са проявления на Божието величие. Слънцето и Луната са израз на Божието могъщество. Отслужването на намаз е израз на признателност към Аллах Теаля. Човек трябва да осъзнава, че ако не бяха Слънцето и Луната, денят и нощта щяха да бъдат тъмнини.

(Ен-Небе, 78: 12-13)

Тук луната е наречена сияние (*мунир*) – дума, която произлиза от корена на думата *нур* (сияние). А слънцето е оприличено на горящ светилник.

Тук трябва да се обърне внимание на следното: Изопачената Тора определя Слънцето и Луната като „светлините" – Слънцето като „голяма" светлина, а Луната като „малка". А Свещеният Коран известява, че Луната и Слънцето притежават различни качества, както и че те не са еднакви светлини.

От друга страна, Луната е създадена в полза на хората, за да могат чрез определените й фази на движение те да определят времето:

„Той е, Който стори слънцето блясък и луната – сияние, и я отмери по фази, за да знаете броя на годините и изчислението. Аллах сътвори това само с мъдрост. Той разяснява знаменията на хора знаещи."

(Юнус, 10: 5)

„Но не, кълна се в залезите на звездите - а това е клетва – ако знаете – велика..."

(Ел-Вакиа, 56: 75-76)

Тези айети с велика клетва привличат вниманието към месторазположението на звездите. Съвременните физици и астрофизици казват, че „залезите на звездите" се разбират като белите дупки, от които се появили, и черните дупки, в които залязват.

Белите дупки представляват невероятни енергийни складове. В тях има толкова енергия, че могат да се появят милиарди звезди. Обикновено това са семената на галактиките.

Що се отнася до черните дупки, те са загадъчно звездно гробище. Те погубват в своята неизвестност времето и всички материи, намиращи се около тях.

Темата, която се засяга в айета с велика клетва, в светлината на съвременната наука е разбрана за днес само дотолкова. Несъмнено тя съдържа още много мъдрости, които трябва да се изяснят.

В сура *Ел-Мулк* се казва:

„Който сътвори седем небеса на слоеве. Не ще видиш несъразмерност в творението на Всемилостивия. Пак обърни взор! Нима виждаш пукнатини?”

(Ел-Мулк, 67: 3)

Една от причините за сътворяването на звездите е да се ориентират хората по тях:

„Той е Онзи, Който създаде за вас звездите, за да се напътвате с тях в тъмнините на сушата и на морето. Разясняваме знаменията на хора знаещи.”

(Ел-Енам, 6: 97)

„...и други знаци; и по звездите се насочват.”

(Ен-Нахл, 16: 16)

Във всяко тяло във Вселената съществуват Божие изкуство и ред. Между телата няма сблъсъци. В движенията си и за миг дори те нито закъсняват, нито изпреварват. Плуват в постоянно божествено равновесие. Това е друго проявление на величие, за което се намеква в айета.

Сътворяването на тази огромна и безкрайна система не представлявало никаква трудност за Великия Творец.

„Сътворихме Ние небесата и земята, и всичко между тях в шест дни, без да Ни засегне умора.”

(Каф, 50: 38)

Някои тълкуватели определят шестте дни като шест периода. Днес науката потвърждава този израз на Свещения Коран. Тората разглежда шестте дни като обикновени дни, всеки от двайсет и четири часа, и казва, че на седмия ден, събота, „Аллах си почина”. Този начин на разяснение показва доколко днешната изопачена Тора е далеч от научните истини, докато Свещеният Коран с айетите си във всяко време и място представлява велико чудо.

Тук под ден се разбира особен промеждутък от време. Не трябва да се разбира като време според човешкото измерение. Срокът му се знае единствено от Аллах.

Той повелява:

„Той управлява делата от небето до земята, после те се въздигат към Него в един Ден, колкото хиляда години, според вашето броене.”

(Ес-Седжде, 32: 5)

„Ще се въздигнат към Него ангелите и Духът [Джибрил] в Ден, колкото петдесет хиляди години...”

(Ел-Меаридж, 70: 4)

В 5. айет на сура *Седжде* за управлението на вселената се известява за едно време, а в 4. айет на *Ел-Меаридж* за меляикетата (ангелите) и Джибрил се известява за друго време. Всъщност става дума за две различни неща, но между тях няма никакво противоречие.

Поради това може да се каже, че Божието понятие за време е съвсем различно от човешките представи. Според някои тълкуватели тези изрази са намек да се покаже продължителността на времето. Но това време е валидно за творенията, докато за Аллах Теаля не е в сила никакво понятие за време. Напротив, Аллах е Онзи, Който е облякъл битието в дрехата на времето. Иначе Той е Могъществото, Което удостои за части от секундата Своя „любимец” със събитието *мирадж* (възнесение), което не може да се побере в представите и в милиарди време.

Невероятна истина е, че за да се образува един железен електрон, е необходима четирикратна енергия, 4 пъти по-голяма от тази на слънцето. Следователно специалистите в тази област са убедени, че желязото е странна материя, която дошла от небето.

За това Коранът казва:

„Изпратихме Нашите пратеници с ясните знаци и низпослахме заедно с тях Книгата и везната, за да постъпват хората справедливо. И създадохме желязото. В него има огромна сила и облаги за хората, и за да изпита Аллах кой дори в уединение помага на Него [в религията] и на Неговите пратеници. Аллах е всесилен, всемогъщ.”

(Ел-Хадид, 57: 25)

На своя конференция директорът на американския космически изследователски център НАСА, проф. д-р Армес Том, бил осведомен за този айет, от който останал изумен. В този момент му бил зададен друг въпрос:

„Има ли някаква празнота в атмосферата?”

Той отговорил:

„Не, не е възможно в атмосферата да има празнота. Ако имаше, щеше да се наруши равновесието във вселената и

измеренията на всички небесни тела. В резултат на това в космическото пространство щеше да има много катаклизми.”

След това на проф. Том бил прочетен следният айет:

„Нима не виждат небето над тях, как Ние го изградихме и го украсихме, и е без процепи?”

(Каф, 50: 6)

Този поучителен айет още повече учудил професора. Бил му зададен още един, последен въпрос:

„Достигнахте ли крайната точка на вселената?” Професорът отговорил с въздишка:

„Дълго време работим по това. Телескопите, с които разполагаме, са вече недостатъчни. Пред нас постоянно се появяват различни слоеве в състояние на пластове мъгла. Поради това доразвихме телескопи с дистанционно управление и ги изпратихме в космоса. Резултатът е същият. Не мисля, че можем да стигнем крайната точка на вселената. Вярвам, че тя е безкрайна...”

Отново това му било разяснено чрез айети от Свещения Коран:

„... Пак обърни взор! Нима виждаш пукнатини? После пак обърни взор веднъж и още веднъж. Взорът ще се върне към теб безсилен и морен.”

(Ел-Мулк, 67: 3-4)

Когато пред един безпристрастен учен бъдат прочетени тези истини, те не оставят място и за най-малкото възражение. Проф. Том с чувство, че трябва да приеме истината, казал:

„Още от началото си мисля, че да се оцени Коранът е много трудно! Наистина съм изумен! Как е възможно една книга, която е отпреди толкова години, да представя астрономическите факти по невероятно съвършен начин, и дори ни поставя в безсилие...! Нямам точна представа какво са били способни да направят хората преди 1400 години, но това са изключителни факти, които заслужават внимание.”

Професорът, който знае, че всички трудове са написани въз основа на опити или предположения и че непременно имат недостатъци, след като поразмислил, завършил със следното:

„В никакъв случай това не са думи, основани на човешкия опит. Става ясно, че навлизаме в нов век, в който религията и

науката се обединяват. Вече се чувствам в ново време, когато знанията на религията и науката се прегръщат...”

Разбира се, че тази е истинската наука, а религията, която без съмнение е изпратена от Аллах, е ислямът.

В областта на ботаниката

„Пречист е Онзи, Който сътвори по двойки всичко от онова, което земята ражда, и от тях самите, и от онова, което не знаят!”

(Йа Син, 36: 36)

Този айет известява, че всички творения са създадени по двойки и че някои от тях са известни, а много други – не са.

Например днес са открити двойствените природи и функции на живата и неживата природа, в макро и микро системата. А истините на Свещения Коран ни най-малко не се разминават със съвременната наука.

В заключение може да се каже: тъй като Аллах Теаля ограничил единството в Себе Си, създал всички неодушевени твари, растения, животни, джинове и хора по двойки. Например положителното електричество тече към отрицателното и крушката свети, положителният облак се привлича от отрицателния и вали дъжд. Това е закономерност на Аллах (*сюннетуллах*), а Божият закон обхваща всички твари.

Следващият айет известява, че и растенията са сътворени по двойки. Аллах Теаля повелява:

„Той е, Който разпростря земята и стори по нея непоклатими планини и реки, и от всички плодове стори там по два вида...”

(Ер-Рад, 13: 3)

Следователно в цвета на всички растения се намират мъжко и женско, а плодовете се образуват, когато мъжкото и женското се кръстосат. А оплождането става чрез ветровете. Тази истина, която едва днес е установена, Свещеният Коран я е съобщил преди четиринайсет века:

„И изпращаме ветровете - оплождащи...”

(Ел-Хиджр, 15: 22)

В областта на геологията

Съвременната геология е установила, че планините имат такива основи в земята, какъвто е обемът им над земята. В следния айет планините се оприличават с подпори:

„Не сторихме ли Ние земята постеля и планините подпори?”

(Ен-Небе, 78: 6-7)

Известно е, че близо половината от подпората на шатрата е забита в земята. Със следния айет се известява, че планините са побити в земята:

„– и планините поби...”

(Ен-Назиат, 79: 32

Според съвременната геология вътрешната структура на планините наподобява подпори. В долната им част се намира един основен пласт, който всъщност ги държи.

Отново едва през XX в. геологията установи, че планините са важен елемент в поддържането на равновесието на земното кълбо, което плува в атмосферата. А Свещеният Коран още преди четиринайсет века съобщил тази истина. В един от айетите се казва:

„Сътвори Той небесата без видима за вас опора и положи върху земята непоклатими планини, за да не се люлее с вас...”

(Лукман, 31: 10

Според геофизиката в света има около 110 големи планини, наречени *горещите точки*. Те възпират земната кора да не се движи, издигат се от дълбините на земята; след като

пробили земната кора, се втвърдили на повърхността и като забити с превит връх гвоздеи придават устойчивост на кората и поддържат великото равновесие. От фактите, които айетите представят, се вижда, че между тях и съвременната наука, която постоянно се развива, има абсолютно съвпадение.

На една геоложка конференция проф. Коунер казал, че Арабският полуостров някога е бил в зеленина, че след един ледников период ще настъпи промяна в климата и отново (Арабският полуостров) ще се превърне в зелена страна. Проф. д-р Абдулмеджид ез-Зиндани, който присъствал на конференцията, му прочел следния хадис:

„Няма отново да се съмне, преди Арабският полуострог отново да стане зелени градини!”

(Муслим)

Проф. Коунер за миг се стъписал и казал:

„Това е съобщено на Мухаммед единствено от Бога.” И след като приел, че Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) е истински пророк, направил следното изявление:

„Убедих се, че се срещнах със сила, която ще хвърли светлина върху всички научни области. Вярвам също така, че тези знания са съобщени преди 1400 години, когато науката и техниката почти не съществували, от един неграмотен човек, който не знаел нито да чете, нито да пише.”

Според последните археологически изследвания е установено, че най-ниската точка под морското равнище е точката, определена в следния айет:

„Елиф. Лам. Мим. Ромеите бяха победени на най-близката земя. Но след поражението им те ще победят...”

(Ер-Рум, 30: 1-3)

Това е мястото, където жителите на Содом и Гомор били погубени поради тяхната нечестивост. То се намира на 400 метра под морското равнище.

Преди 14 века, когато все още географията на света не била установена, Свещеният Коран нарекъл това място „най-ниската земя” и това е друго негово чудо. Специалистът по геология проф. Балмар на свой семинар, след като чул кораничния текст от проф. Абдулмеджид ез-Зиндани,

първоначално възразил, но след извършените научни изследвания казал следното:

„Учудващо! Тази книга разказва за миналото, настоящето и бъдещето!.. Това не е по силите на никой човек!”

След това в Египет същият професор направил презентация на тема „Чудото на Корана в областта на геологията”, в чието заключение казал:

„Аз не познавам особеностите на живота, характерни за периода на Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем)! Но знам, че той живял обикновен живот! Като се има предвид това и недостижимите му знания, разбирам, че дори е погрешно да се мисли, че Свещеният Коран е едно литературно произведение, присъщо за онова време! Тази книга е небесна!...”

Така, когато здравият разум се обедини с науката, не остава друго, освен да приемем Божиите истини. Следователно има нужда от научни огледала, които да отразят тези истини. Разбира се, докато дойде Съдният ден, ще се направят много открития, а Свещеният Коран със своите чудеса ще продължи да изумява учените:

„И дарените със знанието виждат, че онова, което ти бе низпослано от твоя Господ, е истината и води към пътя на Всемогъщия, Всеславния.”

(Себе, 34: 6)

В областта на физиката

Според днешните опити и доказателства знаем, че колкото повече височината към небето се увеличава, толкова и количеството кислород намалява, тъй като на всеки 100 м въздушното налягане намалява с по една степен, дишането, говоренето виждането се затрудняват и се появява умора. Дори ако на двайсет хиляди метра не се използват специални уреди за дишане, може да настъпи смърт поради недостиг на кислород. Затова при полети на високи разстояния се използват кислородни бутилки. Това може да се определи като новооткритие. Свещеният Коран потвърдил преди читиринайсет века:

„И когото Аллах поиска да напъти, разтваря Той гърдите му за исляма, а когото поиска да остави в заблуда, прави гърдите му тесни, свити, сякаш се издига към небето...”

(Ел-Енам, 6: 125)

В сура *Ер-Рахман* се повелява:

„Пусна Той двете морета да се срещнат, но между тях има преграда, която не престъпват.”

(Ер-Рахман, 55: 19-2)

Истината, която се изтъква в тези айети, е коранично чудо което се потвърдило през двайсети век. Според последните открития на границата между две морета като че ли има невидима преграда, която спира преминаването им едно в друго. Например водите на Бяло море и Атлантическия океан не се смесват, като и двете морета запазват основните си специфики. Сякаш в пролива Гибралтар има божествена преграда. Реките с голям дебит, като Мисисипи и Янг-Цзъ, показват същата особеност. Понякога сладката им вода се смесва със солената морска вода много по-навътре от морското крайбрежие. Това е велико чудо на божественото проявление, установено днес.

Възможно ли е тези истини да са съобщени от един неграмотен човек на едно неграмотно общество?

В резултат на дълги научни изследвания американският морски специалист проф. Хейи установил следните истини:

Между морските води съществува божествена преграда. Тя не позволява водите им да се смесват. Едновременно с това не пречи на двете морета да преминават едно в друго. Преминаване се осъществява само след като преградата регулира водата според химическия й състав с водата, в която преминава. Всъщност тази преграда е като филтър, който пропуска онова, което трябва да премине, и задържа онова, което не трябва. Тъй като всички морски и океански води са различни и всяка от тях притежава различен цвят, температура, соленост, и всички живи твари, които ги обитават, са различни.

След като били представени кораничните факти във връзка с това и проф. Хейи, както много други безпристрастни учени, изпаднал в изумление и казал:

„Наистина съм изумен, след като установих тези факти в Корана! Убеден съм, че това не са думи на човек! Несъмнено, тези знания са дошли от Аллах!...”

След това проф. Хейи внимателно изследвал Корана и хадисите. След като установил, че Свещеният Коран не само е плод на откровение, а е пълен и с чудеса, заявил, че истината в следния хадис също представлява чудо. Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„На всички пейгамбери им бяха дадени определени чудеса, за да повярват хората в тях (само че те напуснаха света заедно с тях). На мен ми бе даден Коранът. Надявам се да бъда пейгамбер, в когото ще повярват най-много! Защото Коранът до Съдния ден ще бъде най-голямото чудо за всички хора и джинове и ще бъде пазен от Великия Аллах.”

Следният хадис на Бейхаки също силно повлиял на проф. Хейи:

„Когато развратът в едно общество (с други думи семейното предателство, прелюбодеянието, хомосексуализмът) започне да се извършва явно, т. е. се разпространи, ще се появят болести като чумата (заразни и смъртоносни), неизвестни дотогава.”

След като дълго работил над този хадис, професорът заявил:

„Днешните научни факти стигат до същото заключение. Какво е СПИН!... Резултат от прелюбодеянието и хомосексуализма... Несъмнено, когато Европа обяви свобода на прелюбодеянието и сексуалните връзки, се разпространиха много за разни болести и различни микроби, които още са неизвестни. Появиха се какви ли не страдания, които оставят хората без надежда. Разбира се, това е проявата на хадиса, който е пълен с поуки за връзката между разврата и болестите...

Вече не мога да приема за случайност изключително достоверните вести на Пейгамбера, които известяват за събития, които ще се случат! Ако се има предвид и неграмотността му, е абсурдно тези вести да са от него! И аз

мисля като моя приятел Кейт и приемам, че тези знания са от Бога!... Тези дълбоки истини не могат да се придобият токутъй с човешки усилия! Аз работя от толкова години, полагам огромни усилия и онова, което постигнах, е налице... Едно голямо нищо пред тези велики истини!...”

В областта на генетиката

Аллах Теаля повелява:

„И когато твоят Господ извади от синовете на Адам, от гърба им, тяхното потомство, и ги накара да засвидетелстват за себе си: „Не съм ли Аз вашият Господ?”, казаха:

„Да, свидетели сме.” Да не кажете в Деня на възкресението: „Бяхме нехайни за това!”

(Ел-Араф, 7: 172)

Този айет привлича вниманието към особеностите на човешките гени. Например съвременната наука изтъква, че гените, т. е. клетките, са като списък, който обхваща целия живот на човека и се пренасят от поколение на поколение. Докато той все още е във формата на клетки, всички специфики на отделния човек, се съдържат в тези гени (ДНК). Гените, които съхраняват информация за три милиарда души с конкретните им особености, по обем не надминават 1 см3, т. е. заемат място колкото един шивашки напръстник.

Кой разумен човек би приел, че тази Божия истина – ДНК, е известена преди четиринайсет века от един неграмотен човек?

В областта на здравеопазването

Свещеният Коран разглежда и въпроса за здравето на хората, облеклото, чистотата на дрехите, необходимата почивка, редовното и правилното хранене и неконсумирането на нечисти и развалени храни.

Говори се особено за растителните храни и ползата от тях, за полезните и вредните питиета, като се забраняват онези, които опияняват. Сред въпросите, които Коранът засяга, са

лечението, храненето, както и погребването на умрелите, който са валидни за всички хора.

Коранът повелява да не се прекалява в яденето и пиенето, както и да не се разхищават използваните продукти:

„О, синове на Адам [...] И яжте, и пийте, ала не разхищавайте! Той не обича разхищаващите.”

(Ел-Араф, 7: 31)

Коранът обобщава правилата за здравословен начин на живот.

Той забранява прелюбодеянието, като по този начин не предразполага към разпространението на венерическите болести и предпазва духовно и материално поколенията. Забранява също консумирането на мърша, кръв, свинско месо, които от медицинска гледна точка са вредни и не се нуждаят от разяснение. Не може да се отрече, че чистотата на тялото и устата, абдестът, намазът (молитвата) и оручът (говеенето) са полезни както за душата, така и за тялото.

Тук избрахме само отделни примери. Но в Корана има стотици айети, които дават разяснения върху много тайни въпроси. Техният смисъл се открива, макар и частично, с напредването на науката. Поради това казваме, че „*най-големият тълкувател на Корана е времето*”.

След всичко казано дотук, можем да обобщим, че Коранът е книга, която е всеобхватна и притежава несравнимо красноречив стил; в нея няма нищо съмнително и излишно; тя съобщава много истини, които ще се появят до Съдния ден; отправя предизвикателство към всички хора и джинове да сътворят сура, подобна на нея, но никой не е могъл и не ще успее да стори това. Ето защо разумът не може да приеме, че Коранът е слово на един неграмотен човек, израснал в неграмотно общество.

Във всички епохи Коранът и сюннетът предвождат науката. Коранът и сюннетът изказват категорично становище. Но тъй като науката не е достигнала тяхното ниво, тя ги определя като „вероятности”. С развитието на науката тези вероятности се превръщат в истина, като доказват

величието на Корана. Тъй като по-горе дадохме примери с айети, сега ще цитираме и някои хадиси.

Расулюллах (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Когато в чинията, (в храната) на някой от вас попадне муха, нека (най-напред) да я потопи, след това да я извади! Защото на едното крило на мухата има болести (микроби), а на другото – лекарство.”

(Бухари, Ахмед ибн Ханбел)

В тялото на мухата се намират и микроби. Тя е така устроена, че в себе си произвежда антимикробни тела, които са способни да унищожат микробите, пренасящи зарази в храната. Затова, ако се случи муха да попадне в храната ни, и с микробите си да внесе зараза в нея, трябва да я потопим, за да могат да излязат антимикробните тела, които ще ги унищожат.

Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) съветва да не се изхвърлят храната и водата, намиращи се в същия съд. Доскоро се смяташе, че мухата носи в себе си само микроби, и не се знаеше, че тя притежава антимикроби. Днес обаче тази истина се появява като пророческо чудо.

В друг хадис Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) казал:

„Ако куче оближе някакъв съд за хранене, преди да го използват, хората трябва да го изтрият два пъти с пръст и шест пъти да го изплакнат с вода.”

В този хадис се говори за мръсотията в слюнката на кучето и ролята на човека за отстраняването й.

Науката едва напоследък открива тези истини, а сюннетът съобщил за тях преди 1400 години.

От енциклопедиите, които са сборници на науката, редовно се появява на бял свят по едно допълнително издание, в което се разпространяват последните промени в научните истини и се поправят предишните. Коранът, низпослан преди 1400 години, не е имал нужда от промяна дори на една буква и до Съдния ден няма да изисква промени. Тъй като Аллах Теаля повелява:

„Онези, които не вярват в Напомнянето, след като дойде при тях... а то е защитена книга, която лъжа не я

доближава нито отпред, нито отзад, и е низпослание от Премъдър, Всеславен.”

(Фуссилет, 41: 41-42)

Американският проф. Сентън е направил невероятно признание. Той се отказал от религията поради сплетните в изопачената книга на християните. Тъй като познавал безредието в религията на Запад, първоначално се опитал да отхвърли и Корана. Но след като открил в него категоричните истини, срещу които не можел да възрази, с изумление и възторг казал:

„Тази религия (ислямът) предвожда науката; с нея може да се постигнат големи успехи! Може да се извърши научна революция!”

Например в следните айети се описва всеобхватното значение на Корана, който е неизчерпаем извор на чудеса:

„Кажи [о, Мухаммед]: „Дори морето да е от мастило за [да се записват] Словата на моя Господ, морето ще се изчерпи, преди да се изчерпят Словата на моя Господ, дори и да добавяме по толкова.”

(Ел-Кехф, 18: 109)

„И ако всички дървета на земята станат калеми, и в морето придойдат още седем морета [мастило], няма да се изчерпят Словата на Аллах. Аллах е Всемогъщ, Премъдър.”

(Лукман, 31: 27)

Зия паша изразил своето изумление пред Божието изкуство:

Не е нужно на този малък ум да проумява,
защото тези везни не издържат на тази тежест...!

Освен това, чувствайки се немощен, прославял Великия Аллах:

„Пречист е Аллах (от всякакви недостатъци), пред Чието велико изкуство умовете изпадат в изумление!

Пречист е Аллах (от всякакви недостатъци), Който със своята мощ оставя хората безсилни!”

И едно от най-важните чудеса на Корана, установено в днешния век на електрониката, е, че времето на низпославането му е определено по най-съвършен начин. Коранът и Пейгамберът (салляллаху алейхи ве селлем) са изпратени в подходящото време, защото, ако това бе станало по-рано, щяло да съвпадне с време, в което разбиранията не биха схванали смисъла им. От друга страна, ако Коранът беше изпратен в следващите векове, можеше да се каже, че чудесата му са заимствани от някоя книга, написана от един човек или дори от група учени. Нищо подобно! За Корана било избрано подходящото време, което отговаряло на личността на Всемогъщия Аллах. Той го е изпратил на човечеството в най-подходящото време.

Затова Коранът ще бъде вечното чудо до Съдния ден. Той, както преди 1400 години, задоволявал бедуина и му предоставял онова, което търси, и регулирал живота му по най-прекрасен начин; днес, а и в бъдеще, разгласявайки своите знания, Коранът изумява и покорява всекиго, дори най-изявените научни дейци. Защото Коранът предава най-съвършените знания, с които предвождал и ще предвожда всички научни постижения до Съдния ден.

Самият Аллах повелява, че развитието на науката ще даде възможност на хората повече да се доближат до неоспоримите истини в Корана. Това е поредното чудо, за което се споменава в айетите. Тези необикновени неща, великите истини на Корана, се осъществяват в определеното им време, в рамките на Божието предсказание. Аллах Теаля повелява:

„Ще им покажем Нашите знамения по хоризонтите и в тях самите, додето им се изясни, че това е истината. Нима не е достатъчно, че твоят Господ е свидетел на всяко нещо?"

(Фуссилет, 41: 53)

Под думата *хоризонти* в айета се разбира външният свят, който заобикаля човека, а в *тях самите* – биологическата и душевната им същност. Тоест смисълът на айета е такъв:

„Ние ще дадем на човека – било в заобикалящия го свят, материален или душевен – доказателства, потвърждаващи Нашето съществуване и съвършената Ни мощ!”

Вселената, която е действителната проява на Божиите повели, се нарича *Голям свят* (алеми кубра), а човекът, който е съчетание от прояви на Божиите качества и негово перфектно творение, се нарича *Малък свят* (алеми сугра). Откритията на науката за материята и душата изумяват човека и му подсказват колко е слаб, като разкриват тайната: *Мен арафе нефсеху, фекад арафе Раббеху* (Който познава себе си, познава своя Господ!).

Как прекрасно се изразил влюбеният в Аллах Юнус: „Началото и краят на науката е да познаваш себе си!...” Ако човек е способен да осъзнае своята слабост и нищожност пред Божието величие и господство, за него се разкрива хоризонт за опознаване на Аллах, който го насочва към свързването с Него.

Никога не трябва да се забравя, че както Коранът постепенно известява истините си пред всички хора, с което учудва човешкия разум, така непременно ще се осъществят събитията, свързани с живота след смъртта (*басю бадел мевт*). Съживяването *(хашр*), събирането (*махшер*) на хората (за да бъдат съдени), мостът Сърат, равносметката, везните, Дженнетът, Джехеннемът и др. са несъмнена истина.

Неизмеримо щастливи са онези, които извличат нужната поука от този преходен свят, обогатяват със знание своя духовен живот, подготвят се според възможностите си за вечния живот и отиват при Всевишния Аллах с чисто сърце!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Тъй като ислямът има всеобхватен поглед към света, е естествено в неговата идейна система да заемат място правила, свързани с всички науки, които направляват човешкото поведение, право, морал и др. Необходимо е тези правила да засягат всеки въпрос – от най-обикновеното до най-съвършеното, от най-същественото до най-абстрактното. Една част от тях са обикновени светски въпроси, засягащи всеки един човек, а друга част са истини от тайния свят, които с възвишения си смисъл обезсилват и най-превъзходния разум. Нужно ли е да се описва колко е трудно да изследваш и да представиш във вид на книга тази материя пред читателя. Това означава да се катериш по склонове и стръмнини, като преодоляваш срещаните трудности и изпитваната жажда. Несъмнено стремежът да бъдат изтъкнати тези истини според възможностите на разума, знанието и езика е бил ангажимент на много хора. Въпреки това е невъзможно да бъде постигнат абсолютен успех.

От друга страна, тъй като тези въпроси надминават човешките възможности, ислямските правила изискват човек да не се отказва от онова, което може да постигне, заради онова, което не е по силите му. Надяваме се уважаемите ни читатели да разберат, че ние сме изпълнили това правило, и да ни извинят за несъвършеното ни тълкуване и разяснение.

Нека не пропускаме и факта, че всеки човек разбира и тълкува света според собствените си впечатления и наблюдения. Затова, както е невъзможно да не се греши и изцяло да се обяснят истините, които не могат да се наблюдават, така е невъзможно чрез човешките възможности да се схване и разясни цялата истина за *Гордостта на вселената* – Мухаммед (саллялаху алейхи ве селлем), и съвършеното Божие слово – Коранът, както например изображенията за Рая и Ада са описани според възможностите на нашия разум, а същността им се крие единствено в знанието на Аллах. Всички преценки и определения за метафизическите истини в религията, направени чрез разума и

безпристрастното сърце, са правилни, но недостатъчни. Правилни – защото са плод на наблюденията върху този свят. Недостатъчни – защото разликата е безкрайна, когато сравняваме тези истини с нещата, които наблюдаваме в този свят, и си мислим, че сме ги разбрали. За тях са ни нужни други подходящи средства и възможности за разбиране – например *ру'йети джемалуллах* (да се наблюдава ликът на Аллах)... Нима понятието ру'йет (наблюдение), което ще се осъществи за вярващите в Съдния ден, е достатъчно да изрази това? Несъмнено е недостатъчено, но разяснението му е необходимо.

Затова хората не могат в един съд да сложат цялата истина, която е огромна като океан. Както е невъзможно морето да се побере в една чаша... Езикът е съд, разумът – друг съд, и окото по отношение на виждането е съд... И всичките те – безсилни!...

Великият Аллах описва величието Си, което е непонятно за човешкия разум:

„Кажи [о, Мухаммед]: „Дори морето да е от мастило за [да се записват] Словата на моя Господ, морето ще се изчерпи, преди да се изчерпят Словата на моя Господ, дори и да добавяме по толкова."

(Ел-Кехф, 18: 109

Необходимо е да се замислим: какъв ли е обемът на човешкия съд, ако го сравним с безкрайното Божие величие и господство?

От друга страна, разбира се, истината не е застрашена заради слабостта на човешките разяснения и разбирания.

По отношение на безкрайната истина трябва да завършим думите си, като използваме най-голямата възможност за разяснение – мълчанието...

Не ни остава нищо друго освен да се подслоним в духовността на *Гордостта на вселената* – Мухаммед (саллялаху алейхи ве селлем)! Единствената надежда на всички безнадеждни е Великият Аллах.

Помогни ни, я, Рабби (о, Господи), в океана на отчаянието!...

ЛИТЕРАТУРА

Асйалъ, Ариф Нихат. *Дуалар ве Аминлер*. Истанбул, 1973.

Ахмед ибн Ханбел Еш-Шейбани. *Ел-Муснед*. Истанбул, 1413/1992.

Ахмед ибн Ханбел Еш-Шейбани. *Китабу'з-Зюхд*. (Ред. д-р Мухам-мед Джелял Шараф). Кайро, Дару'л-Фикр Ел-Джами'и, 1984.

Ахмед ибн Ханбел. *Ел-Муснед*. Египет, Муессесе Куртуба.

Газали, Ебу Хамид. *Ел-Мункиз мине'д-Далял*. Бейрут, 1988.

Джан Шефик. *Месневи Терджемеси*, Истанбул, 1997.

Ебу Давуд, Сюлейман ибн Еш'ас Ес-Сиджистани. *Ес-Сюнен*. Истанбул, 1413/1992.

Ебу Нуайм Ел-Исбехани, Ахмед ибн Абдиллях. *Хилйетю'л- Евлия.* Бейрут, Дару'л-Китаб Ел-Араби, 1405.

Ебу Я'ля, Ахмед ибн Али ибн Ел-Мюсенна Ел-Мевсили Ет-Темими. *Ел-Муснед.* (Ред. Хусейн Салим Есед). Дамаск, Дару'л-Ма'мун ли Ет-Турас, 1404/1984.

Ед-Даракутни, Ебу'л-Хасан Али ибн 'Умар Ел-Багдади. *Ес-Сюнен.* (Ред. Ес-Сеййид Абдуллах Хашим Йемани Ел-Адени). Бейрут, Дару'л-Марифе, 1386/1966.

Ед-Дарими, Ебу Мухаммед Абдуллах. *Ес-Сюнен*. Истанбул, 1413/1992.

Ед-Дейлеми, Ебу Шуджа' Ширавейх ибн Шердар Ел-Хемедани. *Ел-Фирдевс би Ма'суру'л-Хитаб.* (Ред. Ес-Саид ибн Басйуни Заглюл). Бейрут, Дару'л-Кутубу'л-Илмиййе, 1986.

Ез-Зехеби, Ебу Абдиллях Мухаммед ибн Ахмед ибн Осман. *Сийеру'л-А'лями'н-Нубеля*. (Ред. Шуайб Ел-Арнаут). Бейрут, Муессе-сету'р-Рисале, 1413.

Ел-Беззар, Ебу Бекир Ахмед ибн Амр ибн Абдилхалик. *Муснедю'л-Беззар*. (Ред. д-р Махфузуррахман Зейнуллах). Бейруту'л-Медине, Муессесе Улюму'л-Куран ве Мектебету'л-Улюм ве'л-Хикем,1409.

Ел-Бейхаки, Ебу Бекир Мухаммед ибн Ел-Хусейн ибн Али ибн Муса. *Ес-Сюненю'л-Кюбра*. (Ред. Мухаммед Абдулкадир Ата). Меккетю'л-Мукерраме, Мектебе Дару'л-Баз, 1414/1994.

Ел-Бейхаки, Ебу Бекир Мухаммед ибн Ел-Хусейн ибн Али ибн Муса. *Китабу'з-Зюхду'л-Кебир*. (Ред. Еш-Шейх Амир

Ахмед Хайдар). Бейрут, Муессесету’л-Кутубу’с-Сакафиййе, 1996.

Ел-Бейхаки, Ебу Бекир Мухаммед ибн Ел-Хусейн. *Шуабу’л-Иман*, (Ред. Мухаммед Ес-Саид Басйуни Заглюл). Бейрут, Дару’л-Куртуба Ел-Илмиййе, 1410.

Ел-Бухари, Ебу Абдиллях Мухаммед ибн Ибрахим ибн Исмаил Ел-Джуфи. *Ет-Тариху’с-Сагир*. (Ред. Махмуд Абрахам Зайед). Алепо-Кайро, Дару’л-Ве’й ве Мектебе Дару’т-Турас, 1397/1977.

Ел-Бухари, Ебу Абдиллях Мухаммед ибн Ибрахим ибн Исмаил ЕлДжуфи. *Сахиху’л-Бухари*, Истанбул 1413/1992.

Ел-Кисси, Ебу Мухаммед Абд ибн Хумайд ибн Наср. *Ел-Муснед*. (Ред. Субхи Бадри Ес-Самарраи & Махмуд Халил Ес-Саиди). Кайро, Мектебету’с-Сюнне, 1408/1988.

Ел-Куда’и Ебу Абдиллях Мухаммед ибн Селяме ибн Джафер. *Муснедю’ш-Шихаб*. (Ред. Хамди ибн Абдилмаджид Ес-Селефи). Бейрут, Муессесету’р-Рисале, 1407/1986.

Ел-Кураши, Ебу Бекир Абдуллах ибн Мухаммед. *Мекяриму’л-Ахляк*. (Ред. Маджди Ес-Сеййид Ибрахим). Кайро, Мектебету’л-Кур’ан, 1411/1990.

Ел-Куртуби, Ебу Абдиллях Мухаммед ибн Ахмед. *Ел-Джами’ ли Ахкями’л-Кур'ан*. (Ред. Ахмед Абдулалим Ел-Баруни). Кайро, Дару’ш-Ша’б, 1372.

Ел-Мервези, Ебу Абдиллях Мухаммед ибн Наср ибн Ел-Хаджадж. *Ес-Сюнне*. (Ред. Салим Ахмед Ес-Селефи). Бейрут, Муессесету’л-Кутубу’с-Сакафиййе, 1408.

Ел-Мервези, Ебу Абдиллях Мухаммед ибн Наср ибн Ел-Хаджадж. *Тазим Кадру’с-Салат*. (Ред. Абдуррахман Абдулджаббар Ел-Фариваи). Ел-Мединетю’л-Мюневвере, Мектебету’д-Дар, 1406.

Ел-Хаким, Ебу Абдиллях Мухаммед ибн Абдиллях Ен-Нейсабури. *Ел-Мюстедрак але’с-Сахихайн.* (Ред. Мустафа Абдулкадир Ата). Бейрут, Дару’л-Кутубу’л-Илмиййе, 1411/1990.

Ел-Харави, Ебу Исмаил Абдуллах ибн Мухаммед ибн Али. *Ел-Ерба’ин фи Деляили’т-Тевхид*. (Ред. Али ибн Мухаммед Ел-Факихи).Ел-Мединетю’л-Мюневвере, 1404.

Ел-Хатиб Ел-Багдади, Ебу Бекир Ахмед ибн Али. *Муваддих Евхаму'л-Джем ве'т-Тефрик*. (Ред. Абдулму'ти Емин Ел-Кал'аджи). Бейрут, Дару'л-Марифе, 1407.

Ел-Хатиб Ел-Багдади, Ебу Бекир Ахмед ибн Али. *Тариху Багдад*. Бейрут, Дару'л-Кутуб Ел-Илмиййе.

Ел-Хейсеми, Али ибн Еби Бекир. *Меджмеу'з-Зеваид ве Менбеул-Феваид*. Кайро-Бейрут, Дару'р-Райхан ли ет-Турас-Дару'л-Китаб Ел-Араби, 1407.

Ел-Хорасани, Ебу Осман Саид ибн Мансур. *Китабу'с-Сюнен.* (Ред. Хабибуррахман Ел-Азами). Ел-Хинд (Индия), Ед-Дару'с-Селефиййе, 1982.

Ел-Хумейди, Ебу Бекир Абдуллах ибн Ез-Зюбейр. *Муснеду Ел-Хумейди*. (Ред. Хабибуррахман Ел-Азами). Бейрут-Кайро, Дару'л-Кутубу'л-Илмиййе & Мектебету'л-Мютенебби.

Ен-Небхани, Юсуф ибн Исмаил. *Ел-Енвару'л-Мухаммедиййе мине'л Мевахибу'л-Ледюнийе*. Дамаск, Дару'л-Иман, 1405/1985.

Ен-Несаи, Ебу Абдиррахман Ахмед ибн Шу'айб. *Ес-Сюнен (Ел-Муджтеба)*. Истанбул, 1413/1992.

Ен-Несаи, Ебу Абдиррахман Сюлейман Ел-Бундари. *Ес-Сюненю'л-Кюбра.* Бейрут, Дару'л-Кутубу'л-Илмиййе, 141 1/1991.

Ер-Раби' ибн Хабиб ибн Омер Ел-Езди Ел-Басри. *Муснедю 'р-Раби'*. (Ред. Мухаммед Идрис ве Ашур ибн Юсуф). Бейрут-Салтанату'л Амман, Дару'л-Хикме & Мектебету'л-Истикаме, 1415.

Ес-Сан'ани, Ебу Бекир Абдурраззак ибн Хаммам. *Китабу' л-Мусаннеф.* (Ред. Хабибуррахман Ел-А'зами). Бейрут, Ел-Мектебу'л-Ислями, 1403.

Ес-Суйути, Джелялюддин Абдуррахман. *Тариху'л-Хулефа.* (Ред. Касъм Еш-Шима'и & Мухаммед Ел-Усмани). Бейрут, Дару'л-Калем, 1406/ 1986.

Ет-Таберани, Ебу'л-Касъм Сулейман ибн Ахмед. *Ел-Му'джему'л-Евсат*. (Ред. Тарик ибн Авадуллах & Абдулмухсин ибн Абрахам Ел-Хусейни). Кайро, Дару'л-Харамейн, 1415.

Ет-Таберани, Ебу'л-Касъм Сулейман ибн Ахмед. *Ел-Му'джему'л-Кебир.* (Ред. Хамди ибн Абдилмеджид Ес-

Селефи). Ел-Мевсил, Мектебету’л-Улум ве’л-Хикем, 1404/1983.

Ет-Тайалиси, Ебу Давуд Сулейман ибн Ел-Джаруд Ел-Басри. *Ел-Муснед*. Бейрут, Дару’л-Ма’рифе.

Ет-Тахави, Ебу Джафер Ахмед ибн Мухаммед би Селаме. *Шерху’л-Меани’л-Асар*. (Ред. Мухаммед Зухри Ен-Неджар). Бейрут, Дару’л-Кутубу’л-Илмиййе, 1399.

Ет-Тирмизи, Ебу Иса Мухаммед ибн Иса. *Ес-Сюнен*. Истанбул, 1413/ 1992.

Еш-Шаши, Ебу Саид Ел-Хейсем ибн Кулайб. *Муснеду’ш-Шаши*. (Ред. д-р Махфузуррахман Зейнуллах). Ел-Мединетю'л-Мюневвере, Мектебету’л-Улумве’л-Хикем, 1410.

Ибн Абдилберр, Ебу Омер Юсуф ибн Абдиллях Ен-Намари. *Ел-Истиаб фи Ма’рифети’л-Есхаб*. (Ред. Али Мухаммед Ел-Баджави). Бейрут, Дару’л-Джил, 1412.

Ибн Абдилберр, Ебу Омер Юсуф ибн Абдиллях Ен-Намари. *Ет-Темхид*. (Ред. Мустафа ибн Ахмед Ел-Алеви & Мухаммед Абдулкебир Ел-Бекри). Ел-Магриб, Визарату Умуму’л-Евкаф, 1387.

Ибн Ади, Ебу Ахмед Абдуллах ибн Ади ибн Мухаммед Ел-Джурджани. *Ел-Кямил фи Ду’афаи’р-Риджал*. (Ред. Яхя Мухтар Газави). Бейрут, Дару’л-Фикр, 1409/1988.

Ибн Еби Асъм, Амр Ед-Даххак Еш-Шейбани. *Ес-Сюнне*. (Ред. Мухаммед Насируддин Ел-Албани). Бейрут, Ел-Мектебу’л-Ислями, 1400.

Ибн Еби Шейбе, Ебу Бекир Абдуллах ибн Мухаммед ибн Еби Шейбе Ел-Кюфи. *Ел-Мусаннеф*. (Ред. Кемал Юсуф Ел-Хут). Ер-Рияд, Мактебету’р-Рушд, 1409.

Ибн Исхак, Мухаммед ибн Ясар. *Ес-Сира* (*Китабу’л-Мубтеда ве’л-Меб’ас ве’л-Мегази*). (Ред. Мухаммед Хамидуллах). Коня, Хайра Хизмет Вакфъ, 1401/1981.

Ибн Мадже, Ебу Абдиллях Мухаммед ибн Йезид Ел-Казвини. *Ес-Сюнен*. Истанбул, 1413/1992.

Ибн Са’д, Ебу Абдиллях Мухаммед ибн Са’д ибн Мани’ Ел-Басри. *Ет-Табакату’л-Кюбра*. Бейрут, Дар Садър.

Ибн Хаджер Ел-Аскаляни Ебу’л-Фадл Ахмед. *Лисану’л-Мизан*. (Ред. Дариях Ел-Ма’рифу’н-Низамиййах-Индия, Муессесету’л-а’леми ли’л-Матбуат). Бейрут, 1406/1986.

Ибн Хаджер Ел-Аскаляни, Ебу'л-Фадл Ахмед. *Ел-Исабе фи Темйи-зи'с-Сахабе.* (Ред. Али Мухаммед Ел-Баджави). Бейрут, Дару'л-Джил, 1412/1992.

Ибн Хаджер Ел-Аскаляни, Ебу'л-Фадл Ахмед. *Фетху'л-Бари Шерх Сахих Ел-Бухари.* (Ред. Мухаммед Фуад Абдулбаки). Бейрут, Дару'л-Марифе, 1379.

Ибн Хиббан, Ебу Хатим Мухаммед ибн Хиббан ибн Ахмед Ел-Бусти. *Ел-Меджрухин.* (Ред. Махмуд Абрахам Зайед). Алепо, Дару'л-Ва'й.

Ибн Хиббан, Ебу Хатим Мухаммед ибн Хиббан ибн Ахмед Ел-Бусти. *Ес-Сахих.* (Ред. Шуа'йб Ел-Арнаут). Бейрут, Муессесе-ту'р-Рисалех, 1414/1993.

Ибн Хишам. *Ес-Сирату'н-Небевийе*. (Ред. Мустафа Ес-Сакка & Абрахам Ел-Абйари). Дар ибн Касир.

Ибн Хузейме, Ебу Бекир Мухаммед ибн Исхак ес-Сюлеми. *Ес-Сахих.* (Ред. Мухаммед Мустафа Ел-Азами), Бейрут, Ел-Мектебу'л-Ислями, 1390/1970.

Ибну'л-Джевзи, Ебу Ел-Ферадж Абдуррахман ибн Али ибн Мухам-мед. *Сафветю'с-Сафве*. (Ред. Махмуд Фахури & Мухаммед, Раввас Кал'аджи). Бейрут, Дару'л-Ма'рифе, 1399/1979.

Ибну'л-Кесир, Ебу'л-Фида Исмаил ибн Омер Ел-Кураши Ел-Хафиз. *Ел-Бидайе ве'н-Нихайе*. (Ред. Фуад Ес-Сеййид & Али Абдуссатир). Бейрут, Дару'л-Кутуб'л-Илмиййе, 1408/1988.

Ибну'л-Мубарек, Ебу Абдиллях Абдуллах ибн Ел-Мубарек ибн Вадих Ел-Мервези. *Ез-Зюхд*. (Ред. Хабибуррахман Ел-Азами). Бейрут, Дару'л-Кутубул-Илмиййе.

Имам Малик, Ебу Абдиллях Малик ибн Енес Ел-Химйери. *Ел-Муватта*. Истанбул, 1413/1992.

Ма'мер ибн Рашид Ел-Езди. *Ел-Джами*. (Ред. Хабибу'л-Азами). Бейрут, Ел-Мектебу'л-Ислями, 1403.

Муслим, Ебу'л-Хусейн Муслим ибн Хаджадж. *Сахиху Муслим*. Истанбул 1413/1992.

Руми, Джеляледдин. *Месневи-и Маневи*. Техеран, 1378.

Ханнад ибн Ес-Сарий Ел-Кюфи, *Ез-Зюхд*. (Ред. Абдуррахман Абдулджеббар Ел-Фариваи). Ел-Кувейт, Дару'л-Хулефа ли'л-Китаби'л-Ислями, 1406.

КРАТЪК ТЕРМИНОЛОГИЧЕН РЕЧНИК

абдест – религиозно измиване на определени части от тялото (ръце включително и лакътя, лицето, краката и избърсване на главата с мокра ръка) преди изпълняване на обреди.

алека – закачващо се.

алтруизъм – предпочитане на другия пред себе си.

аскетизъм – лишаване от земни блага; отшелничество.

асхаби суффа – сподвижниците на Пратеника Мухаммед, които постоянно се занимавали с изучаване на религията под една стряха около Месджид-и Небеви.

ахирет – отвъдното, неведомото, животът след смъртта.

берат – грамота, свидетелство.

вахий – откровение.

вефа – вярност, преданост.

гюнах – грях.

джахилия – невежество, безпросветност, езическата епоха която предшества идването на исляма.

Дженнет – Рай.

Джехеннем – Ад.

джихад – свещената борба срещу враговете на вярата или срещу собствената непокорна душа.

динар – парична единица в злато.

дирхем – парична единица в сребро.

дуа – призив.

дюнйа – долната земя, близкият живот, представян обикновено като царство на низостта.

езан – призив за молитва.

еканим-и селясе – триединството в християнската религия.

енсар – помощници, мединските споджижници на Пророка Мухаммед.

зекят – задължителна милостиня, която се събира от по-богати хора, съгласно определен имуществен ценз, за да се раздаде на бедняци, по строго регламентирани правила.

зикр – споменаване на Аллах.

зюхд – въздържание от земното.

ибадет – служене на Аллах.

имам – водач на религиозната общност или на молитва.

инфак – раздаване, всякакъв вид дарение в името на Аллах.

ислям – себеотдаване на Аллах.

истихаре намаз – извършване на намаз и отправяне на дуа, след което се ляга за сън, за да се разбере дали очакваното действие ще бъде полезно или вредно.

итминан – успокояване на сърцата.

ихрам – встъпването в състояние на свещенодействие по време на хадж.

кече – мокра начукана вълна.

кусуф – Слънчево затъмнение.

кърат – мярка за тегло, състояща се от четири средно големи ечемичени зърна.

марифет – познанието, да се познава истински Аллах.

махшер – събиране на хората, за да бъдат съдени.

меджуси – огнепоклонник.

мелек – ангел.

мехир – задължителен откуп при женитба.

мирадж – възнасяне към небето.

мисвак – клечка от клоните на дърво, която Расулюллах (салляллаху алейхи веселлем) използвал, за да почиства зъбите си.

мудга – късче сдъвкано месо.

мушрик – човек който извършва ширк.

мутешабих – неясен.

мухаббет – любов.

намаз – молитва, която се извършва чрез определени действия и в определено време. Задължителните молитви в исляма са: петкратната молитва през деня (т. е. сутрешна, обедна, следобедна, вечерна и нощна молитва); петъчната молитва, която се извършва веднъж в седмицата; и двете празнични молитви – Рамазан и Курбан Байрам, които се извършват веднъж годишно.

ней – духов музикален инструмент, изработван от тръстика. В литературата е символ на съвършения човек.

нефс – душа.

нутфе – сперма.

оруч – говеене. Ислямът повелява мюсюлманите да говеят веднъж годишно, през целия месец Рамазан, като се въздържат от ядене, пиене и сексуални отношения през времето от изгрев до залез слънце.

пейгамбер – пророк.

равза-и мутаххара – Пречистената градина. Гробът на Мухаммед (салляллаху алейхи веселлем).

радияллаху анх – Аллах да е доволен от него.

радияллаху анха – Аллах да е доволен от нея.

радияллаху анхума – Аллах да е доволен от двамата или от двете.

Расулюллах – Пратеникът на Аллах – Мухаммед.

рахмет – Божията милост.

рекуси – вяра, която смесва християнството със сабеизма.

савм-и висал – непрекъснато говеене.

садака – подаяние.

салляллаху алейхи веселлем – Аллах да го благослови и с мир да го дари.

сахабе – сподвижниците на Пророка Мухаммед.

севап – награда, духовно въздаяние.

Свети дух – ангелът Джибрил.

сура – глава от Свещения Коран.

суфизъм – ислямският духовен живот, ислямски мистицизъм.

Сюннет – път, традиция; оттук и понятието сунизъм – придържане към пътя на Пророка Мухаммед и следване на неговия пример.

сюрме – черен прах за очертаване на клепачите.

сюрре алайъ – керван, с който се изпращат пари и други подаръци от халифа за бедните и учените в Мекка и Медина.

таваф – един от ислямските обреди, който се извършва чрез седемкратно обикаляне на Кябе по време на поклонение в Мекка.

таква – богобоязливост.

тевбе – покаяние.

тевхид – вярата в единия Аллах, единобожие.

фахр – гордост.

фена фи'р-расул – изчезване или живително умиране в Пратеника на Аллах, т. е. единение с качествата му.

хадж – поклонение в Мекка.

хадис – изказване на Пророка Мухаммед съобщение за неговите думи или постъпки.

хазрети – епитет от персийски произход, който се употребява за Аллах, както и за велики личности.

хайа – свенливост.

харам – нещо свято или забранено от ислямския закон.

хашр – съживяване на човека.

хелял – позволено от ислямското законодателство.

хиджра – преселение на Пророка Мухаммед (16 юли 622 по хиджра) от Мекка в Медина, което поставя началото на ислямското летоброене.

хикмет – мъдрост.

хуруфу мукаттаа – буквени съкращения, с които започват сурите в Свещения Коран.

хусуф – Лунно затъмнение.

шериат – законът на Аллах.

шейтан – сатана, дявол.

шехид – паднал в битка за ислямската вяра мъченик или като жертва на определени трагични обстоятелства.

ширк – съдружаване на единосъщия Аллах с други божества или кумири.

МУХАММЕД

Превод от турски
Трето издание

Превод от турски *Неджатин Узунов*
Редактори *Басри Зилябид, Ведат Ахмед*

Формат 60x90/16 Печ. коли 14,75

Главно мюфтийство
ул. „Братя Миладинови” № 27, гр. София 1000
тел: +359 2 981 60 01, факс: 980 30 58
www.genmufti.net